

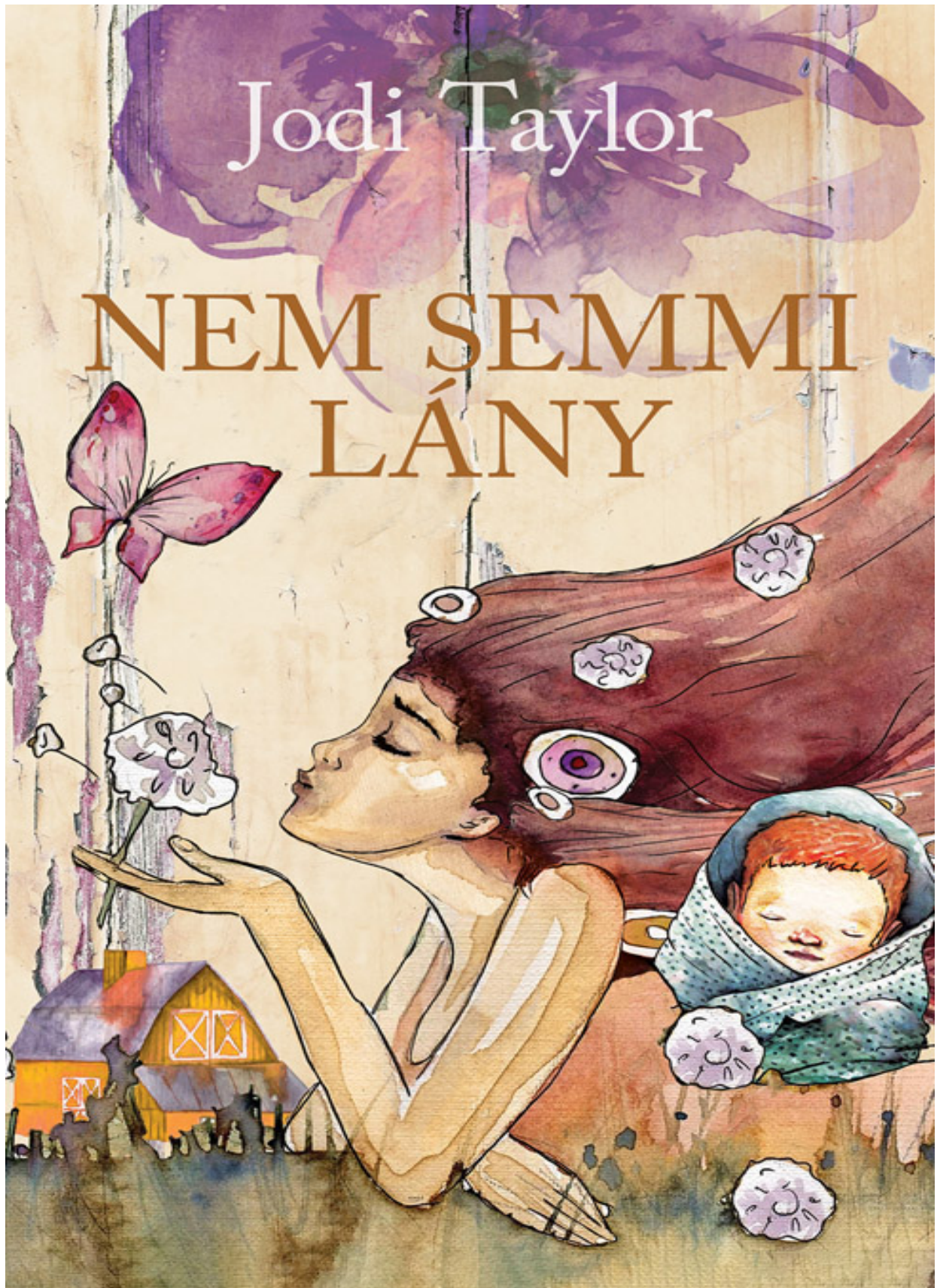
Jodi Taylor

NEM SEMMI LÁNY

Jodi Taylor

NEM SEMMI
LÁNY

Jodi Taylor

NEM SEMMI
LÁNY

A fordítás alapját képező kiadás:

Jodi Taylor
The Something Girl
Accent Press, 2014

Sorozatszerkesztő:
Burger István

Irodalmi szerkesztő:
Dr. Mund Katalin

Műfordító:
Szente Mihály

Olvasószerkesztő:
Fehér Katalin

Borító:
Nagy Gábor

Kiadványunk az Európai Unió
Kreatív Európa programjának
támogatásával készült.

Az Európai Bizottság támogatást nyújtott ennek a projektnek a költségeihez. Ez a kiadvány a szerző nézeteit tükrözi, és az Európai Bizottság nem tehető felelőssé az abban foglaltak bármilyen felhasználásáért.

ISBN 978-963-551-003-0

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

© 2014 by Jodi Taylor
© Hungarian translation 2021, Szente Mihály
© Hungarian edition 2021, Metropolis Media Group

www.galaktika.hu

Felelős kiadó a Kft. ügyvezető igazgatója
Tördelőszerkesztő: **Szegedi Gábor**
Sorozatterv és tipográfia: Nagual Design

E-Book: Odin Fantasy Bt.

Amondó vagyok, hogy ha valaki úgy érzi, a hatalmas, láthatatlan, aranyszínű lovak nem neki valók, most rögtön fejezze be az olvasást, ugyanis Thomas a leghatalmasabb, legszebb, legláthatatlanabb aranyszínű ló, amit soha az életben nem fog látni. És a leghatározottabban, teljesen egyértelműen létezik.

Prológus

Három évvel ezelőtt senki voltam. Semmi voltam. Egyesek így is neveztek: a semmi lány. Mert valóban az voltam. Sem életem, sem szüleim, sem barátaim, és amikor rám tört a dadogás, még beszélni sem tudtam.

Alátság szerint körülöttem mindenki jól boldogult. Az unokanővérem, Francesca sikeres színésznő/modell volt, míg a testvére, Christopher tulajdonolta és vezette a helyi könyvesboltot. Aztán ott volt Russell Checkland, a feltörekvő festőművész, aki egész Londont feltüzelt a képeivel. A nagybátyám, Richard Kingdom, Rushford egyik legsikeresebb ügyvédje a város legjobb részében lakott a feleségével, Juliával. A szüleim halála után ők adtak nekem otthont, de mást nem nagyon. A tetőtérben éltem. Magányosan, barátok nélkül, és félve szinte mindentől.

Utóbb visszanézve elképzelni sem tudom, hogyan maradtam életben, és történt két eset, amikor valóban majdnem meghaltam. Amikor nagyon közel álltam ahhoz, hogy fiatalon elmenjek.

Az első eset idején az addigi életem mélypontján jártam, tizenhárom éves koromban. Az utam nem volt hosszú, de sima sem. Egyedül voltam a tetőtérben, valami szörnyűsége készültem, amikor felnéztem, és észrevettem, hogy egy aranyszínű, hatalmas ló áll a sarokban.

Senki más nem látta őt. Senki más nem hallotta a hangját.

Csakis én. Sajnálatos módon nem változtam át szempillantás alatt divathercegnővé, akinek szüntelenül cseng a mobilja, és akinél sorban állnak a fiúk, de Thomas segítségével szembe tudtam szállni az iskolai vadbarmokkal. Amikor mögöttem állt, és éreztem az illatát, ami olyan volt, mint a forró gyömbéres kekszé, sikerült mondatokká fűznöm a szavakat, ha kellően lassan haladtam. Képes voltam hallatni a hangomat.

Úgy nőttek fel, hogy Thomas mindig mellettem állt. Tanácsolt, irányt mutatott, bátorságot adott, hogy átküzdjem magam a hosszú, sivár napokon, mialatt az életutam úgy nyújtózott előttem, hogy nem vezetett sehová.

Azt mondták, valami bajom van. Hogy van valami baj Jenny Dove-val, aki akkor voltam, én pedig elhittem, és hálás voltam, mert nem küldtek el egy olyan „speciális otthonba”. Elrejtöztem a világ elől, meghúztam magam, és mindig azt csináltam, amit mondtak.

Aztán Thomas addig erősködött, amíg elmentem egy buliba, ahol találkoztam Russell Checklanddel, akivel kicsi korunk óta ismertük egymást. Russell aztán megkérte a kezemet, és ma sem tudom, hogy Thomas mivel vett rá, hogy igent mondjak, de rávett. Hozzámentem Russellhez, amivel megszöktem a nagynénémmel való élet bénító unalma elől, egyben csöbörből vödörbe kerültem.

Az életem megint bonyolult lett. Egy számomra ismeretlen világba kerültem, és egyesek rosszat akartak nekem. Minden egyre sötétebbé és vészjóslóbbá vált, és Thomas elhagyott, amikor a legnagyobb szükségem lett volna rá. Az volt életem második legrosszabb szakasza. Ma már látom, hogy ő így tett jót velem, mert, miután férjhez mentem, a saját lábamra kellett

állnom, és ki kellett jönnöm az árnyékból. Fel kellett ismernem, hogy már nem a minden elől elzárkózó, kis Jenny Dove vagyok, hanem Jenny Checkland, akitől más emberek sorsa függ. Embereké, akiknek szükségük volt rám. Thomasnak meg kellett tennie, de akkor kis híján megölt azzal, hogy elment. Úgy éreztem, nem tudok megbirkózni az élettel, ha nincs mellettem a nagy, aranyszínű ló. De persze Thomas a rá jellemző módon nem hagyott a sorsomra. Nem maradhatott, így hát küldött valakit.

Egy másik Thomast. Egy igazi lovat. Az első dolgot, ami valóban az enyém volt. Russelltől kaptam a születésnapomra. Ami fordulópontra volt a mi rázás kapcsolatunkban. Ez a Thomas egy másik fajta szabadságot hozott. Nem tudom leírni, milyen diadalérzetet adott az, hogy lovagolni tanulok. Annak felfedezése, hogy van valami ebben a világban, amit meg tudok csinálni. Méghozzá jól.

Szomorú, de az életem nem sokáig volt békés. Azok, akik ártani akartak nekem, összefogtak egy utolsó támadáshoz, és volt egy szörnyű éjszakánk, amikor is kigyulladt a takarmánytároló, és azt hittem, mindent el fogok veszíteni, még Russellt is. De rendeződött az ügy, és onnantól békén hagytak minket.

Egy időre.

Első fejezet

Orpingtonok! – jelentette ki zengő hangon Russell, mialatt berontott a hátsó ajtón, majd az egyik irányba hajította a dzsekijét, és a másikba rúgta a fél gumicsizmáját.

A háznép tagjai, akik rég hozzászoktak már a furcsaságaihoz, aggodalom nélkül figyelték őt.

– Orgonák – mondta Mrs. Crisp, Russell házvezetőnője.

– Orrmandulák – mondta Andrew, az unokatestvére.

– Óceánjárók – mondta Kevin, a mindenese.

– Okostelefonok – mondta Sharon, a mindenese barátnője.

– Oázisok – mondtam én, a felesége.

– Mi van? – kérdezte ő, és értetlenül bámult ránk. – Ti meg miről beszéltek? Jenny, ezek miről beszélnek?

– Ez nem egy játék? – tudakolta Andrew. – Azt hittem, játszunk. Te jössz!

– Mit keresel itt már megint? – vágta oda neki Russell ingerülten, és átszökdécselt a konyhán úgy, hogy az egyik lábán volt csizma, a másikon nem. – Te állandóan itt vagy. Valahányszor felnézek, itt ülsz, a konyhámban, és a feleségemen legelteted a szemedet!

Andrew rám kacsintott, én meg visszavigyorogtam rá.

– Ezt fejezzétek be! – förmedt ránk Russell, és végre sikerült lerángatni a lábáról a makacs gumicsizmát. Kihajította az előszobába, majd rosszalló tekintettel körülnézett, és a szeme végül a macskán akadt meg, aki a tagjait szétvetve, a hátán

feküdt a tűzhely előtt, közszemlére téve valamit, ami miatt Russell jogosan panaszkodhatott. A macska elméletileg ki volt tiltva a házból. Russell kitartóan hangoztatta, hogy csak akkor maradhat, ha hozzájárul a ház fenntartásához azzal, hogy felveszi a harcot a kinti rágcsáló populációval. A rá jellemző módon a macska egyszerűen nem törődött a ház urával, de időről időre megmutatta, ki a domináns, azzal, hogy behozott egy látványosan szétmarcangolt döglött patkányt, amit nagy szeretettel ráfektetett Russell edzőcipőjére az előszobában. Aztán, mint aki jól végezte dolgát, visszavonult a tűzhely előtti régi szőnyegre, és Russellre hagyta, hogy csináljon a véres tetemmel, amit akar.

Russell csípőre tette a kezét, és mélységes komolysággal kijelentette:

– Nem megmondtam már százszor, Mrs. Crisp, hogy a macska nem éppen vonzó látvány ott, ahol ételek készülnek?

Mrs. Crisp rám pillantott, és azt kérdezte:

– Gondolja, jobb lesz, ha letakarom egy konyharuhával?

– Kiváló ötlet! – helyeselt Russell. – Takarja csak le!

Mrs. Crisp erre Russell fejére borított egy konyharuhát.

Sharon, aki ezalatt úgy zúzta a krumplit, mintha az élete függött volna tőle, vékony hangon felvihogott, aztán mi, a többiek is beszálltunk.

– Nagyon vicces – jelentette ki Russell, és a konyharuha megmeglobbent minden szavánál. – Nos, Mrs. Crisp, a humorérzéke a havi fizetésében is tükröződni fog. És hadd emlékeztessen mindenkit, megint, hogy én vagyok a ház ura, és ebben a minőségemben...

A macska tüsszentett egyet, és felébredt.

Russell, aki már megtanulta, hogy nem árt távol tartania magát az állattól, lerántotta a fejről a konyharuhát, és hátrált néhány lépést.

Sötétvörös haja a homlokába hullott, mint mindig. Gyorsan félretolta az engedetlen fürtöket, és visszatért az eredeti problémájához.

– Szóval, Andrew, miért vagy itt? Már megint?

– Te hívtál meg vasárnapi ebédre.

– Nem, én a csodaszép Miss Bauert hívtam meg. Te csak a melléktermék vagy. Egyébiránt: ő hol van?

– Vásárolgat.

– De attól még be tud ugrani ebédelni, nemde?

– Berlinben. Az anyjával.

– Ó... – sóhajtott Russell, és az unokatestvérére sandítva folytatta: – Hát akkor, úgy tűnik, be kell érünk veled, de csak merő jóindulatból tesszük. Te aligha pótolhatod a szeretetre méltó Tanyát.

Andrew elengedte a füle mellett a megjegyzést, és így felelt:

– Meg kell kérdeznem tőled, Russ, hogy amikor az előbb beromboltál az ajtón, miért ordítottad azt, hogy orpingtonok? Ez lenne a „Szezám, tárulj!” frogmortoni megfelelője?

Russell odajött hozzám, leült mellém, és egy pillanatra rátette a kezét az enyémre. A keze meleg és biztos volt, mint mindig. Aztán rám mosolygott. Az emberek többsége a konvencionálisan jóképű Andrew-t tartotta vonzóbbnak a két unokatestvér közül. Russell arca hosszabb és keskenyebb volt, mint Andrew-é, de én mindig is úgy gondoltam, hogy ő néz ki jobban.

– Minden rendben, Jenny? – kérdezte halkán. – Hol az ifjú

hölgy?

– Az emeleten. Alszik, miután... megebédelt.

– Ha már így szóba jött...

– Tíz perc múlva lehetne róla szó! – jelentette ki Mrs. Crisp, és a szárítón sorakozó edényekkel csörömpölt. – De mivel úgy tűnik, ebben a hónapban nem kapok fizetést, ki tudja...?

– Minden hónapban fizetem magát – méltatlankodott Russell.

– Nem tudom elhinni, hogy ennyire hálátlan!

– Engem Mrs. Checkland fizet – közölte higgadta Mrs. Crisp, és zöldségeket öntött egy tálba.

– Szóval... orpingtonok...? – mondtam én, hogy visszatereljem Russellt az eredeti vágányra.

Manapság egyre kevésbé dadogok. Néha alig lehet észrevenni. Különösen akkor, amikor a barátaimmal vagyok. Néha furcsa módon megakadok, és sosem voltam különösebben beszédes, viszont – és nem tudom elmondani, hogy ez milyen sokat jelent nekem –, amikor megszólalok, az emberek figyelnek rám. Hogy ez mennyire fontos, azt csakis azok tudhatják, akiknek a hangját éveken át senki sem hallotta meg. Régebben csak küszködtem, szégyenemben nyakig vörösödve, zavarba hozva a körülöttem lévőket, és egy idő után az emberek nem figyeltek rám. Mert, ha nem tudsz rendesen beszélni, abból az következik, hogy amit mondanál, az nem is lehet fontos. Teljesen kiestem a beszélgetésekből. Ha hozzászóltam volna valamihez, percekkel lemaradtam mindenkitől. Egy idő után már nem is erőlködtem, hogy megszólaljak. És ezt követően nem is barátkoztam senkivel. A világom egyre kisebb és kisebb lett, mígnem a végén csak belőlem és Thomasból állt.

Aztán egy napon Russell Checkland berobbant az életembe, és

figyelt rám. Tényleg meghallgatta azt, amit mondani akartam. Meghallgatott, mint egy igazi, valós, eleven embert. És a környezetemben élőket is rákényszerítette, hogy figyeljenek rám. Hozzámentem feleségül. Még szép, hogy igent mondtam neki! Jóképű, tehetséges, elbűvölő volt, és a tetejébe még komplett idióta is. Melyik nő nem ment volna hozzá?

Hát, először is, az unokanővérem, Francesca. Amikor rátalált valakire, aki jobban segíthette a pályafutását, kidobta Russellt, és ezzel kis híján megölte. Azt hiszem, Russell ma már tudja, hogy a kapcsolatuk hosszú távon nem működött volna, de amikor első ízben találkoztam vele, éppen azon dolgozott, hogy ugyanolyan rozogára igya magát, mint amilyen rozoga a háza volt. És mintha nem lett volna elég rossz a helyzet, amint Russell feleségül vett, Francesca úgy döntött, hogy mégiscsak akarja őt. Egy sor borzalmas jelenet után leülepedett a por, és mindketten felismerték, hogy helyesen döntöttek. Manapság a kapcsolatuk jellemzően arra korlátozódik, hogy Francesca kér valamit Russelltől, aki cserébe ráveszi az unokanővéremet, hogy megdolgozzon azért, amit akar.

Az út végig rázós volt valamennyiünk számára, de Russell és én manapság a Frogmorton nevű, nagy és megviselt ház büszke tulajdonosai vagyunk, továbbá van egy lányunk, Joy; egy Marilyn nevű szamarunk; két lovunk: a férjem Boxere és az én Thomasom, akit nemrég kölcsönadtunk a szomszédainknak, a Braithwaite családnak. És még egy macskánk, aki mindmáig nem kapott nevet.

Elég szép állatsereglet, és minden jel arra mutatott, hogy az orpingtonok – ha azok voltak, aminek gondoltam őket – megérkezésével tovább fog bővülni.

Russell felém fordult, és mert soha, egyetlen pillanatig sem tudott nyugton ülni, idegesen babrálta az evőeszközeit.

– Csirkék, Jenny – közölte nagy komolyan. – Lesz néhány csirkénk.

– Miért?

– Miért ne? Rettentően hasznosak. Minden reggel lesz friss tojásunk. És Joy segíthet etetni és gondozni őket. Jót fog tenni neki – magyarázott Russell, és széles mozdulattal körbemutatott, majd miután a keze pont a földszinti vécére szegeződött, folytatta: – Egy napon ez az egész az övé lesz. Nem árt, ha megtanulja, mi a felelősség.

– Még csak... nyolc hónapos – feleltem én.

– Tekintetbe véve, hogy ki az apja – dörmögte komoran Andrew –, minél hamarabb elkezd felelősséget tanulni, annál jobb.

Russell elengedte a füle mellett a megjegyzést.

– Képzeld csak el, Jenny! – folytatta zavartalanul. – Fél tucat édes kis tyúkocskák kapirgál az udvaron, és megnyugtatóan kotkodácsol. Te és Joy itt álltok, és szórjátok eléjük a... – itt a saját tudatlanságának áldozatául esve elakadt egy pillanatra, de gyorsan folytatta: – azt az izét, amit a tyúkok enni szoktak. És hozzájárulnak egy kicsit a mezőgazdaság bővüléséhez. Mrs. Crisp reggelente összeszedi a tojásokat, és mindannyiunkat aranylós csodák várnak majd az asztalnál. – Vetett egy sanda pillantást Andrew-ra, és odaszólt neki: – Pontosabban: azokat, akik ténylegesen itt laknak.

– Hol fogjuk... tartani őket? – kérdeztem aggodalmasan.

– Építetek nekik egy tyúkházat – válaszolta Russell, és hátradőlt a székén.

– Te? – kérdezte hitetlenkedve Andrew.

– Hát, nem pont én, ez nyilvánvaló – jelentette ki Russell, és feltartotta a kezét. – Ez itt nem tyúkház építésére való. Én művész vagyok.

Ekkor valamennyien Kevinre néztünk, aki a ház körüli teendőket intézte, és akinek most rá kellett döbbennie, hogy az ő keze tyúkház építésre való.

Kevin kedvesen mosolygott, és azt felelte:

– Még sosem építettem tyúkólat. Milyen színűt szeretnétek?

– Zöldet! – mondta Mrs. Crisp, és lecsapta a sült krumplival teli tálat az asztalra.

– Lilát! – mondta Sharon, és lerakta a zöldségeket.

– Kéket! – mondta Andrew, és a villájával felnyársalta a legnagyobb Yorkshire-pudingot.

– Aranyszínűt – mondtam én.

– Rendben! – válaszolta Kevin bólogatva.

És, mielőtt Russell tiltakozhatott volna, hogy az ő tyúkólja márpedig nem fog lányos pasztell árnyalatokban pompázni, hanem férfiasan barna lesz, Mrs. Crisp behozta a marhasültet, ami azonnal és teljes mértékben lekötötte a férjem gondolatait.

A Frogmorton farmon az összes vasárnapi ebéd kellemesen és vidáman zajlott, és ez alól a mostani sem volt kivétel. Ott ültünk a tágas konyhában, beszélgettünk a fociról, az új szomszédokról, akik nemrég költöztek a bekötőút mellé, Sharon sütiboltjának közelgő megnyitásáról, valamint arról, hogy hamarosan gyalogos övezetet csinálnak az új bevásárlónegyedből. Ez utóbbinak Russell és én nagy reményekkel néztünk elébe, mert vártuk, hogy ajánlatot kapjunk Christopher régi könyvesboltjára. Az unokatestvérem a

nagybátyám utasítására íratta ránk – Richard bácsi azért ment bele, hogy mi befogjuk a szánkat. Hosszú és kínos história, és nem szoktunk beszélni róla.

A napfény szabadon áradt be az ablakokon, és megvilágította a hátsó falnál álló nagy tárolószekrényt, valamint ferde fénykévéket vetett a terrakotta járólapokra. Különféle színű, méretű és formájú székeken ültünk az ősöreg konyhaasztal körül, de a terítő makulátlanul tiszta volt, az evőeszközök csillogtak, és boldog, barátságos hangulat lengte be a helyiséget.

Eszembe jutott, hogyan nézett ki a konyha, amikor először láttam, és elgondolkodtam a változáson. Igen, azon a napon borult volt az ég, és esett az eső, ezen pedig sütött a nap, de nem csak ez okozta a különbséget. Akkor a reménytelenség atmoszférája érződött a házban. A boldogtalanságé. A szobák sivarak és üresek voltak. Mint az életem. És Russellé is, akkoriban. Egyikünket sem várta szép jövő. Mrs. Crispet sem, aki a bűntudat labirintusába veszve bolyongott, és sherryt nyakalt. A ház felújításáról szőtt terveinkből mindeddig nem sok valósult meg. A legtöbb szoba olyan maradt, mint annak idején volt, de a házban már bútorfényező, házi készítésű pot-pourri, olajfestmények és babahintőpor illata terjengett, nem pedig a por és a kétségbeesés szaga. Rendes családi otthon lett belőle, ami tele volt fénnel, szerelemmel és nevetéssel.

A tyúk-téma mindaddig nem került elő ismét, amíg Andrew fel nem kanalazta az utolsó csepp Eton mess desszertjét is.

– Ez fantasztikus volt, Mrs. Crisp! – mondta elismerő hangon, és a tányérjába dobta a kanalát. – Mi lenne, ha szépen beadná a felmondását itt, és átköltözne hozzám és Tanyához?

Mrs. Crisp egy örökkévalóság óta együtt élt Russell-lel.

Gyakorlatilag ő nevelte fel, miután az anyja meghalt autóbalesetben. Ő a férjem Lizzie nénije. Valamennyien jól tudtuk, hogy soha nem hagyná itt Russellt.

– Bárcsak megtehetném – felelte Mrs. Crisp –, de nem hagyhatom, hogy a szegény Mrs. Checkland egyedül küzdjön tovább.

A szegény Mrs. Checkland erre rávigyorgott a házvezetőnőre, és felállt, hogy kávéfőzzen.

– Nincs olyan, hogy a szegény Mrs. Checkland – jelentette ki felháborodottan Russell. – Jennynek óriási szerencséje, hogy itt vagyok neki, és ezzel ő is tisztában van.

A tréfát félretéve, valóban tisztában voltam vele. Az életem szép volt. Igen, anyagilag nem álltunk jól. Igen, a tető beázott. Igen, Russell tovább küszködött azzal, hogy visszadolgozza magát a csúcsra, de csodálatos életet éltem, és sosem követtem el azt a hibát, hogy ezt a csodát adottnak és magától értetődőnek vettem. Végignéztem az asztalon, az üres tányérokra, a jóllakott embereken, és kisgyerekeknek éreztem magam. Lehet ilyen szép az élet? Az istenek nem szeretik az önhiúságot, és néha kedvük támad lerombolni azt, amit felépítettek. Megborzongtam, és hirtelen ideges lettem. Ha valami történne Russell-lel... Vagy Joyjal. Vagy bármelyikünkkel. Nem tudom, mitől tört rám hirtelen a nyugtalanság. Talán most, miután gyermekem született, egy csapásra sebezhető lettem?

Az asztalhoz vittem a kávécsészékkel teli tálcát, ahol a többiek ismét a csirkékről beszélgettek.

– Nos – mondta Mrs. Crisp –, valamennyien hallottuk a terveit arra nézve, hogy mi lesz, amikor elkezdenek tojni, de mi fog történni, amikor abbahagyják?

– Mit hagynak abba? – tudakolta Russell, cukrot kanalazva a csészéjébe.

– Ha többé nem tojnak. Mert ugye tudja, hogy nem fognak az örökkévalóságig tojni?

Russell döbbenetében mozdulatlaná dermedt, és azt kérdezte:

– Tényleg?

– Bizony, nem! És akkor... – felelte Mrs. Crisp, de nem fejezte be a mondatot, helyette szörnyűségre utaló kézmozdulatot tett.

A ház népe kivétel nélkül Russellt figyelte.

– Én vagyok a ház ura! – jelentette ki határozottan. – Majd én elintézem azt a dolgot!

Jómagam meg voltam győződve arról, hogy szépen visszaretten majd a feladattól, amikor kap az egyik kezébe egy nemtojó tyúkot, a másikba pedig egy fejszét. Teljes joggal feltételezhettem, hogy a ház ura egy kocsmában fog elrejtőzni, a mindenesével és az unokafivérével együtt. És ezalatt a ház asszonya kénytelen lesz eldugni a nemtojó tyúkot az ól mögött, és elvágatni a faluba, hogy vegyen egy zsugorfóliás változatot Tom Kasaptól, a Minőségi Hús Kft. tulajdonosától, és előkészítse, hogy majd diadalmasan megmutathassa a ház urának, amikor kissé imbolyogva hazatér.

Csendesen üldögéltem, mialatt mások hangot adtak hasonló jellegű véleményüknek. A vita tetőfokán kopogás hallatszott az ajtó felől, és Bill, a biztosítós ember sétált be.

Bill, a biztosítós ember nem más volt, mint Mrs. Crisp udvarlója. Miután leégett a takarmánytárolónk, beállított, hogy felmérje a károkat, és sokszor jött vissza, jelentéktelen kérdésekkel, míg végül Russell gyanakodni kezdett arra, hogy a

biztosítótársaság próbálja megúszni a kártérítést. És mivel a társaság nem fizetett, ez felettébb valószínűnek tűnt. Russell ellenszenve alig enyhült, amikor rájöttünk, hogy Billt nem a tároló üszkös romjai vonzzák ide, hanem Mrs. Crisp, és sokáig udvariatlanul bánt a szerencsétlen férfiúval.

Bill igazi hősiességgel befutott minden csütörtökön és vasárnap, felvette Mrs. Crispet, és elmentek valahová. Hogy hová, azt senki sem tudta, ahogyan azt sem, hogy mit csinálnak, amikor ott vannak. Russell előre rettegett attól, hogy egyszer oda kell állnia Bill elé azzal, hogy „Nos, uram, mik a szándékai?”

– Üdv, Bill! – köszönt udvariasan Andrew.

– Hát maga meg honnan került elő? – érdeklődött Russell, azzal hirtelen Mrs. Crisp felé fordult, és gyanakodva rászólt: – Már megint az ágy végéhez láncolta? Mintha határozottan utasítottam volna arra, hogy az összes volt szeretőjét engedje vissza a vadonba! Kénytelen vagyok emlékeztetni önt, és persze mindenki mást is, hogy egy ártatlan gyermek él közöttünk, ezért mindenkinek rendesen és illedelmesen kell viselkednie!

Andrew gúnyosan horkantott egyet, és kijelentette:

– Itt csak egyetlen személy van, aki nem viselkedik rendesen és illedelmesen!

Russell elengedte a füle mellett a figyelmeztetést.

Mrs. Crisp a szobájába vonult, hogy felöltözzön. Bill letelepedett a megüresedett székre, és látszólag nem törődve azzal, hogy Russell vészjósló tekintettel méregeti őt a kék-fehér csíkos tejeskancsó felett, teljes nyugalommal köszöntött minket.

– Örülök a találkozásnak! – felelte Andrew.

– Már megint – dörmögte Russell.

Megkérdeztem Billtől, hogy kér-e egy kávé.

– Azt hiszem, arra már nincs időnk, Mrs. Checkland – válaszolta az órájára pillantva. – De azért köszönöm!

– Sűrű lesz a délután? – érdeklődött Russell.

– Nagyon.

Csend telepedett a konyhára.

Láttam Russellen, hogy mély lélegzetet vesz, hogy megkérdezze, Mrs. Crisp és Bill esetében mit jelent a „sűrű délután” kifejezés, és gyorsan megszólaltam:

– És... hogy van?

– Remekül, köszönöm.

Megint csendben ültünk. Bill nagyon tudott csendben lenni.

– Szóval... – mondta Russell, hogy másik irányból próbálkozzon. – Hová mennek ma délután?

És ebben a pillanatban Mrs. Crisp visszatért a konyhába. Nagyon csinos volt, de még a száját is kirúzsozta.

Bill azonnal talpra ugrott, és megkérdezte:

– Mehetünk?

Mrs. Crisp bólintott, és becsattintotta a kezításkáját.

– Viszlát, később találkozunk! – búcsúzott végül, majd mindketten eltűntek a konyhából, nyomasztó csendet hagyva maguk mögött.

– Lánykereskedő – jelentette ki Kevin komoran, Sharon pedig egyetértése jeléül szaporán bólogatott.

– Meg kell hogy mondjam, Russ – dörmögte Andrew végtelenül komolyan –, szerintem nem kéne hagynod, hogy Mrs. Crisp elkeringőzzön az első kárfelmérővel, aki az útjába akad. Megbízhatatlan alakok, az utolsó szálig.

– Te minek vagy még itt? Ettél. Most menj!

Andrew töltött magának még egy csésze kávé.

– Készen állsz, Jenny? – kérdezte Russell, és a székét hátratulva felállt.

– Igen! – vágtam rá izgatottan, mert vasárnap délutánonként vezetni tanultam.

– Hová mentek? – érdeklődött Andrew. – A vendéget magára hagyni aligha udvarias viselkedés.

– Te nem vagy vendég, csak az unokatestvérem, és eljött az idő, hogy Jenny órát vegyen autóvezetésből.

– Ó, Jenny, ez ügyes! És ki az oktató?

– Én – felelte méltóságteljesen Russell. – Én tanítom vezetni.

– Te megőrültél?

– Ezt melyiküinktől kérdezed?

– Hát... igazából mindkettőtöktől. Nem tudjátok, hogy a házaspároknak sosem szabad egymást tanítaniuk vezetni?

– Russell... nagyon jó... oktató – feleltem inkább a lojalitástól, semmint az igazsághoz való ragaszkodástól vezérelve. – És azt mondja, jól haladok.

Russell még sosem mondott ilyet, és ezt valamennyien tudtuk, de az igazmondásnak megvan az ideje, és ez nem az volt.

– Ezt látnom kell! – jelentette ki Andrew, és felállt.

– Megyek, hozom Joyt – mondta Russell.

– Őt azért nem tanítod még vezetni, ugye?

– Ne légy seggfej, Andrew! Még nem ér le a lába a pedálokig. Na, legalább vigyázol Joyra, mialatt Jenny felszántja a nagyobbik földünket.

Kevinre és Sharonra hagytuk, hogy rakják be a tányérokat a mosogatógépbe. Russell visszatért, a karján Joyjal, aki boldogan gurgulázott, amikor megpillantotta az ő Andrew bácsikáját.

Ez is egy ragyogó példája az én szerencsémnek. Némelyik

baba sírós, azt jól tudom. A miénk egy angyal volt mindig is. Igen, néha sírt egy kicsit, de nem nagy lelkesedéssel. Éjjelente hajlamos volt felébredni, olyankor jókat kacagott és gőgicsélt. Kedvenc időtöltés gyanánt a hátán feküdt, fogta a magasra felemelt lábát, és órákon át beszélgetett vele. A férjemnél két évvel idősebb Andrew szerint Russell is ezt csinálta csecsemőkorában, ami nem sok jót jósolt Joy jövőjére nézve.

Felkaptam a kocsikulcsot, és valamennyien kivonultunk az udvarra, ahol is egy apró szamár őgyelgett, minden pillanatban ennivalót keresve.

Igen, van egy szamarunk. Nem tudom, miért tartott ennyi ideig, hogy elkezdjek mesélni róla. Akinek van szamara, az jól tudja, hogy ezek a jószágok jellemzően a fő témái minden beszélgetésnek. És nem mindig jó okból kifolyólag.

A mi szamarunk nagyon kicsi, és Marilynnek hívják. Én választottam neki ezt a nevet, mert képes úgy nézni, ahogyan Marilyn Monroe nézett valaha. A szőre halványbarna, és hihetetlenül csábítóan kémlel ki a sörénye előrebukó tincse alól, de közben még azokat a hosszú szempilláit is rebegetti.

Az emberek a barátságos természete miatt azonnal beleszeretnek, mit sem sejtve arról, hogy Marilyn csak azért bökdösi őket az orrával, mert ellenőrzi, hogy van-e náluk bármi, ami ehető. Annak idején durván kezdte – egy sáros földdarabon élt, teljesen kiéhezve, mígnem Russell véletlenül meglátta, és nyomban el is lopta. Röviddel ezután beállított a gazdája, hogy kártérítést követeljen, de Sharon egy Le Creuset serpenyőt lengetve elűzte. Egy átlagos nap a Frogmorton farmon...

Amint Marilyn meglátott minket, odadöcögött hozzánk abban a biztos tudatban, hogy valamelyikünkönél lesz valami, amit

megehet.

Andrew a csípőjére ültette Joyt, és kotorászni kezdett a zsebeiben. Andrew állatorvos, és mindig tart magánál ennivalót. Konokul állítja, hogy egy alkalommal úgy menekült meg, hogy Mars szeleteket hajigált egy rohamozó bika útjába.

– Valahogy úgy, mint Médeia, aki a fivére darabjait szórta az üldöző hajók elé – dörmögte Russell.

– Pontosan – helyeselt Andrew. – Csak azt sajnálom, hogy nem volt a kezem ügyében egy unokatestvér. Jól jött volna...

A földünk java részét bérbe adtuk a szomszédunknak, Martin Braithwaite-nek, aki a birkáit legelteti rajta. Nagyjából ez az egyetlen rendszeres jövedelmünk, amihez jön még az a pénz, amit Russell kap néha egy-egy festményéért, illetve az a kamat, amit arra az örökölt pénzemre kapok, amit Tanyának sikerült megmentenie. Ugyanakkor megtartottunk saját használatra két földdarabot, amelyek a Frogmorton mellett terülnek el. A kisebbiket általában Russell lova foglalja el, az örökösen kihívásokkal küszködő Boxer, aki ekkor épp egy pillangótól rémüldözve táncolt. A másikon stratégiai pontokon elhelyezett olajshordók állnak. Az ábécé betűi díszelnek rajtuk. A kapunál állva láthattam az A-t, a B-t, a C-t, az F-et, és még egy F-et, mert Russell nem figyelt oda, amikor felfestette a betűket. Vagy részeg volt. Aztán valamilyen, az olajshordókkal összefüggő katasztrófa sújthatott le, mert az F-től egyenesen a P-hez ugrott.

Russell akkor rakta ki a hordókat, amikor elkezdtem lovagolni tanulni, bár azt kell hogy mondjam, az autóvezetést kicsit trükkösnek találtam. A férjem Land Rovere korántsem olyan kezes és jóindulatú, mint egy ló.

Russell meglobogtatta csíptető irattartóját, és odaszólt nekem:

– Jó reggelt, Mrs. Checkland! Kérem, hajtson a B-hez, és ott forduljon balra!

Nem vettem tudomást róla, nyugodtan, ráérősen beállítottam az ülést és a visszapillantó tükröt, majd bekötöttem magam. Russell türelmetlenül mocorgott, és megint rám szólt:

– Nem kell kapkodnia, csak szépen, higgadtan!

Én pedig várattam őt, előbb kényelmesen elhelyezkedtem, és csak azután indítottam be a motort. De végül elindultunk. Éreztem magamon a kapunál összegyűlt nézők tekintetét, ezért kicsit szűken vettem a kanyart, és sűroltam a hordót.

– Bocsánat – mormoltam idegesen.

Russell hátradőlt, és hosszú lábát kinyújtóztatva felelt:

– Semmi gond. Még van öt hordónk.

Nekimentem egy másiknak is – dörrent egyet, és eldőlt.

– Négy – állapította meg Russell.

– Bocsánat, bocsánat – válaszoltam, és alaposan megrecsegtettem a váltót.

– Ne rémüldözz már! Csak lazíts, és minden természetesen megy majd.

– Jól van...

Körbezötykölődtünk a mezőn, mialatt vettem pár mély lélegzetet, összeszedtem magam, és megnyugtató témát keresve megkérdeztem:

– Mikor... érkeznek a csirkék?

– Holnap.

Durr!

– Három.

– De mi van a tyúkóllal? Hová tesszük őket?

Ez is jellemző volt Russellre. Megígérte valakinek, hogy csirkéket vesz tőle – valószínűleg úgy három hónappal ezelőtt –, aztán teljesen megfeledkezett róluk, majd hirtelen rádöbbsent, hogy holnap érkeznek, és nekem egy árva szót sem szólt az egészeztől.

– Egy időre berakjuk őket az istállóba – felelte megfontoltan. – Elüldögélnek a gerendákon.

– Összezárod őket... egy mindenevő számmal... és egy paranoiás lóval?

– Remekül ellesznek ott, Jenny. Ne aggódj értük! A csirkék nagyon szívós teremtmények.

– Mi lesz, ha... ráejtenek egy tojást Boxerre?

– Túl fiatalok még ahhoz, hogy tojjanak. Boxer teljes biztonságban lesz.

Boxer fiatalkorában versenyló volt, és Russell sok pénzt vesztett rajta, ami állítása szerint érzelmi köteléket teremtett kettejük között. Sajnálatos módon, bár Boxer úgy száguld, mint a szél, még a versenylovak mércéivel mérve is neurotikus, és mindentől halálra rémül. Széltől, esőtől, ellenséges szándékú villanyoszlopoktól, vészjóslóan álló fáktól, és, ahogy nemrégiben felfedeztem, még a pillangóktól is. Az előző gazdája feladta a vele való küszködést, és Russell, a volt versenylovak sorsának ismeretében, megvette. Miután Marilyn is hozzánk került, Boxer valamivel nyugodtabb lett, és ők ketten rajongtak egymásért. Én viszont óhatatlanul úgy éreztem, hogy a ló rosszul viselné, ha potenciálisan életveszélyes csirkék laknának a feje felett, és ezt meg is mondtam a férjemnek.

– Nem lesz semmi baja – állította magabiztosan. – Most is

téged bámul a sövény felett. Nézd, milyen higgadt manapság!
Elfordítottam a fejemet.

Durr!

– Jenny! Arra kell nézned, amerre mész! – figyelmeztetett Russell.

– Te mondtad, hogy nézzem meg... Boxert!

– Átvitt értelemben értettem! Harmadik! Harmadik! Vált vissza! Túl gyorsan hajtasz. Fékezz, az isten szerelmére!

Kissé megfarolva bár, de megálltunk.

– Tessék, ezt nézd meg! – dohogott aztán a világ legrosszabb oktatója, miután kiszállt, hogy felmérje az imádott Land Roverét ért károkat.

– Mit?

– Ezt itt. Ezt a horpadást! Nézd csak meg!

Nem kevés lehetőség közül választhattam.

– Melyik horpadást? – kérdeztem bizonytalanul.

– A legutóbbit.

– Én megmondtam! – szólt oda Andrew, aki a kapunál telepedett le a földre. Kevin és Sharon is mellette ültek, és úgy adogatták ide-oda Joyt, mint egy csomagot – amit a kislányom csodás játéknak ítélt. Marilyn fürkészve figyelt mindenkit a rudak között. Boxer a sövény felett nézett minket, és döbbentnek tűnt. Sóhajtottam egyet. Ilyen körülmények között senki sem képes megtanulni vezetni...

– Azt hiszem, mára elég ennyi! – jelentette ki Russell. – Egy világklasszis oktató mindig ügyel, hogy a tanulói akkor hagyják abba, amikor jól megy.

– Ez... jól ment?

– Kisebb koccanások mindig előfordulnak, Jenny. Majd

megszokod.

Mindketten végignéztünk a Land Roveren, ami a puszta megjelenésével bizonyította, hogy Russell életében a kisebb koccanás valóban mindennapos dolog.

– Meg... megtanítanád a párhuzamos parkolást? – kérdeztem Russelltől, mialatt Andrew kinyitotta nekünk a kaput.

– A parkolás unalmas – közölte a férjem. – Inkább a kézfékes fordulót tanítom meg. Az sokkal szórakoztatóbb.

– Russell nem tud leparkolni – szólt közbe Andrew, mialatt becsukta mögöttünk a kaput. – Ezért nem is törődik veled soha. Csak megáll, és kiszáll. Nem húzódik ki az út szélére. Néha még a motort sem állítja le.

– És mi van a tolatással? – erősködtem tovább. – Meg... megtanítanál tolatni?

– Természetesen, megpróbálhatom – válaszolta Russell. – Mi, világklasszis oktatók sosem rettenünk vissza a kihívásoktól, de azt meg kell mondanom, hogy neked, mint nőnek, fel kell készülnöd arra, hogy csalódások érnek majd ezen a területen.

– Miért?

Russell hallgatott, mire értetlenül néztem Andrew-ra, aki a vállát vonogatva azt mondta:

– Russell úgy tartja, hogy a nők nem tudnak tolatni.

– Valóban? – feleltem ridegen, míg Sharon riadófokozatba kapcsolt. Szerencsére nem voltak serpenyők a közelében.

– Nem, nem! – tiltakozott sietve Russell. – Ez bizonyított tudományos tény. Nem igaz, Andrew?

– Ezt, öregem, egyedül kell lejátszanod – dünnyögte Andrew.

Sharon és én összefontuk a karunkat, és vártuk, hogy Russell még mélyebbre ássa magát.

– Magyarázd el, kérlek! – szóltam rá, miután csak hallgatott.

– Szóval, van petevezetéketek, ugye?

Ekkor már három éve voltunk házasok, és azt hittem, megtanultam követni a gondolatmeneteit, de néha...

Részben kíváncsian, részben vészjósló tekintettel meredtünk rá.

– Nézzétek – magyarázott türelmesen –, a tudósok bebizonyították, hogy amikor a nők ülő helyzetben megfordulnak, hogy hátranézzenek, megcsavarodik a petevezetékük, és ettől elveszítik az irányérzéküket. Ez persze nem a nők hibája, de ezért nem tudnak tolatni.

Ekkor már Marilyn is vészjósló tekintettel méregette a férjemet.

Sharon az öklével belevágott egyet Russell egyik karjába, én meg a másikba.

– Aú! – kurjantotta. – Én csak próbáltam feldobni a hangulatot. Jó oktató lévén nem akartam, hogy sokat töprengj a legutóbbi kudarcaidon!

– Azzal, hogy... lekicsinylő megjegyzéseket teszel a petevezetésekre?

Russell vigyorgott, és mialatt az a hülye hajfürtje megint a homlokába hullott, azt felelte:

– Látnod kellett volna az arcotokat! Na mindegy, nem tudom, ti hogy vagytok vele, de nekem jólesne egy bögre tea!

Második fejezet

Másnap Russell és én elindultunk Rushfordba.

– Egy kis bevásárlás – mondta Russell, és átadta nekem a kulcsot. – Aztán beugrunk Sharon új boltjába, hogy jómagam művészeti tanácsokat adjak, és irányt mutassak, te pedig kőkeményen gályázzál. Igyekezz, asszony, ne vesztegesd az időt!

Azzal a megszokott sebességével elhúzott. Én még elbúcsúztam a lányomtól, megcsókoltam, és mondtam neki, hogy hamarosan visszajövök. Joyt a jelekből ítélve nem zavarta, hogy mindkét szülője eltűnik. Folyamatosan fészkelődve ült az etetőszékben, és az ujján csorgó reggelit nézegette.

– Tisztára, mint az apja! – jelentette ki Mrs. Crisp, és átadta a bevásárlólistát, amit Russell a nagy sietségben a konyhaasztalon felejtett.

Lassan vezettem a bekötőúton, és bár üres tájon vágtunk át, Russell nagy derűtségére folyamatosan belenéztem a visszapillantó tükörbe, indexeltem, és körültekintően manővereztem. Aztán átvágtunk a falun, és végighajtottunk a Rushfordba vezető úton. Nem volt nagy a forgalom, és végül, a főutca végéhez érve óvatosan ráfordultam a parkoló bejáratára.

– Kiváló munka! – dicsért Russell. – Alig ütöttél el valamit!

– Nem ütöttem el semmit! – tiltakoztam, majd kihúztam a parkolójegyet az automatából, és a felemelkedő sorompót figyeltem.

– Viszont, egy kicsit lassan hajtottál.

– Sebességhatár! – emlékeztettem a férjemet, és lassan gurultam előre.

Russell halkán motyogva birkózott a számára ismeretlen fogalommal.

– Ott! – rikkantotta hirtelen. – Ott van egy hely! Állj be oda!

Kitettem az indexet, mire ő rám szólt:

– Nem, ne így! Gurulj túl rajta, és tolass be!

– Miért?

– Mert úgy könnyebb!

– Nem, nem az!

– De igen, könnyebb! Mert amikor majd indulunk, csak annyit kell tenned, hogy kihajtasz. Előre!

– Mindig azt hiszed, hogy képes vagyok betolatni egy ilyen... keskeny helyre.

– Próbáld csak meg! Ígérem, sokkal könnyebb és gyorsabb! Na gyerünk!

– Nem!

– Micsoda?

– Nem!

– Nem tudom elhinni, hogy ellenszegülsz! – jelentette ki Russell. – Teljesen biztosra veszem, hogy annak idején szerelmet és megbecsülést ígértél, valamint azt, hogy mindig engedelmeskedsz! Mi történt az asszonyi engedelmességgel?

– Fo... fogalmam sincs, de azt meg tudom mondani, mi történt a parkolóhelyünkkel, mialatt arra vesztegetted... az időt, hogy azt mondogasd: tolassak be.

Mind a ketten a kocsit bámultuk, ami szépen begurult a kiszemelt helyre. Előremenetben.

– Hmmm... – hümmögött Russell, és az ajtónyitó kar felé nyúlt.

– Ott egy másik! – mondtam gyorsan, és gázt adtam, mielőtt a férjem utasíthatott volna, hogy rohanjak bele a bitorlóba.

De aztán megpróbáltam. Sebességet váltani a férjem Land Roverében körülbelül olyan, mint kását keverni egy tálban, de végül megtaláltam a hátramenetet. Egy darabig előre-hátra gurulgattam, mígnem teljesen összezavarodtam, és már nem tudtam, hogy merre forognak a kerekek. Végül, amikor a kocsi épp rézsútosan állt a parkolóhelyen, feladtam.

Russell kihajolt az ablakon, és rám szólt:

– Még igazítanod kéne rajta, Jenny! Ez elég ferde!

– Nem... érdekel – feleltem, azzal leállítottam a motort, és megfogadtam, hogy soha többé nem tolatok. Addig fogok balra fordulni, amíg oda nem érek az úti célomhoz. Akármennyi idő kell is hozzá.

– Bocs, ez olyan férfidolog – mentegetőzött vigyorogva Russell.
– Van egy készletünk arra, hogy ha kell, ha nem, tolassunk. Mint ahogyan a lazacok mindig visszatérnek az ívóhelyükre. Nem tehetünk róla.

Némi erőlködéssel kiküzdötte magát a Land Roverből. „Szerencse, hogy karcsú vagyok” – dörmögte szokás szerint, aztán oldalazva kinyomakodott a mi autónk és a mellettünk szépen, egyenesen álló kocsi között. Ezt követően közösen szemügyre vettük a munkám eredményét, és a vizsgálat végén csüggedten lehorgasztottam a fejemet.

Russell megveregette a vállamat – valamiért azt hitte, hogy ezzel megvigasztal.

– A petevezetékek olyanok, mint a Hampton Court útvesztője. Ne törődj vele! Gyere, vásárolgatunk, aztán pedig irány Sharon boltja!

* * *

Sharon új boltja a High Street végén volt, a középkori híd közelében. Széles járda húzódott előtte, ami egy parkolóhoz vezetett, úgyhogy a hely jónak tűnt. Előbb-utóbb mindenkinek el kellett mennie előtte.

Az ajtó felett felirat hirdette az üzlet nevét: Vidám Sütik. Ez Sharon üzleti tanácsadója szerint bajt okozhatott, mivel egyesek a vicces sütikre asszociálhattak belőle, de nekem tetszett. Russell festette fel a nevet zöld alapon lila betűkkel.

Odabent a lila és a zöld szín uralkodott, kivéve a bejárattal szemközti falat, ugyanis Russell megbolondult egy esős délutánon, és felfestette arra a falra a Bolond Kalapos teapartiját.

Mindenkit rákényszerített, hogy modellt álljon neki. Alice-t a csinos, kék ruhát viselő Sharon alakította. Amogorva képet vágó Andrew volt a Bolond Kalapos, akinek lila kalapján ott fityegett az árcédula. A Badar pont úgy nézett ki, ahogyan Kevin nézne ki, ha hatalmas füle és foga lenne, valamint zöld kockás kabátot viselne. A tüszögő baba ki más lett volna, mint az orgonalila takaróba csavart Joy. Az alvó mormota gyanúsan hasonlított Billre, a biztosítós emberre, de ez talán csak véletlen egybeesés volt. Az asztal alatt a borzas szőrű, félszemű, félfülű Vigyori Macska feküdt a hátán, és gonoszul vigyorgott. Az asztalon a terítő ugyanolyan zöld-lila csíkos volt, mint azok, amiket Sharon választott a kávézóba, és a kép közepén, a Bolond Kalapos és a Badar boldogan kiáltozva bámultak egy, Sharon pazar portékáival megrakott tányért. A jókora festmény művészeti alkotásnak csodálatos volt – reklámnak pedig örülten

jó.

Russell és én ezúttal is megálltunk előtte, hogy szemügyre vegyük.

– Jól mutat – mondtam, mint mindig.

– Nem rossz, mi? – felelte Russell vigyorogva. – Élveztem ezt a munkát. – Egy pillanatig még a fejét oldalra döntve állt, majd halkán megjegyezte: – Hogy hiányzik a portréfestés...

Azzal berobogott a hátsó helyiségbe, ahol Sharon és Kevin a keverőgépek, sütők, munkapultok és hasonlók elhelyezésén vitatkoztak. Sűrűn hallatszottak csattanások abból az irányból, és miután Russell is ott volt, némi kiabálásra is sor került.

Én a vendégtérben maradtam, ahol felsöpörtem, felmostam, majd, mialatt száradt a padló, elkezdtem kicsomagolni a tarkabarka tányérokat, és sorban beraktam őket a nagy komódba.

Itt, az üzlet külső részében békés és kellemes hangulat uralkodott. Egyedült dolgozgattam, és gondosan ügyeltem, hogy az összes csésze és teáskanna füle ugyanabba az irányba mutasson. És bizonyosan nagyobb volt a békesség, mint hátul, a konyhában, ahol a hangokból ítélve kisebbfajta háború vette kezdetét. De nem törődtem a többiekkel, arra összpontosítottam, amit csináltam.

Aztán megjelent Sharon, és, mialatt kisöpörte a haját az arcából, indulatosan odaszólt nekem:

– Ne akarjon bemenni oda, Mrs. Checkland!

– Nem akarok – biztosítottam bólogatva. – Hol szeretné... tárolni a terítőket?

– Megtenné, hogy letörli az asztalokat, és tenne rájuk terítőt? – kérte udvarias hangnemre váltva. – A többit a komód alsó

fiókjában fogjuk tartani, hogy egy helyen legyenek az evőeszközök, a tányérok, a csészék és a textíliák. Ha nem bánja...

– Nem, persze hogy nem! Amúgy: jól gondolkodik!

És tényleg jól gondolkodott. Ez már nem a tizenkét hónappal korábban megismert félénk, ügyetlen és túlsúlyos Sharon volt. Az ifjú hölgy Mrs. Crisp unokahúga, és rövid ideig a Rézkancsóban dolgozott. Ott nem érezte jól magát, így hát eljött dolgozni hozzánk, a Frogmortonba, ahol találkozott Kevinnel. Igen, azt mondom: „találkozott Kevinnel”, mert ettől a dolog normálisnak tűnik, de valójában, amikor Sharon azzal a gyönyörű mosolyával mosolyogva bejött a kapun, Kevin éppen talicskát tolva vágott át az udvaron, és nem tudta levenni a szemét a lányról. Ennélfogva egyenesen nekirobogott a talicskával az itatóvályúnak. Sharon elpirult, és még szélesebben mosolygott. Kevin is elvörösödött, és egy szót sem bírt kinyögni. De aztán, valamikor az idők folyamán ismét képes lett az értelmes beszédre, és azóta állandóan együtt vannak.

Szóval, ez az új Sharon levágatta a haját, beiratkozott egy tanfolyamra, eredményesen levizsgázott, megfejte a bankot, és arra készült, hogy megnyissa Rushford első sütiboltját és kávézóját. Mi, a többiek nagyon büszkék voltunk rá.

Hosszan elnyúló csörömpölés hallatszott a hátsó rész felől, amit hirtelen beálló, aggasztó csend követett. Sharon és én egymásra néztünk.

– Maga megy! – mondtam határozottan. – Én felteszem a vizet. Öt... perc múlva teázunk.

Sharon a konyhába sietett, hogy felmérje a károkat.

Megtöltöttem a vízforraló kannát, és elővettem egy tálcát. Úgy gondoltam, hogy az ablaknál lévő asztalhoz kéne ülnünk, hogy a járókelők lássanak minket kívülről, mert az jó reklám lesz a közelgő nyitáshoz. Az asztalhoz vittem a tálcát, és elkezdtem rendezkedni. Lesimítottam a terítőt, meghúzogattam, hogy minden oldalon ugyanolyan mélyen lógjon le, majd megtörölgettem a máris csillogó teáskanalakat, és kiraktam az alátéteket, illetve a csészéket. Erősen koncentráltam, és gondosan ügyeltem, hogy minden nagyon szép legyen, mert a szó szoros értelmében ez volt Sharon boltjának kirakata.

Nem tudom, mi készítetett rá, hogy felnézzek, mindenesetre ezt tettem.

Felnéztem, és egy férfi állt az ablak másik oldalán, attól alig egy lábra. Egyenesen engem nézett. Nem hittem a szememnek. Ha nem tudtam volna, hogy külföldön van, megesküdtem volna rá, hogy az én Christopher unokatestvérem áll odakint. A napfény az üvegre esett, és nem láttam tisztán az arcvonásait. De nem lehetett Christopher. Nem láttam őt az óta a szörnyű éjszaka óta, amikor is Russell kidobta. Kidobta a házból és az életünkből is, mindörökre. Vagy legalábbis ezt hittem. Tettem egy lépést hátra, és megpróbáltam átlátni az ablakon díszelgő Vidám Sütik feliraton. Christopher visszatért? Tényleg ott áll, és egyenesen engem bámul? A szememet erőltetve figyeltem, hogy láthassam az arcát. Előrébb araszolt, továbbra is engem nézett, és én sietve távolabbra hátráltam. Ekkor már biztos voltam abban, hogy ő az.

Ha az arca haragtól torzult lett volna, vagy ha fenyegetéseket kiabált volna nekem, azt hiszem, kevésbé ijedtem volna meg, de az üres, kifejezéstelen szeme láttán nem tudtam sem mozogni,

sem gondolkodni. Teljesen lebénulva álltam ott, és csak bámultam Christophert.

Hosszúnak, nagyon hosszúnak érződő másodpercek teltek el, ő továbbra is az üvegnek nyomta az arcát, és nem mozdult. Nem volt magas, én pedig megemelt padlón álltam, ami azt jelentette, hogy a szemünk egy magasságba került. A képzeletemben láttam őt, amint hátrahúzza a kezét, egy erős ökölcsapással betöri az üveget, és felém nyúl...

A csésze kicsúszott az ujjaim közül, és szilánkokra tört a padlón. Hallottam, hogy a darabjai csilingelve pattognak szerteszét a kövezeten, mialatt a tudatomba visszatértek a régi rémálmok. Az, ahogyan Christopher örökösen gyötört valamivel. Az a szenvtelen kegyetlensége. Az az elszántság, amellyel mindig a saját útját járta, és hogy miket tett azokkal, akik az útjába kerültek. Az a dermesztő rettegés, amit akkor éreztem, amikor azt hittem, hogy Russell elevenen elég. A dolgok, amiket Christopher azért tett, mert azt akarta, hogy bármi történjen is, ő maga jól járjon.

Mindig azt gondoltam róla, hogy valahogy fordítva működik. A legtöbb ember kemény külső héjjal védi a lágy, sebezhető bensőjét. Az ő bensője kőkemény volt, de az emberek rendszerint csak a puhány külsejét látták, és ennek megfelelően ítélték meg. Hogy is lehettem annyira ostoba, hogy azt hittem, simán feladja, és csendesen elhagyja az országot? Hát persze hogy esze ágában sem volt megtenni! Hát persze hogy visszajött! Hogy mire készült, mit tervezett, azt még csak találgatni sem tudtam, de visszatért. Végtelenül önző volt, cserébe mérsékelten intelligens, és ez veszélyessé tette. Hirtelenjében biztosra vettem, hogy ártani fog másoknak.

Azoknak, akiket szeretek.

Ekkor meghallottam, hogy Russell kikiabál a konyhából:

– Hé, Jenny! Minden rendben odakint?

Csak egy pillanatra néztem a hátsó rész felé, de mire visszafordultam, már senki sem állt az ablak előtt. Nem láttam másokat, csak a táskákat cipelő, beszélgető, a gyermekeiket szölongató, a kocsikulcsukat kereső járókelőket. Christophernek nyoma sem volt. Ha egyáltalán valóban ott állt. Hogy tűnhet el valaki ilyen gyorsan? Előrehajoltam, és a fejemet forgatva elnéztem jobbra és balra, hátha megpillantom még, amint sietve távolodik, de túl sok ember mozgott a környéken ahhoz, hogy tisztán láthassam.

Rátámaszkodtam az asztalra, hogy az tartsa a súlyomat. A szívem vadul kalapált, a gyomrom felfordult. Az aszalterítőt bámultam, a zöld és lila mintákra összpontosítottam. A sávokat követtem a tekintetemmel, és igyekeztem nyugalmat kényszeríteni magamra. Nem történhet meg! Nem történhet meg már megint! Bár épp az előző napon, amikor végignéztem az asztal körül ülő barátaimon, mintha megéreztem volna valamit. Mint amikor a szél felborzolja a tó sima felszínét. Lehet, hogy rossz előérzetem támadt? Vagy csak képzelődöm? Végül is, éveken át beszéltem egy láthatatlan lóhoz. Hosszú ideje eltemetettnek hitt, régi félelmek kezdtek feltörni a lelkem legmélyéről.

– Megvan az első törött pohár! – jelentette ki Russell, mialatt kijött a konyhából. – És még nincs is nyitva a bolt!

Próbáltam beszélni, hogy bocsánatot kérjek, de egyetlen szót sem bírtam kinyögni. Hogy elrejtsem az arcomat, gyorsan letérdeltem, és elkezdtem felszededegetni a szilánkokat.

– Hozom a lapátot! – mondta Sharon, és szerencsére mindenki a teával, illetve a csésze darabjainak felseprésével foglalkozott, így nem vették észre, hogy nem tudok megszólalni. De még ha sikerült is volna, mit mondhattam volna?

Igen, tudom. A normális emberek azt mondták volna: „Hé, sosem találnátok ki, hogy kit láttam az imént!”, csak hogy én nem vagyok normális. Túl sok éven át voltam a szegény, kicsi Jenny Dove, akinek van valami baja, és szerencsésnek tarthatta magát, hogy nem küldték el egy speciális otthonba. Jenny Checklandként meg kellett állnom a helyemet a való világban, és nem akartam megkockáztatni, hogy mindent elveszítek. Ezért csendben maradtam, mert – higgyék el ezt egy szakértőnek – sokkal jobb, ha ügyetlennek tartják az embert, mint ha őrülnék.

Gondosan vigyáztam, hogy az ablaknak háttal üljek le. A többiek arról beszéltek körülöttem, hogy mennyi mindent kell még elintézni.

Végül Russell az órájára nézett, és megszólalt:

– Bocs, hogy lelépünk, de Jennynek és nekem gondoskodnunk kell egy csapatnyi csirkéről.

– Az nem ma van, vagy igen? – kérdezte riadtan Kevin. – Még nem raktam össze a tyúkólat!

– Semmi gond. Berakjuk őket az istállóba, amíg nem lesz rendes otthonuk. Remek helyük lesz ott – válaszolta Russell, az örök optimista.

– Patkányok – mondta kurtán Sharon.

Erre még Russell is megdermedt, és meghökkenve kérdezte:

– Tessék?

– Vigyázni kell a patkányokkal. A csirkék vonzzák a

patkányokat.

– Ez komoly?

– Hát, nem pont a csirkék, hanem a kajájuk és a vizük – magyarázott Sharon. – Éjszakára semmit sem szabad elöl hagyni.

Láttam Russellen, hogy erősen töri a fejét.

– Kevin, mennyi idő kell a tyúktól megépítéséhez? – kérdezte pár pillanat múlva.

– Ha kapok segítséget, azt hiszem, két nap – felelte Kevin, a vállát vonogatva. – De először az itteni munkát kéne befejezni.

– Ne szakítsd meg magad! Támadt egy egész jó ötletem! – jelentette ki Russell.

Valaki felnyögött.

– Bizony! – tette hozzá, és talpra ugrott. – Gyere, Jenny! Valószínűleg már megérkeztek, és nem akarom, hogy másvalakit fogadjanak el gazdájuknak. Köszönj el szépen, és próbáld úgy elhagyni a helyiséget, hogy nem törsz össze semmit!

Andrew és Russell állandóan ezt csinálták – alighanem családi vonás lehetett. Ha ők végeztek a dolgukkal, azt feltételezték, hogy mások is. Andrew élete szerelme, Tanya úgy kezelte ezt a problémát, hogy egyszerűen nem vett tudomást róla – teljes nyugalommal befejezte azt, amit csinált, és csak aztán indult. Ezen a napon viszont túl ideges voltam. Nem akartam mást, mint otthon lenni, így hát gyorsan megittam a teámat, és felálltam. Számos előnnyel jár az, ha valaki Russell Checkland felesége. Ezek egyike, hogy Russell képes lenne szóval tartani egész Angliát, ezért búcsúzkodás közben senki sem vette észre, hogy egy hangot sem bírtam kinyögni.

Russell sietve kiterelt a boltból, és elindultunk a parkoló felé. Menet közben megpróbáltam kitalálni, hogyan mondhatnám el neki, hogy most nem szeretnék vezetni, de úgy, hogy az okát nem árulom el.

Feleslegesen aggódtam.

– Én vezetek – dörmögte Russell, és kikapta a kulcsot a kezemből.

A szokásos dudálástól és fékcsikorgástól kísérve kanyarodtunk ki a főutcára. A jó sofőr szemléltetésére Russell nem a jó, hanem inkább az elrettentő példa.

Ahazaút alatt a férjem a csirkékről, Boxerről, a Vidám Sütikkel kapcsolatos utolsó simításairól locsogott, valamit a legújabb művéről, és hogy Joynak vajon megint jön-e a foga. Azzal áztatva magam, hogy nem vett észre semmit, csak hátradőltem, és hagytam, hogy a megnyugtató szavak szétáradjanak a tudatomban.

* * *

A megszokott dudálással álltunk be az udvarra. Kiugrottam, Russell pedig továbbgurult a kocsival, hogy az istálló mögött tegye le.

A hátsó ajtóban megjelent Mrs. Crisp, integetett, és nyomban el is tűnt.

Egy pillanatra megálltam az udvaron, és körülnéztem.

A Frogmortont aligha nevezhetjük gyönyörű vidéki háznak. Nincs zsúptetője, sem kívülről is látható faváza. Hosszú, kétszintes épület, amit valamilyen kőből építettek, és az utólagos javítások hézagait vörös téglával pótolták. Az ablakok a

látszat szerint teljesen véletlenszerűen vannak elhelyezve a külső falakon, és a tetőből furcsa formájú kémények merednek ki. A konyhából az előszobába lehet átjutni, amelynek külső ajtaja az udvarra nyílik – amit különféle, össze nem illő melléképületek vesznek körül. A csűr és az istálló a kapuval szemben áll, a falnál hosszú itatóvályú fut végig. Az egyik nagy kapun át a bekötőútra lehet kijutni, a másik Boxer mezőjére nyílik, a harmadik pedig a nagyobbik földünkre, a rendszeres vasárnap délutáni drámák helyszínére.

Minden egy kicsit rozoga, egy kicsit lepusztult. Sosincs elég pénzünk ahhoz, hogy rendbe hozzuk és kicsinosítsuk az épületeket – általában a legtöbb, amire futja, az egy gerániummal teli cserép a hátsó ajtónál. És még a tető is beázik. De Russell imádja a házat, és én is. Ez az otthonunk.

Körülnéztem, és minden teljesen normálisnak tűnt. Az istálló ajtaja tárva-nyitva állt, bent a bokszok tisztára söpörve. Boxer és Marilyn békésen legelésztek a mezőjükön. Minden ablak nyitva volt, hogy a nyári szellő átjárja a házat. A hátsó ajtón át beláttam a zsúfolt előszobába. Alustán lobogó függönyökön kívül semmi sem mozdult. Ennél békésebb látványt nehezemre esett volna elképzelni.

A nyugalom nem tartott sokáig.

Mialatt mi a városban jártunk, megérkeztek a csirkék. A csomagszállító két zömök dobozt hozott, amiket Mrs. Crisp gyanakodva figyelt.

Az előző napok során utána néztem az orpington tyúkoknak az interneten, ennél fogva aranybarna színű, nagy madarakra számítottam. Ezek sokkal kisebbek voltak, a tollaik között finom pihék sorakoztak még, és mindegyik úgy nézett ki, mint egy

feldühödött dinoszaurusz.

– Jércék! – jelentette ki Russell.

Semmit sem értettem, és alighanem nagyokat pislogva néztem a férjemre, mert hozzátette:

– Még nincsenek egyévesek.

– Aha.

Russell óvatosan kivette az egyiket a dobozból.

A csirke sikított. Én azt hittem, hogy a csirkék csipognak. Ez bizonyosan nem ezt tette. Igaz, akinek számára van, azt tudja, mi a hangerő, de ez valami fülsértő visítás volt. A csirke szorosan lehunyta a szemét, felfújta tollas testét, és rikoltzott. Hogyan jöhet ki ilyen hang egy ennyire kicsi teremtményből? És ezt a kérdést Marilyn gazdája teszi fel!

A többiek is rázendítettek, nyilván azért, hogy kimutassák, szolidárisak a társukkal.

Russell sietve visszarakta a csirkét a dobozba, és hamarosan elhalt az éktelen lárma. Ekkor megérkezett a macska, és a farkát üvegmosó üzemmódba kapcsolva, mindenre készen odasomfordált a dobozokhoz, hogy megvizsgálja a tartalmukat.

– Ó, igen! Helyes! – mormolta Russell, és megpróbálta eltolni a macskát. – Most legalább felébredtél!

Ebben a pillanatban a másik doboz, amit még nem nyitottunk ki, mozogni kezdett, aztán teljesen magától, apró csusszanásokkal haladt a konyha távolabbi sarka irányába.

Mrs. Crisp felkapta az önvédelmi kistörölközőjét, és a tűzhely felé hátrált.

A macska támadó üzemmódba váltott.

– Ez egy... mágikus... mozgó... doboz – bökte ki döbbenet.

– A kakas! – jelentette ki büszkén Russell.

– Russell, nincs szükségünk kakasra! – vélekedett Mrs. Crisp.

– De igen, ha csirkebabákat akarunk – válaszolta Russell, és a házvezetőnő válla köré fonta a karját. – Hadd magyarázzam el, hogyan működnek ezek a dolgok! Amikor az apacsirke beleszeret egy anyacsirkébe...

Mrs. Crisp fültövön vágta a férjemet a kistörölközővel.

– Aú! – jajdult fel Russell. – Mondja csak, Bill, a biztosítós ember tudja, hogy maga hajlamos ezekre a váratlan dühkitörésekre?

– Nem túl idős még ahhoz, hogy a térdemre hasaltassam, és elfenekeljem! – fenyegetőzött bőszen Mrs. Crisp.

– Legalább ne az ifjú hölgyek előtt! Nem akarom, hogy traumatizált csirkék rohangáljanak körülöttünk, úgyszólván legyen szíves megfékezni az erőszakos hajlamait!

– A... kakas – szóltam közbe, hogy emlékeztessen Russellt, mielőtt kap egyet a kistörölközővel a másik fülére is.

– Ne itt! – figyelmeztette Mrs. Crisp.

– Tényleg ne! – felelte Russell. – Sajnálatos módon a tervem, hogy az istállóba szállásolom be őket, korántsem annyira briliáns ötlet, mint gondoltam. De szerencsére azóta kitaláltam valami mást. Asszony, hozd a másik dobozt!

Felvettem a meglepően nehéz ládát, és majdnem elejtettem, amikor a belsejében elmozdult egy súlyos valami. Russell felkapta a másikat, és elindult vele a lépcső felé.

– Nem tarthatja őket valamelyik tartalék hálósobában! – harsogta Mrs. Crisp.

– Eszemben sincs! – válaszolta felháborodottan Russell. – Az nem lenne higiénikus!

Rosszat sejtve bár, de követtem Russellt, aki a közös

fürdőszobához sietett. A vállával belökte az ajtót, és hátraszólt nekem:

– Ide, Jenny!

És nekilátott berakni a csirkéket a kádba, ahol azok felfelugrottak, és a karmaik fülsértő csikorgással szántották a zománcot.

– Na, mit gondolsz? Zseniális, nemde? – büszkélkedett Russell.

– A csirkék nem jutnak ki, a patkányok nem jutnak be. Pár napig itt lesznek, amíg összehozzuk nekik az igazi szállásukat. Reggelente az egészet leveretjük vízzel, ami praktikus és higiénikus megoldás is egyben. Tudod, hogy néha még én is csodálom magamat?

– A fürdőkádunkban akarod tartani a csirkéket?

– Hát, másében aligha tarthatjuk őket, nem igaz? És nézzünk szembe a ténnyel: már van egy szamarunk, úgyhogy pár csirke már igazán nem számít. Na, vessünk egy pillantást a nagyfiúra!

Átadtam neki a dobozt, és biztonságos távolságra húzódtam. Russell kinyitotta a fedelet, mire azonnal felbukkant egy tarajos fej, és jobbra-balra forgott, mint egy tengeralattjáró periszkópja. A kakas kikepezett a dobozból, szárnyát csattogtatva felröppent a csapra, és megint körülnézett, hogy felmérje a környezetét.

A háremhölgyei rajongva bámulták.

– Valaha rám is így néztek a nők – dörmögte Russell, egy pillanatra nosztalgikus hangulatba kerülve.

A kakas kissé előrehajolt, és egy zsíros, kellemetlen valamit bocsátott ki a hátsó részéből.

– Russell!

– Ez egy fürdőszoba, Jenny! Hol csinálja, ha nem itt? Nem kell

mást tennünk, mint reggelente kiszedni őket a kádból, a zuhannyal leveretni mindent, aztán visszarakni őket. Betesszük az etetőjüket a kád egyik végébe, a vizüket a másikba, és szórunk nekik egy kis szalmát középre, hogy kényelmes helyük legyen.

– De... – kezdtem tiltakozni, mert meg voltam győződve róla, hogy ez így nem lesz jó, viszont nem tudtam rámutatni az óriási hibákra, amelyekről tudtam, hogy ott kell lenniük valahol.

– Ez a közös fürdőszoba – vágott közbe Russell, és megveregette a vállamat. – Amit senki sem használ. Van egy másik Joy szobájánál, és a mi hálónkban ott a zuhany. Most mondd meg őszintén, használtad valaha ezt a fürdőt?

– Egyszer... itt... hánytam.

Russell zordon pillantást vetett rám, és azt kérdezte:

– A következő néhány nap során szeretnéd megismételni az akkori műsort?

Megráztam a fejemet.

– Akkor rendben vagyunk. Megyek, hozom a kellékeket. Te maradj itt arra az esetre, ha mégiscsak pánikba esnének!

Hogy mihez kezdjek hat, pánikba esett csirkével és egy kakassal, azt a férjem már nem közölte velem. Lecsuktam a vécé fedelét, és kényelembe helyeztem magam. A csirkék engem bámultak, én meg őket.

– Szóval, a férjem... egy őrült – mondtam nekik halkan. – Tanuljatok meg... együtt élni... ezzel! Nekünk is... meg kellett tanulnunk.

* * *

Russell pár perccel később visszatért. Hallottam, hogy dübörgő léptekkel felrohan a lépcsőn, és végigvágat a folyosón. Az ajtót viszont halkán nyitotta ki, és szinte suttogva kérdezte:

– Minden rendben?

Nem tudom, mit gondolt, hogy miféle katasztrófa sújtott le a fürdőben az előző öt perc folyamán.

– Hát persze! – feleltem, a vállamat vonogatva.

– Remek! – helyeselt, azzal csirketápot öntött az etetőbe, amit óvatosan berakott a kádba. Az etető azonnal eltűnt a sárgásbarna, tollas testek forgatagában. Tollak repkedtek minden irányba, és lepattantak a kád oldalairól. Én meg örültem, hogy hatótávolságon kívül vagyok.

Russell megtöltötte az önitatót vízzel, és, miután betette a kádba, a csirkék arra is rávetették magukat. Vízcseppek repültek a tér összes irányába.

– Russell, ezek... szétfröcskölik a... vizet.

– Semmi gond – jelentette ki a Frogmorton géniusza. – Csak kihúzzuk a dugót, és minden lefolyik. Ez egy kád, Jenny!

Fontolóra vettem, hogy fejbe vágom a férjemet a vécékefével, de rájöttem, hogy arra semmi szükség. Mert amint Mrs. Crisp felfedezi, hogy Russell csirkéket tart a fürdőszobában, rövid úton végez vele. Nekem csak várnom kellett.

– Van nevük? – tudakoltam ekkor, és a hat csirkét figyeltem, akik a hűbéruruk tébolyult, despotikus tekintetétől kísérve rohagáltak a kád két vége között. És a kakas is figyelte őket.

– Hogyne, feltétlenül – felelte Russell, és elővett a farzsebéből egy gyűrött papírlapot. – Lássuk csak. Igen, a legkisebb... az ott, szóval, ő Agatha. Boudica kicsivel sötétebb a többinél... ő az! Kleopátra sárgább a többinél. Desdemona állandóan bólogat.

Elfridán van az a vicces, fehér folt, míg Francescának szőrös a lába.

Nem hittem a fülemnek.

– Az egyik csirkét... Francescáról... nevezted el? – kérdeztem döbbenten. – Méghozzá azt... amelyiknek szőrös a lába? Tudod... mekkora bajba... kerülsz... ha megtudja?

– Érteni fogja a viccet.

Erre nem mondtam semmit.

– Szerinted nem fogja érteni a viccet? – kérdezte kissé aggodalmasan Russell.

Franny sokat fejlődött az utóbbi időben. Ma már legalább tudja, hogy léteznek viccek. Csak még azt nem érti, hogy némelyik összefüggésben van vele. Gyanítottam, hogy rosszul fogja érinteni a hír, amely szerint róla kapta a nevét egy csirke, amelyiknek szőrös a lába.

Továbbra is hallgattam, hadd legyen hosszabb a kínos csend.

– Azt gondolod, nem fogja érteni a viccet – állapította meg Russell.

– Én tudom, hogy nem fogja érteni... a viccet.

– Ó... jól van. Hát, nem akarom feldühíteni Francescát. Mit szólnál ahhoz, hogy... Fifi la Foo?

Lehunytam a szememet.

– Ami pedig a kakast illeti – folytatta könnyörtelenül Russell –, mit gondolsz erről a névről? Cogburn?

– Cogburn? – kérdeztem, és kinyitottam a szememet.

– Mint Cogburn, a híres vadnyugati békebíró. Okos, mi?

– Egy... idiótához... mentem férjhez.

– Ez így igaz, de előre tudtad, és most ez az idióta azt látja, hogy a felesége már nem úgy néz, mintha kísértetet látna.

Ez is jellemző Russellre. Mindenki azt hiszi róla, hogy egy folyton lármázó idióta, aki tud festeni, és valóban az. Állandóan rohan, látszólag nem lát semmit abból, ami körülveszi, de aztán az ember előbb-utóbb rádöbben, néha kínos körülmények között, hogy Russell figyelmét semmi sem kerüli el.

– Bocsánatot... kérek amiatt – motyogtam. – Annyira... mérges voltam, amiért elejtettem azt a... csészét. Néha... olyan ügyetlen... vagyok.

Russell egy darabig elgondolkodva fürkészte az arcomat, majd azt mondta:

– Rendben. Akkor most megyünk, bedobunk egy bögre teát, és elmondom Mrs. Crispnek, hogy mi van a csirkékkel.

– Igen, jobb, ha te... mint én.

– Én vagyok a ház ura, Jenny. Én vagyok a felelős azért, hogy mindenki jól érezze magát, aki a házamban él. Súlyos teher ez, de nem kevés bátorsággal és elszántsággal cipelem.

Beléptünk a konyhába, ahol Mrs. Crisp éppen kitöltötte a teát. Gyanakodva nézett ránk, és azt kérdezte:

– Mi folyik odafent?

– Képzeld, Jenny csirkéket tart a közös fürdő kádjában! – felelte Russell, és elvette magának a legnagyobb sütiszeletet.

Harmadik fejezet

Kevin mindent megtett, amit tőle telt, de több mint egy hét kellett neki a tyúkól megépítéséhez. Annak ellenére is, hogy folyton hajszoalta őt Mrs. Crisp, aki a férjem nagy megkönnyebbülésére mély hallgatással reagált a hírre, miszerint immár hét csirke lakik a közös fürdőben. Russell talán tényleg azt hitte, hogy megússza az ügyet, mígnem azon az estén leültünk vacsorázni. Mrs. Crisp az ő különleges bárányhúsos-barackos ragujával teli tányért rakott le elém azzal az utasítással, hogy mindent egyek meg. Russell egy féltényérnyi pirítóst kapott.

– Hé! – kurjantott felháborodottan, és felkapta a fejét.

De Mrs. Crisp rendíthetetlen maradt.

– Egy szót sem szóltam, amikor megszökött a kígyója... – mondta higgadtan.

– Hatéves voltam. Ugorjunk!

– Épp csak mondtam valamit, amikor a futóegerei megették egymást...

– Arról nem én tehettem.

– Éppen csak tiltakoztam, amikor felfedeztem, hogy patkányt tart a komódja felső fiókjában...

– Máig nem értem, miért kotorászott a komódom felső fiókjában! Ki képes ilyesmire?

– Elraktam a zoknijait.

Egyre hangosabban beszéltek.

– Ha ott hagyta volna őket az ágyamon, mindent elraktam volna – állította Russell. – Számomra hasznos lecke lett volna, maga pedig sosem találkozott volna Borisszal. Halálra rémítette szegényt! Majdnem elhagyta a farkát ijedtében. Tudja, néha megtörténik.

– Mikor rakta el valaha is a zoknijait?

Bólogattam.

– Vagy a cipőjét? – tette hozzá Mrs. Crisp.

Megint bólogattam, és egy zsemléért nyúltam. Russell soha semmit nem rak el. A jelenség állítólag a művészi hajlamaival van összefüggésben. Állítása szerint, amikor első ízben eladott egy képet, alá kellett írnia egy papírt arról, hogy aláveti magát a Hivatásos Művészek Törvénykönyvében felsorolt szabályoknak. Ezt a híres törvénykönyvet rajta kívül még senki sem látta, de bizonyosan létezik – állítja Russell –, és hosszú rendelkezéseket idéz belőle, amikor olyasmit kellene csinálnia, amihez nem fűlik a foga. Például, hogy elrakja a zokniját. És azzal, hogy elrakja a cipőjét, a művészi kreativitásával kellene fizetnie, márpedig azt egyikünk sem akarja, nem igaz? Még egyetlen igazi művész sem rakta el soha a cipőjét – ez is Russell állítása.

Ekkor viszont ravaszkodni kezdett:

– Mármost, ha én csupán pirítóásra vagyok kárhozthatva, akkor nem lesz erőm befejezni a tyúkólat, és akkor a fürdőszobában fognak lakni az örökkévalóságig, és lassan elsorvadnak, mialatt arra áhítoznak, hogy érezzék a nap melegét a hátukon és a szelíd szellőt az arcukon. Szomorúságban, bebörtönözve és tojástanul fogják leélni utolsó éveiket. Pedig, ezt tudnia kell, Mrs. Crisp, a fürdőszobában sokkal jobb helyük van, mint egy tojástermelő telepen. És maga – maga, Mrs. Crisp! – rendelkezik

az eszközzel, hogy megmentse őket, hogy értelmet és célt adjon az életüknek, de nem használja fel. Szerencsére még nem késő! Egy nagy tányér gőzölgő ragu, egy-két zsemle – ha Jenny hagy belőle –, és holnapra visszanyerem az erőmet. Befejezzük azt a tyúkólat! A csirkék kiköltöznek a fürdőszobából, és mindenki boldog lesz. És ez csakis magán múlik, Mrs. Crisp. Csakis ön felel a sikerért!

– Csirkék! A fürdőszobában! Ez nem biztonságos! – háborgott Mrs. Crisp.

– Jaj, ne már! Nem fognak kijönni és megenni magát, mialatt alszik! Az ilyesmi manapság ritkán történik meg.

Szerencsésnek gondoltam Russellt, amiért nem kellett a hajából szedegetni a bárányhúst és a barackdarabokat, bár Mrs. Crisp nem csekély erővel csapta le elé a tányért.

A férjem csak vigyorgott, de amikor felnézett, és meglátta, hogy mindketten őt nézzük, sietve komolyságot színlelt, és hangnemet váltott:

– Mmmm! Felséges az illata!

* * *

Kezdetől fogva nyilvánvaló volt, hogy a fürdőszoba takarítása nem olyan egyszerű, mint Russell gondolta. Akárhogy erőlködött is, a rutin nem változott, és egyszerre volt izgalmas, lármás és sikertelen.

A csirkék dühödt rikoltozással reagáltak arra, hogy kivette őket a kádból. Ezt egy sor ismeretlen hang és trágár káromkodás követte, amit azt jelezte, hogy Russell a kádat söpri, amiben jelentősen akadályozták a csirkeleányok, akik

felháborodtak azon, hogy kiköltöztették őket az otthonukból, és mindent elkövettek azért, hogy visszajussanak oda. Aztán hallottuk, hogy megnyitja a vizet, és onnantól kezdve Russell számára nem volt megállás a lejtőn.

Egy reggelen nekiláttam kiszedni a tiszta ruhát a mosógépből. Joy az etetőszékben üldögélve a tégláival játszott, Mrs. Crisp a reggelit készítette. Közös megegyezéssel nem törődtünk a gyűlölködő visításokkal, a férjem kiáltásaival, sem a felborított vödör csörömpölésével. Akármi zajlott odafent, a ház urának el kellett boldogulnia vele.

Tíz perccel később Russell bevonult a konyhába – tollakat szedegetett a hajából, és érdekes foltok tarkították a pólóját.

– Nos – mondta vidáman, mialatt szemügyre vette az éléskamra tartalmát, és kiemelt onnan egy óriási szelet diótortát. – Most már tudjuk, honnan ered a jó öreg mondás: örültebb, mint egy elázott tyúk.

– Meddig tart még? – érdeklődött Mrs. Crisp annak a házvezetőnőnek a hangján, aki már messze túl jár a tűréshatáron.

– Holnapig – felelte megnyugtatónak szánt modorban Russell.

– Holnap kiköltöznek, és soha többé nem tartunk csirkéket a házban.

– Én eleve be sem hoztam volna őket – jelentette ki Mrs. Crisp, mialatt ijesztő gyorsasággal meghámozott és darabokra aprított egy krumplit. – Nem lepődnék meg, ha a jövő héten valamennyiünket ágynak döntene a madárinfluenza.

Russell az egyik kezével vállon veregette Mrs. Crispet, a másikkal pedig elemelt a háta mögül egy másik tortaszeletet.

– Régebben nem volt ennyire félénk – felelte aztán. – Én ezt a

biztosítótársaságok behatásának tulajdonítom. Ha visszagondolok a gondtalanul kacagó Lizzie Crispre, aki mezítláb rohángált a mezőn... mit tett magával az az alak?

Mrs. Crisp a meggyötört mártírok módján sóhajtott egyet, és visszakérdezett:

– Mit akar, Russell? Mit keres a konyhában?

– Ó, igen! Jó, hogy rákérdez, már el is felejtettem. Van egy kis problémánk odafent. Nem nagy ügy. Egy kisebbfajta baleset. Balesetecske. Egy aprócska katasztrófa – magyarázott Russell, és ismét bedugta a fejét a kamrába. – Mondja, hol tartja a felmosócuccot?

– Ott, ahol mindig – válaszolta Mrs. Crisp, és kiviharzott a konyhából.

Az arckifejezésből ítélve Russellnek fogalma sem volt, hogy hol keresse a felmosófelszerelést, és mielőtt bevonhatott volna a keresésbe, felkaptam a ruháskosarat, és elindultam az udvarra, hogy kiteregessem. Mialatt kifelé tartottam, hallottam, hogy Russell ajtókat nyitogat, és vadul csörömpöl a hátam mögött. Aztán halk kiáltást hallatott, amikor valami a fejére esett.

Tíz perccel később ismét megjelent – immár tiszta ruhában. Megint kerített magának egy tortaszeletet, majd morzsás szájjal adott egy csókot, és bejelentette, hogy elmegy.

– Megtaláltad a... vödröt és a felmosófát?

– Mit? Miféle felmosófát? Á, azt nem. De nem érdekes. A törölközőket használtam. Ugyanúgy megfeleltek a célnak. Na, majd jövök, Jenny!

* * *

A tyúkól építése a jellegzetes Frogmorton-stílusban zajlott. Boxer a kapu felett átnézve figyelt, és a hangok hallatán nagyokat horkantott, mialatt Marilyn a rudak között kémlelt át, és tanácsokat, illetve megjegyzéseket ordított. A macska felébredt abból az állapotából, amiről Russell állítja, hogy voltaképpen kóma, felkereste a helyszínt, hogy kiderítse, mi történik. És addig ólálkodott ott, amíg Kevinék körbeépítették – végül az egyik tojóládában találtunk rá.

Mrs. Crisp teát és kekszet hozott, és, miután körülnézett, megjegyezte:

– Azt hittem, az istálló sarkánál fog állni.

– Ott is lesz – dörmögte Kevin, és vett magának egy maréknyi kekszet. Sokat eszik, azzal a kifogással, hogy még fejlődésben van, és ez kétségkívül így igaz. Ha nem hagyja abba hamarosan, akkora lesz, hogy jogosulttá válik saját irányítószámra. A jelenkor jó megjelenésű, magabiztos fiatal férfit elnézve nehéz elhinni, hogy nemrég még vékony, beteges fiú volt, aki oly ügyetlenül próbálta kirabolni Russellt és engem a posta mögötti sikátorban. De az az idő most már nagyon távolinak tűnik...

– De hát itt építették meg – felelte Mrs. Crisp. – Az udvar kellős közepén.

– És?

– Hogyan fogják odavinni?

Ahhoz, hogy Russell megijedjen, sokkal több kell egy egyszerű, kicsit kínos kérdésnél.

– Simán – válaszolta kurtán, azzal kortyolt egyet a teájából, és kihívóan nézett Mrs. Crispre, hogy további vitára ösztönözze.

Mrs. Crisp azonban csak bólintott, és letelepedett a hátsó

bejárat melletti, öreg padra. Pár pillanattal később Joy és én is csatlakoztunk hozzá. Aztán türelmesen vártuk, hogy kibontakozzanak az események.

Természetesen megmozdítani sem bírták, ahhoz túl nagy és nehéz volt. Vagy tíz percig erőlködtek, és végül le kellett szedniük róla a tetőt.

Mrs. Crisp és én egy szót sem szóltunk.

Átcipelték az ólat az új helyére, visszarakták rá a tetőt, majd pár lépést távolodtak tőle, hogy megcsodálják a művüket.

– Ti... fogjátok lefesteni? – kérdeztem halkán.

– Arra gondoltam, hogy azt te is megcsinálhatnád – felelte a férjem.

– Jól van, lefestem.

– A melléképületben van valahol sötétbarna festék – folytatta Russell. – A legfelső polcon. Három dobozzal vettem. Megcsinálod holnap, amíg én elszaladok itthonról?

Engedelmesen bólogattam.

* * *

Russell utasításait követve barnára festettem a tyúkólat, és szörnyen nézett ki. A barna nem felel meg mindennek, különösen nem egy tyúkólnak. Russell számos, a témát taglaló könyve szerint a tyúkólaknak világosnak és szellősnek kell lenniük. Ez meg úgy nézett ki, mint egy dickensi dologház. Nézegettem egy darabig, aztán visszamentem a pajtába, és kotorászni kezdtem a polcon tárolt, régi festékek között. Találtam néhány kellemes pasztell árnyalatot, kéket, zöldet és sárgát, valamint egy világos narancssárgát. Ez utóbbi annyira

narancssárga volt, hogy már-már neonnarancssárgának lehetett nevezni. Elképzelni sem tudtam, hogy Russell mi az ördögöt akart kezdeni egy doboz neonnarancssárga festékkel. Kevin, aki éppen a maradék fát rakta el, felém fordult, és megjegyezte:

– Nincs annyi, hogy átfesd az egészet.

– Annyi nincs – erősítettem meg elmerengve, majd Sharon üzletére gondolva hozzátettem: – De festhetek rá csíkokat.

– Azt nehéz megcsinálni – felelte Kevin. – Hallanod kellett volna, hogyan káromkodott Russell, mire összehozta Sharonnál.

Mindenki hallotta, hogyan káromkodott Russell, mialatt a csíkokkal szenvedett Sharon üzletében.

– Mi lenne, ha köröket festenénk rá? – vetette fel Kevin.

– Köröket?

– Aha! Tök menő lenne. Különféle méretű és színű köröket.

Egymásra vigyorogtunk, és besiettünk a konyhába. Mrs. Crisp épp készült visszavonulni a szobájába egy csésze teával. És manapság tényleg tea került a poharába. A süteményekbe való sherry biztonságban volt felőle. A biztosítótársaságok sok mindent megváltoztató befolyása...

– Kell néhány pattogatott kukoricás csomag – mondta Kevin, a konyhaszekrényben kotorászva.

– Az előbb ebédeltél – mondtam kissé felháborodottan.

– Sablonnak. Bármilyen kerek csomag megteszi. Csinálhatunk különféle méretű pöttyöket. Mrs. Crisp...?

– Nekem pont elég az, amit Russelltől kapok. Nem fizetnek eleget ahhoz, hogy magukkal is megbirkózzak – dohogott Mrs. Crisp, és halkán dödögve behúzódott a szobájába.

Leültünk a konyhaasztalhoz, és körülrajzoltunk több tányért, poharat, edényt, valamint alátétet, majd gondosan kivágtuk a

köröket, és így egy rakás különféle méretű sablont kaptunk.

– Ez nagyon menő lesz – állította Kevin. – A csajok imádni fogják.

Ekkor meghallottam, hogy Joy mocorogni kezd az emeleten.

– Készíts elő mindent – kértem Kevintől –, én hozom Joyt.

A konyhát elhagyva átfutottam a nagy nappalin. Az erkélyajtó nyitva állt, és hallottam a kert felől a madarak és a rovarok hangjait. A függönyök szelíden hullámoztak, a gyenge légáramlatok frissen vágott fű és rózsák illatát hozták. Szerettem ezt a szobát. Russell és én itt ültünk le esténként, és tévéztünk, vagy csak olvastunk. Télen be szoktunk gyújtani a kandallóba, és amikor lekapcsoltuk a lámpákat, a tűz fényénél nem lehetett látni, mennyire kopottak a bútorok, milyen megviselt a kárpit, de még a szőnyegek foltjait sem. A foltok java része abból a korból származott, amikor Andrew és Russell együtt laktak itt. A jó ég tudja, hogy ezek ketten mit műveltek a házban.

Az ablaknál álló, terebélyes asztal tele volt kifizetetlen számlákkal (sosem akartak elfogyni, és már nagyon jó lett volna, ha végre sikerül aláírni a könyvesbolt szerződését), valamint festékkatalógusokkal, Russell vázlataival és jegyzeteivel, de azon hevert az én laptopom is, néhány regény, egy tartalék egér, rengeteg ceruza és toll, valamint Joy játékmackója, Mr. Edward. A falak mentén álló könyvespolcokon könyvek sorakoztak, a kandalló felett Russell egyik csodálatosan színpompás, absztrakt festménye függött. Valahányszor beléptem ebbe a helyiségbe, elsuttogtam egy-egy gyors hálaimát.

A távolabbi végében kezdődő lépcső felső vége félhomályba

veszett. A biztonság kedvéért leszőnyegeztük az egészet. Egyszer legurultam rajta, és azt soha többé nem szeretném megtenni. Mialatt terhes voltam, Russell attól a higgadt és bölcs előrelátástól vezérelve, amiről elhíresült, ragaszkodott hozzá, hogy személyesen kísérjen fel és le a szerencsétlen lépcsőn. A vége felé különösen paranoiás lett, fel akart szereltetni egy olyan lépcsőlift-izét. Tudják, mire gondolok, amit az a híres színésznő reklámozott. Ms. Hird sajnos már nincs közöttünk, de Russell állítja, hogy fiatalkorában halálosan szerelmes volt belé, és már csak az ő emlékére is be akarta rakatni a felvonót. Én azonban határozottan ellenálltam. Egy este olyan elszántan bizonygatta az igazát, hogy kénytelen voltam felhívni Andrew-t, és segítséget kérni tőle. Egy órával később megjelent, és elrángatta Russellt a kocsmába.

Sajnálatos módon, Andrew kapacitása korántsem akkora, mint Russelé, és később ide kellett hozni őt, hogy a Frogmortonban töltsen az éjszakát. Reggelre sem volt sokkal jobb állapotban, mire Russell felajánlotta neki, hogy hazafurikázza. És hát kifelé menet nekihajtott az itatóvályúnak, de azt mondta, nem számít, mivel nem az ő kocsija. Andrew pedig minden fejfájások nagyanyjával küzdve megszemlélte a kárt, és hangoztatta, hogy nagyon is számít.

És szerencsémre, a koccanást követő, gyalázkodással teli vitában mindenki megfélekedett a lépcsőliftről.

A lépcső tetejétől balra eső folyosószakasz végén van a hálósobánk, mellette pedig Joy szobája. A jobb oldali ág a közös fürdőhöz, valamint a vendégszobákhoz vezet, és a legvégén van Russell műterme, ahol a pizzásdobozait rejtegeti Mrs. Crisp elől. Mrs. Crisp természetesen tud a létezésükről, és néha, hogy

bosszút álljon az ágyvéghez láncolt szeretők legendájáért, felajánlja, hogy bemegy, és kitakarít a műteremben, aztán, mint valami ínycsok, hátradől, és figyel, hogyan pánikol Russell.

Felszaladtam a lépcsőn, közben odakiáltottam a fürdőszobában lakó csirkéknek, hogy „Már nem tart sokáig! Nyugalom, hölgyeim!”, és besiettem Joy szobájába. Valaha ez volt az én szobám. Az ágy továbbra is a két ablak között áll, de a díszhely immár a kislányom rácsos ágya, ami a falnál van, egy Shaun, a báránys forgójátékkal felszerelve, két komódtól közrefogva. Joy ébren volt, és a lábával kiabált. Néha annyira emlékeztet Russellre... Kiemeltem a kiságyból, feltartottam, megszaglásztam a popsiját, hátrahőköltem, majd villámgyorsan kicseréltem a pelenkáját, és levittem magammal, hogy nézhesse a munkálatokat.

Beraktam Joyt az udvar egyik árnyékos sarkába állított járókába, ahol a kedvenc téglái és további játékok várták, de ő azonnal a hátára fordult, és megint a lábával kezdett játszani.

– Ezt sokat csinálja – állapította meg Kevin, aki már kicsomagolta az ecseteket, és poharakba öntözte a festékeket.

– Az intelligencia jele – feleltem lojálisan, aztán mindjárt tönkre is vágtam az érveimet, amikor hozzátettem, hogy tudomásom szerint Russell is ezt csinálta.

Pár másodpercnyi mélységes csend következett, majd témát váltottunk.

Kevin felmutatta a sablonokat.

– Csak a lyukakat festjük be – magyarázott. – Nem nehéz. Összekevertem valamennyi kéket és zöldet, így most már türkizkék színünk is van. Szerintem úgy kéne csinálnunk, hogy egyikünk tartja a sablont, a másik pedig fest.

– Egyetértetek.

Ahogy azt mindenki tudja, aki már csinált ilyesmit, a tartózkodás hamar kimegy az ablakon. Az emberek sokszor mondják, hogy mindig a kevesebb a jobb. De nem tudják, miről beszélnek. A tyúkól falait hamarosan különféle méretű kék, zöld, citromsárga és türkizkék pöttyök borították. És persze ránk is bőven jutott a festékből.

– Mehet? – kérdezte végül Kevin, és felkapta a fluoreszkáló narancssárgát. Bólintottam egyet.

– Ne sokat! – figyelmeztetett vigyorogva. – Ez egy kicsit erős!

És tényleg erős volt. De olyan jól mutatott, hogy arra gondoltunk, festünk még vele pár pöttyöt. És ott volt egy üres hely. És ott talán még elfért pár folt...

Aztán csak elfogyott a festék.

– Húha! – ámuldozott Kevin, mialatt hátrált pár lépést, hogy megcsodálja az összhatást.

– Attól tartok... – jegyeztem meg nagyokat pislogva – hogy ez... veszélyes lesz... az alacsonyan szálló... repülőkre.

– Nem érdekes! Szerintem a tengeri hajókra is veszélyes. De Russell mit fog szólni hozzá? Ő barnát akart.

Fogalmam sem volt, hogy Russell mit fog szólni hozzá. Elképzelhetőnek tartottam, hogy művészeti alkotásnak fogja tekinteni. De azt is, hogy nem.

– Nem fontos! – jelentettem ki határozottan. – Ha nagyon zavarja, majd átfesti! Különben meg, te is ismered Russellt. Valószínű, hogy észre sem veszi.

Szemügyre vettük a sok színben pompázó építményt, ami szinte ragyogva verte vissza a napfényt.

– Ez igaz. Bár kicsit árulkodó lesz, ha nem fürdesz meg,

mielőtt Russell hazajön – jegyezte meg, majd nekilátott elpakolni a festékesdobozokat, én pedig odamentem Joyhoz, aki a tégláit összeütögetve cintányérozott, és jókat kacagott hozzá.

– Kiengedhetem Marilynt? – kiabált ki Kevin a pajtából.

– Igen, jöhet! Én meg forralok vizet!

Kivitettem a teát kettőnknek és gyümölcslet Joynak, majd együtt üldögéltünk, és a művünket csodáltuk. Odadöcögött hozzánk Marilyn, hogy kiderítse, van-e nálunk krémes süti. Kettétörtem egy répát, és nekiadtam a felét. Óvatosan vette el, mint mindig, az a puha szája kellemesen megcsiklandozta a tenyeremet. Kevin finoman megsimogatta a fülét, amit nagyon szeretett. Joy tapsolt és visított örömeiben. Marilyn túl alacsony volt ahhoz, hogy átnézzen a járóka oldala felett, de lehajtotta a fejét, és a rácson át figyelte a babát.

– Óriási lesz, amikor Joy megtanul járni – mondta Kevin. – Majd együtt rohangálhatnak az udvaron.

– Mmm... – hümmögtem kételkedve.

– Remekül elszórakoznak majd – állította Kevin. – Joy nem lesz veszélyben. Boxer is az a fajta, ami egy légynek sem tudna ártani, akármilyen nagy.

Ebben sok igazság van. Boxer szeretetre méltó, butuska, és valóban nem képes ártani a legyeknek, holott azok rendszeresen terrorizálják. Russell esküszik rá, hogy a lova egy alkalommal elmenekült egy pillangó elől.

– És a macska jól teszi, ha nem megy Joy közelébe, hacsak nem szeretne babaruhát viselni – folytatta Kevin. – De most komolyan, Jenny, Joynak nem eshet baja. Persze, rém koszos lesz, de az aligha baj. És nem szabad elfelejteni, hogy Russell ezen a helyen szaladgált, és ettől lett az, ami.

Gyanakodva bámultam rá, míg ő a vállát vonogatva kortyolgatta a teáját.

Ekkor furcsa, egyre erősödő hang hallatszott, mintha háromszáz varrógép zakatolt volna egy betonfalú teremben. Russell és az ő Land Roverének közeledését jelezte. Pár pillanattal később a kocsik bekanyarodott az udvarra, jócskán megkésve fékezett, és alig pár hüvelykkel vétette el a vályút.

Russell levette a gyújtást, kilökte az ajtót, és kiugrott. A motor még ment egy darabig – aminek Kevin szerint nem volna szabad megtörténnie.

Russell nem annyira csodálattal nézte a vadonatúj, csodás tyúkólat.

– Mi a pokol...? – morogta vészjósló hangon.

De nem lendülhetett bele, mert foglalkoznia kellett Marilynnel, aki tudta, hol terem neki babér. Vagy inkább, az ő esetében répa. Russell kerített egyet valahonnan. Rég elfogadtam a tényt, hogy egy olyan férfihoz mentem hozzá, aki válsághelyzetekben mindig elő tud varázsolni valahonnan egy sárgarépat. Russell aztán elhessegette a szamarat.

– Nem, nincs több! Kezdesz elhízni. Menj, és zaklasd Boxert!

Ezt követően persze köszöntenie kellett a lányát, aki kacagva üdvözölte, és a karját emelgetve jelzett neki, hogy vegye fel.

– Hát szia! Hogy van az én gyönyörű lányom? – lelkesedett nagy örömmel.

Aztán letelepedett mellém a padra, és ide-oda lóbálta Joyt. Marilyn, akinek a világában nem létezik olyan szó, hogy „nem”, megint piszkálni kezdte Russellt egy újabb répáért. Joy a dzsekije cipzárjával akart játszani, és ezek a dolgok egy időre lefoglalták a ház urát.

Jómagam csendben vártam. Russell figyelme rövidebb, mint a konyhaajtó zsanérja. Könnyen elképzelhetőnek tűnt, hogy megfélemez az udvar sarkában álló, színpompás különlegességről.

– Ti meg mi a fenét műveltetek? – kérdezte végül. – Mi az ott? Vagy mégsem.

– Bizonyára nem... felejtetted el – válaszoltam. – Az ott a te... tyúkólad. De most tényleg, Russell... tudom, hogy elfoglalt vagy, de... erősebben kéne összpontosítanod.

– De mi történt veled?

– Lefestettem.

– Hogyan fognak tojni benne a tyúkok? Az összes cikkben az áll, hogy a békés környezet elengedhetetlenül fontos az optimális tojástermeléshez. Arra készülök, hogy Mozartot játszom nekik, erre te egy olyan épületben akarod elszállásolni őket, ami úgy néz ki, mintha egy paintball-bajnokság helyszíne lenne, de még valamilyen bőrbetegségben is szenvedne. Miért világít?

– Az a... narancsszínű festék. Igen, kicsit... világos pillanatnyilag, de biztosra veszem, hogy idővel... lekopik.

– A narancsszínű festék? – kérdezte, és döbbenet bámult rám. – Ami a legfelső polcon volt?

Bólintott egyet.

– Ne! Nem lehet!

– Mi a baj? – kérdeztem meglepetten.

– Az a festék magától világít!

– Tessék?

– Az olyan festék, ami foszforeszkál a sötétben!

– Miért?

– Hát, ezt fényes nappal nem lehet látni, nem igaz?

– Nem hát – feleltem türelmesen, mert nem volt más választásom. – Azt akarom... kérdezni, miért vettél... világító festéket?

– Hogy lefessek vele az itatóvályú sarkát. Akkor határoztam el, amikor tavaly Andrew nekiment.

– Nem, te mentél neki... amikor... Andrew kocsját vezetted.

– Ne vesszünk el a részletekben! A lényeg, hogy azt terveztem, lefestem a vályú sarkait, hogy még egyszer ne történjen meg. Mint a birtok legtöbb felelősséggel rendelkező emberének, az én dolgom megelőzni ezeket a kisebbfajta baleseteket.

– Ez a kisebbfajta baleset... tavaly történt.

– Hamarosan elintézem. Rajta van a tennivalóim listáján.

– Ahhoz megint... el kell menned a boltba. Az összes festéket elhasználtam.

Kevin észrevette, hogy hősies módon egyes számban beszéltem. Szó nélkül felállt, hogy csendesen elsomfordáljon.

– Itt maradsz! – parancsolt rá Russell anélkül, hogy felé fordult volna.

– Nem értem... mi a probléma – böktém ki a fejemet csóválva.

– A mi szempontunkból semmi – magyarázott Russell. – Bent leszünk a házban, és behúzzuk a függönyöket, hogy védjük magunkat. De azoknak, akik éjjel végighajtanak a bekötőúton, továbbá az alacsonyan szálló repülőgépeknek komoly problémáik lesznek.

Mrs. Crisp megjelent a hátsó ajtóban, egyetlen pillantással felmérte a helyzetet, eltűnt, majd ismét megjelent, de ekkor már úgy, hogy napszemüveget viselt.

– Ezzel... nem igazán segít – mondtam neki, és ismét Russell

felé fordultam. – Szerintem bolhát csinálsz az... elefántból. Nem láthatják mások, csak... a Braithwaite család tagjai, és ők... nem fognak mondani semmit. Jó viccnek veszik majd.

– És mi van az új szomszédokkal?

– Ők... újak. Nem fognak mondani semmit – állítottam, és meglehetősen élveztem az újdonság erejével ható érzést, miszerint a változatosság kedvéért bajban vagyok.

És persze sejtettem, hogy Russellt nem annyira a tyúkól külseje bosszantotta, hanem inkább az, hogy nem ő maga csinálta.

Ekkor megszólalt a telefonja. Elővette a zsebéből, lepillantott a képernyőre, aztán rám nézett, és zsebre vágta a készüléket. Gyanítottam, hogy Francesca hívja. Már többször észrevettem, hogy Russell előttem nem akar Francescával beszélni.

Joy ugrálni kezdett, hogy felhívja magára a figyelmet. Az órámra néztem, és kijelentettem:

– Itt a vacsora... ideje! Mindenki éhes?

Bevonultunk a konyhába, ahol azzal szembesültünk, hogy a macskának, bár egész délután idebent szunyókált, és egyszer sem ment ki, valahogyan sikerült összekennie magát narancssárga festékkel.

– Ez csodás... – dörmögte Russell. – Van egy macskánk, aminek világít a segge a sötétben.

Negyedik fejezet

Gondoskodtam róla, hogy ne legyek jelen, amikor Russell végül kiereszti a fürdőszobából a hölgyeket – ő nevezte így őket –, és átköltözteti a társaságot a szín pompás, új lakásba. A csirkék részéről nem számítottam bonyodalmakra, viszont ekkor már három éve voltam Russell felesége, és tudtam, vannak olyan helyzetek, amelyekbe jobb nem belekeveredni. Ezenfelül gyanítottam, kire hárul majd a feladat, hogy visszaállítsa a fürdőszobában a csirkék megérkezését megelőző állapotokat.

Ennek megfelelően sétára indultam a bekötőúton, hogy meglátogassam Monica Braithwaite-et és a lovamat, Thomast.

Kellemes nap köszöntött ránk. Szép nyarunk volt abban az évben, és bár közeledett a szeptember, a sövények friss, zöld árnyalatokban pompáztak, és tudtam, hogy a sok napsütés jól tesz a szedernek. Magammal vittem Joyt is, és gyakran megálltunk, hogy megnézzük a virágokat, madarakra mutogassunk, és integessünk a felettünk vonuló felhőknek.

Az utóbbi napok során minden a csirkékről szólt, és ezen a békés, csendes délutánon végre elgondolkodhattam Christopherről. Melyik a rosszabb? Ha valóban láttam őt, vagy ha csak oda képzeltem? Veszélyben vagyok, vagy csak kezdek megőrülni? Ezekre a kérdésekre nem egykönnyen lehetett válaszolni. Több alkalommal is levegőt vettem, hogy elmondjam Russellnek, mit láttam, csak hogy a rokonaim, Christophert is beleértve, majdnem tönkretették az életét. Azóta valamennyien

túltettük magunkat az eseményeken, és nem akartam megint elővenni a témát. Nem akartam, hogy valami elrontsa ezt a tökéletes nyarat. Russellnek egyre jobban ment a munka – ő állította –, és ebben lehetett valami, mert mostanában nem repültek ki félkész festmények a műterem ablakán, ezért hajlottam rá, hogy higgyek neki. Arról fogalmam sem volt, hogy Sharon és Kevin hol tartanak, de a látszat szerint jól kijöttek egymással. Mrs. Crisp immár nem egy palack sherrytől elbambulva nézte a világot. Boldog családi életet éltem. Már nem a kicsit fura Jenny Dove voltam, aki a nagynénje házában padlásterében kuporgott. Jenny Checkland lett belőlem, akinek van egy szerető családja, akit meghallgatnak mások. Ezt az egészet semmiért sem veszélyeztettem volna. Úgy döntöttem, hogy hallgatok, és nyitva tartom a szememet. Őszintén szólva, félig-meddig meggyőztem magam arról, hogy csak képzelődtem. Hogy az a férfi, aki *véletlenül* hasonlított Christopherre, *véletlenül* nézett be az ablakon, és az arckifejezése *véletlenül*, a fények játéka miatt volt olyan, amilyen. És alighanem ő is meglepődve hőkölt hátra, akárcsak én, amikor felfedezte, hogy egy idegen nő bámulja odabentről, és elsietett, amilyen gyorsan csak tudott, ezért nem láttam már őt, hiába néztem utána. Azt mondogattam magamnak, hogy ez egy nagyon is valószínű magyarázat.

Braithwaite-ék szintén a bekötőút mellett laknak, valamivel odébb. A család öt főből áll: Martin, aki birkákat tenyészt, Monica, aki a felesége, valamint van két fiuk, akik közül az egyik a helyi iskolába jár, a másik mezőgazdasági szakközépiskolába. Az egyetlen lányuk, Fiona gondozta a lovamat, mialatt Joyt vártuk. Szerettem volna lovagolni a

terhesség alatt is, de Russell a leghatározottabban tiltakozott ellene, olyannyira, hogy dührohamot kapott, ami szerencsére ritkán esik meg vele. Ezzel egy időben Fiona hihetetlenül gyorsan nőtt, és be kellett látnia, hogy az imádott pónija már kicsi neki. A lova nyugdíjba ment, és azóta szépen kigömbölyödve, elégedetten él úgy, hogy szinte semmit sem csinál, Russell pedig felajánlotta a kislánynak, hogy kölcsönadjuk neki Thomast.

– Ez a legkevesebb, amit megtehetünk, Jenny – mondta nekem akkor. – A tűz után heteken át gondoskodtak az állatainkról, és semmit sem fogadtak el érte. Tudom, hogy jelenleg nekik sem megy valami jól, és nem engedhetik meg maguknak, hogy vegyenek egy lovat Fionának. Thomasnak jót tesz majd a rendszeres mozgás, és az a lány kiváló lovas. Ez az ideális megoldás!

Engem azonban nem sikerült meggyőznie. Tőle kaptam Thomast születésnap ajándéknak, és imádtam őt. Úgy értem: Thomast. És Russellt is, persze. Thomas szelíd, érzékeny és higgadt, és ezeket a vonásokat nemigen találjuk meg a Frogmortonban.

– Egyetlen év – tette hozzá Russell.

– Mi lesz, ha elfelejt engem? – kérdeztem, és az idegességem alighanem érződött a hangomon.

Russell éppen az udvart söpörte, de letette a seprűt, megmarkolta a kezemet, behúzott az üres előszobába, majd az arcomat a két kezébe fogva azt mondta:

– Aki csak egyszer is találkozik veled, soha nem tud elfelejteni. Én bizonyosan nem tudnálak.

Éreztem, hogy könnyek szöknek a szemembe.

– Miért sírsz? – kérdezte ijedten Russell. – Mit mondtam?

– Valami szépet.

– Én állandóan szépeket mondok! – vágott vissza kissé felháborodva. – Erről vagyok híres!

Az arcomat Russell elaggott, lyukas pulóverébe fúrva kuncogtam, mire ő magához ölelt. Egy darabig csendesen álltunk, és csak élveztük a pillanatot. Öblítő és lenolaj illatát, valamint lószagot éreztem. Ez volt Russell egyedülálló, jellegzetes szaga.

Aztán elhúzódott tőlem, és megszólalt:

– Nagyon szenvedélyes vagy ma reggel. Ne gondold, hogy ezt nem méltányolom, de biztos vagy benne, hogy ez a megfelelő idő és hely? Mrs. Crisp alig pár lábra van tőlünk.

Hirtelen mindketten lenéztünk. Az előző pillanatokban Marilyn hangtalanul beóvakodott az előszobába, és kihasználva, hogy Russell nem figyel, megragadta a lehetőséget, hogy megvizsgáljon néhány területet, amit elért, hátha rábukkan valami ehetőre.

Mrs. Crisp a neve hallatán megjelent az ajtóban. Előbb rám nézett, aztán Russellre, majd megint rám, és a könnyes szemem láttán a homlokát ráncolta.

– Igen? – kérdezte tőle kihívó hangon Russell. – Segíthetek valamiben?

– Baj van?

Bólogattam, és azt mondtam:

– Russell csodálatosan viselkedik.

– Igen, én is gyűlölöm, amikor ezt csinálja – felelte mélyet sóhajtva Mrs. Crisp.

Szóval, Joy és én a bekötőúton sétáltunk, énekelgettünk, és

általában véve jól éreztük magunkat. A macska egy darabig elkísért minket, aztán lekanyarodott, hogy a maga titokzatos útját járja, amit jól is tett, mert közeledtünk ahhoz, amit Russell ékszerdoboz-házikónak nevezett, és nem jó értelemben véve.

Réges-régen egy leromlott ház állt azon a helyen, amit elburjánzott kert dzsungele takart el az út felől. A tető megroskadt, az ablakokat kiszedték, az ajtó ferdén lógott a pántjain. Russell azt mondta, hogy évek óta senki sem lakott benne.

Aztán, körülbelül tizennyolc hónappal ezelőtt emberek kiabálására és gépek zúgására ébredtünk. Valaki megvette a romot, és úgy döntött, hogy ha már megvette, beleöl egy halom pénzt. Az eredeti, kisebbfajta ház eltűnt a toldalékok, oromfalak, gerendák, zsalugáterek és a vadonatúj zsúpfedél alatt – „ezt a tetőt még megbánják”, vélekedett Russell Kasszandra-üzemmódban. Mintha valaki azt mondta volna: tipikus vidéki házat akarok, minden részlet stimmeljen! Itt egy rakás pénz, lássanak munkához! A kertet legyalulták, és kialakították azt, amit egy drága londoni tervező „vidéki kert”-nek gondolt. Telerakták mályvarózsával, levendulával, rózsával, teljesen ép szobrokkal, és mindent gondosan úgy helyeztek el, hogy megteremtsék a „csak úgy maguktól nőnek” látszatot. Kevin, aki maga is szakképzett kertész, alig bírt beszélni róla. Ó, és elnevezték Körtefa nyaralónak. Természetesen közel s távol egyetlen körtefa sem akad.

Miután mindennel elkészültek, hatalmas teherautók dübörögtek végig a bekötőúton, és némelyik beszorult az alacsonyan lógó ágak alá. A sofőrök bekopogtak hozzánk, hogy engedélyt kérjenek az ágak lefűrészelésére. Russell önmagához

képest egész udvariasan nemet mondott, mire a sofőrök valahogy átvergődtek az akadályok alatt, közben persze megrongálták a fákat. Ezt követően kirakták a méregdrágán vásárolt, gondosan összeválogatott „paraszti bútorokat”, aztán elhajtottak, és végre ismét csend lett a környéken.

– Víkendezők! – Így hangzott az általános ítélet a kocsmában azon az éjszakán. Mi megittuk az italunkat, és megfeledkeztünk az új szomszédokról. Azt reméltük, sosem bukkannak fel. De aztán, körülbelül egy hónappal korábban láttam, hogy füst kígyózik felfelé a görbe kéményekből. Sokáig tétováztam, hogy átmenjek-e bemutatkozni. Az efféle udvariassági szabályokban sosem vagyok biztos, de azt gondolom, hogy a helyi lakosok felelőssége éreztetni a jövevényekkel, hogy szívesen látják őket. Csak húztam-halasztottam a dolgot, majd megpróbáltam rávenni Russellt, hogy velem jöjjön. Tényleg azt hittem, hogy a kíváncsisága legyőzi az ellenszenvét, de nem felejtette el, hogy ki a hibás a megrongált fákért, és nemet mondott.

Elsétáltam párszor a ház előtt, de ledermedtem a puszta gondolatától is annak, hogy csak úgy, meghívás nélkül becsengessek. Elképzeltem, hogy a lakók ajtót nyitnak, majd türelmetlenül toporognak, mialatt én küzdök, hogy legalább egy köszönést kipréseljek magamból. Aztán pedig az aggkori végelgyengülés végez velük, miközben megpróbálok mondani valamit az időjárásról. Russellnek nincsenek ilyen problémái – bárkivel és bármiről képes beszélni –, de én nem vagyok olyan, mint ő. Szeretnék olyan lenni, de nem tudok.

A vélemények megoszlottak abban a tekintetben, hogy ki lehet az új szomszéd. Sharon és Kevin arra szavaztak, hogy egy, a trónjáról letaszított despota az illető, aki elmenekült

bosszúszomjas alattvalói elől, és az angol vidéken rejtőzött el. Ezt megvétőztük azon az alapon, hogy egyetlen fekete helikoptert sem láttunk. Russell maffia-ügyre tippelt. Mrs. Crisp úgy vélekedett, hogy az a ház egy boszorkányszövetség központja, és ezek az illetők felesküdtek rá, hogy megátkozzák a falut, annak összes lakójával együtt. Hogy ezt mire alapozta, azt sosem tudta világosan elmagyarázni. Én arra fogadtam, hogy egy híres filmsztár költözött mellénk, akinek a legutóbbi plasztikai műtétje nagyon rosszul sikerült, az arca túl torz lett ahhoz, hogy mutogassa az egész világnak, ezért visszavonult ide, hogy mindentől elzárva éljen. Mindebből egyértelműen kiderül, hogy vidéken néha szörnyen hosszúak a téli esték, és ha nincs semmi a tévében, továbbá nagyon esik ahhoz, hogy az emberek elvergődjenek a kocsmáig, igazából nincs sok tennivaló.

Ugyanakkor azt is el kell mondani, hogy a kert nagyon szép volt. Egy darabig elácsorogtam Joyjal az úton, és a kőfal felett átnézve csodáltuk a gyönyörű árnyalatokat. Igen, Joy ebben az apjára ütött, imádja a színeket. Az alkalmat kihasználva alaposan megnéztem az ablakokat, hátha mozog odabent valaki, de senkit sem láttam.

Egy-két perc elteltével folytattuk az utat, mígnem megérkeztünk a Braithwaite-farmhoz. Monica épp az udvaron tett-vett.

– Jenny! De jó, hogy látlak titeket! – üdvözölt lelkesen, amint meglátott minket. – Hogy vagytok?

– Nagyon jól, köszönöm. Itt... minden rendben?

– Ó, minden a legnagyobb rendben, köszönöm. Thomashoz jöttetek? Fiona kilovagolt vele a mocsárba. Kábé egy óra múlva

jönnek vissza. Gyertek be! Legalább van kifogásom rá, hogy feltegyek egy teát. Szia, te gyönyörű kicsi lány!

Egy ideje már megtanultam, hogy amikor ez elhangzik, az emberek nem nekem szánják.

Leültem Joyt a szófára, ahol egy darabig játszadozott a bojtokkal és a párnákkal, aztán hirtelen eldőlt, és mély álomba merült.

– De jó neki! – jegyezte meg Monica, mialatt kitöltötte a teát.

Fáradtnak látszott, és eszembe jutott, hogy Russell szerint nem megy jól a soruk. Hogy eltereljem valamivel a figyelmét, megkérdeztem, találkozott-e már az új szomszédokkal.

Erre lecsapta a teáskannát. A kissé elhízott, mindig vidám Monica Braithwaite-ről első ránézésre mindenki azt hiszi, hogy a világ legkedvesebb embere. És az is, de azért én emlékeztem még a tavaly karácsonyi misztériumjátékra, amikor is Fiona alakította Gábriel arkangyalt, Monica pedig Szűz Máriát, és kelléknek egy vemhes birkát használt. Ami megszült ott, a színpadon. Már a birka, nem Szűz Mária. Ő csak sikított és elmenekült, hátrahagyva Gábrielt, aki diadalmasan állt mennyei szalmabáláján. A vidéki élet sokkal, de sokkal brutálisabb, mint azt a városiak képzelik. Ráadásul később a helyi plébánosnak, a drága Mr. Wivenhoe-nak le kellett dőlnie egy kicsit, mielőtt írt egy gondosan megfogalmazott levelet a püspöknek. És most úgy tűnt, hogy az új szomszédoknak sikerült kivívniuk Monica ellenszenvét.

– Ezek szerint te még nem – mondta Monica ingerülten.

– Nem – feleltem, a reakcióján meglepődve. – Én még nem.

– Hát, én már igen – mondta, és a teájába sandított.

– Igen? És?

– A nő neve: Balasana.

Pislogtam egyet, és megkérdeztem:

– És van Mr. Balasana is?

Monica megitta a teáját, és a fejét csóválva válaszolt:

– Azt senki sem tudja. Az biztos, hogy még senki sem látta. Legalábbis ezen a környéken. – Elhallgatott pár pillanatra, majd hunyorogva folytatta: – A gyerekek szerint a nő valószínűleg megölte a férjét. Ezért költözött ide. A férfit talán beépítették valamelyik új falba. Vagy elásták a kertben.

A „gyerekek” alatt a két fiát értette – mindkettő félelmetes alak. A kisebbik még az iskolában volt, míg a másik, aki mezőgazdasági szakközépbe járt, gyanúsán korán érkezett haza nyári vakációra.

– Nézzünk szembe a ténnyel, Jenny! – tette hozzá Monica. – Hol lehetne jobban elrejteni egy holttestet, mint egy építkezés helyszínén?

– Szóval, te találoztál ezzel a Mrs. Balasanával? Milyen?

– Személyesen még nem találkoztam vele, de beszélünk telefonon. Panaszkodott mindenre, a lármára, a rendetlenségre, meg hogy birkák vonulnak fel és alá az úton, meg ilyenekre. Hozzátok még nem ment be, hogy panaszkodjon Marilyn miatt?

– Nem – feleltem meghökkenve.

– Hát majd fog! És majd meglátod, mi lesz itt, amikor Cogburn megtanul kukorékolni.

– De hát ez egy farm. Itt vannak... hangok, és állatok élnek.

– Ananda Balasana világában nem – felelte Monica, a vállát vonogatva.

Épp a számhoz emeltem a kekszet, amikor ezt kimondta, és mozdulatlaná dermedtem.

– Ananda Balasana? – ismétellem elképedten a nevet.

– Nyilvánvalóan álnév, ugye? Hogy eltűnjön az igazságszolgáltatás elől. Bár azt meg kell hogy mondjam, ha én bujkálnék a törvény elől, ennél sokkal jobb nevet találnék ki. Nem igaz?

– Honnan az... ördögből... kerítette ezt az Anandát?

– Fogalmam sincs. Olyannak hangzik, mint egy jógapóz neve, ugye?

– Szóval, még nem láttad őt a saját szemeddel?

– Nem, de el tudom képzelni, hogyan nézhet ki. Manapság mindenütt látni lehet ezeket. Az emberek nyugdíjba mennek, és azt hiszik, vidéken akarnak élni, mert az olyan szép, és amikor megérkeznek ide, megutálják az egészszet. Azt képzelik, olyan, mint egy óriási tematikus park, tele aranyos báránycákkal, bocikkal, virágoskertekkel és zsúpfedeles házikókkal, amikor a valóság az, hogy télen minden csupa sár, tavasszal minden csupa trágya, nyáron rengeteg a légy, és állandóan esik, az egész mezőgazdaság válságtól válságig tántorog, és a farmerek szétpanaszkodják a fejüket a kocsmában.

Szünetet tartott, hogy lélegzetet vegyen, és igyon néhány korty teát.

– Egyáltalán, semmit sem tudsz róla? – kérdeztem aggodalmasan.

– A reklámparban dolgozott, aztán találkozott Mr. Balasanával, és addig ijesztgette, amíg feleségül vette. Aztán eladta az ügynökségét, és ide költözött. Gazdag, sikeres, és feltette magában, hogy átformál minket, hogy megfeleljünk annak a képnek, amit magának alkotott a vidékről.

Én csak csendesen üldögéltem, és az elhangzottakon

töprengtem. Van szomorúbb annál, mint amikor valaki megvalósítja az álmát, aztán azt kívánja, bárcsak ne tette volna? Megborzongtam a gondolat nyomán.

De Monica még nem fejezte be.

– És csak várd meg, amíg beállít hozzátok, és panaszkodni kezd, mert az ég nem megfelelő színű, vagy mert túl sok a fű. Akkor majd nem fogod sajnálni.

– Ne már! Ez komoly?

Monica rám mosolygott, és sokkal higgadtabban folytatta:

– Hát, nem egészen, de azért érted a lényegét. Ez itt egy működő farm, az ég szerelmére! Azt várja el tőlünk, hogy éjjel-nappal nesztelenül suhanjunk?

Erre óhatatlanul felnevettem. Monica egy pillanatig sandán nézett rám, aztán ő is beszállt, és olyan hangosan kacagtunk, hogy felébresztettük Joyt.

Szem előtt tartva, hogy Russell mostanra alighanem elintézte a csirkéket, és immár nyugodtan hazatérhetek, felálltam, hogy induljak.

– Jobb lesz, ha figyelmeztetem Russellt.

– Ó, ő már tud a nőről. Egy kicsit összeugrottak a Land Rover miatt.

– Mikor?

– Kábé két hete.

– Nekem erről egy szót sem mondott.

Monica tétovázott egy keveset, aztán azt felelte:

– Remélem, nem veszed tapintatlanságnak, de Russell megkérdezte tőlem, hogy aggódsz-e valami miatt. Valószínűleg nem akart nyugtalanítani téged. Baj van?

– Nincs – válaszoltam, gondosan ügyelve, hogy ne tűnjek túl

vidámnak. – Semmi baj. Leszámítva... persze a tetőt. És azt hiszem, Joynak jön a foga. És még mindig... nem írtuk alá... azt a hülye szerződést. De máskülönben...

– Ezek a dolgok majd elintéződnék, Jenny – felelte mosolyogva Monica. – Amikor meglesz a szerződés, kaptok annyi pénzt, hogy megcsináltassátok a tetőt, és azután minden jobb lesz. Ne aggódj túl sokat!

Olyan kedvesen nézett rám, hogy egy pillanatig arra gondoltam, el kéne mondani neki, mit véltem látni. Vajon mit szólna hozzá? És melyik a jobb: azt képzelni, hogy láttam Christophert, vagy tudni, hogy valóban láttam? Régebben volt valakim, akinek mindent elmondhattam, de az én gyönyörű Thomasom elhagyott. Időről időre meg szokott látogatni, de már jó ideje nem bukkant fel. Sóhajtottam egyet – tényleg nagyon hiányzott.

* * *

Joy és én a „Ten Green Bottles”-t énekelve tartottunk hazafelé, és amikor megérkeztünk, azzal szembesültem, hogy nem csupán a csirkékkel kapcsolatos ügy nem oldódott meg a távollétem alatt, de a tetejébe még egy sereg új probléma keletkezett.

A jelek szerint a hölgyek megszokták a kádat, és nagyon rossz néven vették, hogy ki akarták rakni őket a nagyvilágba. Russell a hátsó ajtó melletti padon ült, a kezében sörösdobozzal. A szeme csukva volt, és a látszat szerint nem törődött a tyúkól felől hallatszó lármával, amivel a hat hálátlan tyúkocska és a kakas tiltakozott a lakhatási körülményeik elméleti javulása

ellen. Mrs. Crisp sehol sem mutatkozott, amiből arra következtettem, hogy eljött érte Bill, a biztosítós ember, és elmentek valahová. De aztán feltámadt bennem a gyanú, és megkérdeztem:

– Nem csütörtök van, ugye?

– Nem, még csak kedd – felelte Russell. – Mrs. Crispet keresed? Azt hiszem, kikészült a zajtól. Kiabált valamit, de nem értettem az éktelen rikácsolástól. Mi a fene bajuk van ezeknek? – tette hozzá komoran. – Kikerültek a fürdőből, nem igaz?

– Miért nem örülnek?

– Nem tudom. Ott van előttük az eledelük, és adtam nekik pár golflabdát is, úgyhogy fogalmam sincs, mi a hézag.

Megismételtem magamban az utolsó mondatot. Nem akartam rákérdezni, de Russell magától is magyarázatot adott:

– A hölgyeknek.

A lelki szemeim előtt megjelent a kép, amin Russell golfozni tanítja a csirkéket.

– Sosem fogják... felvenni őket a golfklubba – feleltem kissé akadozva. – Addig biztosan nem... amíg legalább Francesca nem borotválja le a lábát.

– Tessék? – kérdezte Russell a fejét felkapva. – Jenny, te miről beszélsz?

– Nem tudom – válaszoltam, és erőtlenül megcsóváltam a fejemet.

Russell pár pillanatig még bámult rám, majd azt mondta:

– Fáradtnak látszol. Lassítanod kéne egy kicsit.

– Monicával töltöttem a... délutánt. Csak üldögéltem, játszottam Joyjal, és... kekszet ettem. Ennél jobban már... nem tudok lelassítani. Tehát: golflabdák?

– Mi? Á, igen! Hogy rávegyem őket, hogy elkezdenek tojni!

– Addig dobálsz őket golflabdával, amíg... önvédelemből tojásokat tojnak?

– Hát, ezt sem zárom ki, de odáig remélhetőleg nem fogunk eljutni – felelte Russell. – De nem erről van szó. Szóval, beraksz pár labdát a tojóládába, ők az hiszik, tojások vannak ott, és elkezdenek saját tojásokat tojni.

Ennél kevésbé valószínű dolgot elképzelni sem tudtam hirtelenjében, de megőriztem a nyugalmamat. Leraktam Joyt a férjem ölébe, és letelepedtem mellé. Joy azonnal vonzódni kezdett az üres sörösdobozhoz. Russell ide-oda billegtetette, és a színeket mutogatta a kicsinek.

– Ez a piros. Mondd szépen: pi-ros! – magyarázott közben, majd odaszólt nekem: – Alényeg az, Jenny, hogy a fürdőszobában nem voltak ülőrudak. – Pár pillanatra elmerengett a Frogmorton vizesblokkjainak hiányosságain, majd hozzátette: – Meg kell tanulniuk ülőfán üldögélni. Talán meg kéne mutatnunk nekik, hogyan csinálják.

– Hogyan? – kérdeztem, és a lelki szemeimmel ezúttal azt láttam, hogy Russell felszökken egy gerendaféleségre, behajtja a szárnyait, és a testét lassan leeresztve lekuporodik. Ő azonban nem válaszolt a kérdésekre – sejtésem szerint azért, mert nem tudott rá mit felelni.

– És mindig bent kell tartanunk az ennivalójukat és a vizüket – folytatta rendületlenül. – Figyelj, Joy, mondd szépen: zöld! Tudod, a patkányok miatt. Aztán egy-két hét elteltével kiengedhetjük őket az udvarra kapirgálni. Bár lehet, hogy meg kell tanítanunk őket a rámpa használatára.

– Hogyan? – kérdeztem megint, és ekkor azt láttam magam

előtt, hogy Russell naponta háromszor-négyszer fel-le vonul a rámpán, a háta mögött egy rakás erőtől duzzadó tyúkkal. És a férjem ezúttal is elengedte a füle mellett a kérdésemet.

– Mondd szépen: Car-ling – búgta a kislánynak.

A macska átsompolygott az udvaron, hogy kiderítse, mi ez a lárma a tyúkól környékén, míg Marilyn majd kitörte a nyakát, úgy tekergette-nyújtogatta, hogy láthassa, mi történik errefelé.

– Vissza kell vinnem őt a mezőre – jelentette ki Russell, amikor meglátta, hogy mit nézek. – A saját birodalmának tekinti az udvart. Könnyebb lenne mindenki számára, ha nem rémítené halálra a hölgyeket azzal, hogy bedugja a fejét az ajtón, vagy megkergeti őket az udvaron, vagy rájuk lép, vagy megpróbálja megenni őket...

Nem sorolta tovább a lehetőségeket. Hátradőlt, és lehunyta a szemét. Az elcsüggedés nem igazán jellemző rá. Megfogtam a kezét, és megkérdeztem:

– Russell, mi a probléma? Mi a baj?

Sóhajtott egyet, és azt felelte:

– Várom az értesítést, hogy kapok-e kiállítóteret egy londoni műteremben. Több festőn is gondolkodtak... és mostanra hallanom kellett volna felőlük.

– Úgy is lesz – mondtam határozottan. – Tudom, hogy nehéz ez neked, de... próbálj türelmes lenni!

– Mit gondolsz, felhívjam őket? – vetette fel kissé idegesen.

Russellről aligha lehet elmondani, hogy önbizalomhiányban szenved. Hirtelen rájöttem, mennyire jól tettem, hogy nem beszéltem Christopher felbukkanásáról. Az egész lehetett a fénytörés gonosz tréfája is. Russellnek épp elég baja volt – rakoncátlan csirkék, a beígért kiállítás, az a dolog, ami miatt

Francesca hívogatta, hogy akkor már ne is említsük a csodás nevű Ananda Balasanát és az ő állítólagosan meggyilkolt férjét. Monica elmondta, hogy Mrs. Balasana panaszkodott a Land Rover miatt, de Russell nem mondta el, vagyis ő is próbált megkímélni engem az idegeskedéstől.

Végül én is hátradőltem, és egy darabig békésen süttettük magunkat a napon, mialatt Russell tovább mutogatta Joynak a sörösdobozon a színeket.

* * *

Röviddel ezután a zűrzavar időszaka köszöntött ránk.

Marilyn nem óhajtott másokkal osztozni a udvaron. Annak idején az előző gazdája rettentően elhanyagolta. Szabályosan éhezett, amikor Russell ellopta – bocsánat: megmentette –, és a patái akkor teljesen el voltak torzulva. Részben a legyengült állapota, részben a rossz lába miatt alig tudott járni. Azóta sokat javult, de rendszeresen szilárd talajon kellett mozognia, hogy ne essen vissza, így hát hagytuk, hogy legalább egy órán át szaladgáljon az udvaron minden egyes napon.

– Majd elosztóznak valahogyan – vélekedett Russell, de ekkor már hangosan kellett beszélnie, hogy túlkiabálja a feldühödött csirkék és a territóriumát védő szamár lárámját. És amikor Cogburn felugrott a kedvenc helyére, vagyis az itatóvályú peremére, a szeme Marilyn szemének magasságába került.

Minden tőle telhetőt megtett, hogy kukorékoljon, de egyelőre nem érzett rá. Russell a csirkés szakkönyvben olvasottak alapján kijelentette, hogy akármilyen szerepel a mesékben, a kakasok nem mindig azt mondják, hogy kukurikú. Cogburnból

a legjobb esetben is valami olyasmi jött ki, hogy „aaarrdleaarrdleoörg”, amire Marilyn azt felelte: „ííííaaavooooaaarrghhh”, majd szünetet tartott, mialatt a hang visszaverődött a távoli dombokról, aztán azzal folytatta: „ííííííaaaavvvvívííííaaaavvvvvoorrghhhh”, csak hogy megmutassa a kakasnak, ki itt a főnök.

Boxer rettegett ugyan, de a lojalitását megőrizve horkantgatott, és az elülső lábával dobogott, hogy támogassa a szamarat.

– Olyan ez, mint egy átkozott bandaháború! – ordította néha Russell, mialatt ajtókat és ablakokat vágott be.

Erre a fejhallgatót viselő Mrs. Crisp jó látványosan felemelte az egyik füléről a hangszórót, és azt kiabálta:

– Mit mondott?

– Azt, hogy olyan ez, mint egy átkozott bandaháború! – bömbölte Russell.

– Nem hallom! – kiabálta ilyenkor Mrs. Crisp.

Joy pedig lelkesen tapsolt és kacagott mindehhez.

Andrew és Tanya nem voltak hajlandóak meglátogatni minket.

A macska, aki hozzászólt ahhoz, hogy ő a környék ura, néha kétségbe vonta, hogy a kakasnak joga van a vályún üldögelni, és ilyenkor dühödt verekedéssel rendezték a területi vitákat, és új határokat húztak meg.

Mondjuk, azt sem tudom, Russell miért gondolta, hogy a csirkék kint az udvaron majd csendben lesznek. A társaság alig hat főből állt, mégis folyamatosan ott voltak mindenhol. És nem is maradtak együtt. Agatha, Elfried és Kleopátra állandóan a kertben kóvályogtak. Tekintetbe véve, hogy ehhez át kellett

mászniuk egy falon, nem tudtuk, hogyan jutnak ki oda, de mindig sikerült nekik. Kevin megesküdü arra, hogy valahányszor ásott egy lyukat, mert el akart ültetni valamit, és elfordult egy pillanatra, mire visszafordult, azt látta, hogy a lyukat már egy kövér csirke foglalja el, aki a szárnyát széttárva, elégedetten fürdőzik a porban és a napfényben. És ha elkezdett ásni valahol, pillanatokkal később izgatott csirkék zsevegtek körülötte, akik szédítő gyorsasággal kapkodták fel a kukacokat, rovarokat, és a jó ég tudja, miket, ő pedig rettegett attól, hogy véletlenül lecsapja a fejét valamelyiknek.

Egy alkalommal – de csak egyszer! – felültek a ruhaszárító kötélre, de Mrs. Crisp felmarkolta a kistörölközőjét, döngő léptekkel kivonult az udvarra, és a csirkék soha többé nem tették meg.

Ami a tyúkólba beépített, szép ülőfákat illeti, Boudica és Desdemona inkább az ól alatt tértek nyugovóra, és esténként ki kellett vonszolni őket a menedékükből, és erőnek erejével lecsapni az ülőfákra, ahol aztán a tollazatukat felborzolva duzzogtak.

Francesca – a csirke, nem az én butuska unokanővérem – nem fogta fel, mire való a tyúkól. Elképzelni sem tudtam, mi játszódik le abban az apró agyában, mindenesetre délutánonként felrepült/vergődött az istálló tetejére, és elegánsan pózolt ott, ahol tisztán láthatta őt a nyugati félteke összes rókája. És Russell vagy Kevin minden este felmászott a tetőre, hogy lecsalogassa a szilárd talajra. De ő sosem adta meg magát, ezért le kellett hozniuk, amit elégedetten túrt, mintha élvezte volna, hogy a figyelem középpontjába került. Russell kétszer is leesett a tetőről, a második alkalommal Kevint is

magával rántotta, és ennek nyomán Mrs. Crisp kérdéseket szegezett neki:

- a. Hol maradnak a beígért tojások?
- b. Nem kéne védőhálót felszerelni a tető alá?
- c. Hol maradnak a beígért tojások?

Russell pedig a saját kérdéseivel vágott vissza:

- a. Mrs. Crisp, miért nem a konyhában van, ahová tartozik, és mit képzelsz, miért kapja a fizetését?
- b. Mit gondolsz, Mrs. Crisp, honnan lehet védőhálót szerezni késő este, az ég szerelmére?
- c. Mi ez a tojások iránti, hirtelen támadt megszállottság?
- d. Van-e valamennyi esélye annak, hogy ma este Mrs. Crisp híres-neves pásztorpitéje kerül az asztalra?

* * *

Végül azonban az utolsó visítózó tyúkot is behajtották az ólba, és a sort a felháborodottan tiltakozó Cogburn zárta, aki közben kihívásokat rikoltozott a környéken őgyelgő macskának.

Russell bevágta az ajtót, és végre csend lett – vagy inkább az, amit a Frogmortonban csendnek nevezünk. Marilyn felismerte, hogy arra a napra a vége a műsornak, és bedöcögött az istállójába, hogy megnézzék, materializálódott-e ott valami ehető a távolléte alatt. A macska megitta a tejét, és belevetette magát az éjszakába, míg Boxer, meggyőződve arról, hogy az apró, őrült izék eltűntek, megküzdött az udvar borzalmaival, és visszatért a bokszába.

Ahogy Russell mondta, mialatt bekenegtem a horzsolásait, és a kezébe nyomtam valamilyen alkoholtartalmú italt, a Frogmortonban az ember nem döntheti el csak úgy, hogy akkor most nyugovóra tér, mert ha nem kezdi el beteregni az állatokat délután fél három tájban, éjfél előtt nem végez.

Néhány alkalommal keservesen panaszkodott, hogy egyedül küszködik, de mindig elmagyaráztam neki, hogy, mialatt ő bezár hét csirkét az ólba, valamint bevezet egyetlen apró szamarat és egy exversenylovat az istállóba, a felesége megfürdeti a lányát, felöltözteti alváshoz, megeteti, esti mesét olvas neki, előkeríti Mr. Edwardot, akárhol bujkáljon is, majd megmossa a saját arcát-kezét, megteríti az asztalt, és felszolgálja a vacsorát. Russell persze süketnek tette magát, és témát váltott.

* * *

Ez a minden este megismétlődő műsor kicsit bizarr volt, de a Frogmorton mércéi szerint nem minősült olyan vészesnek. Gyakorlatilag semmi volt ahhoz képest, ami reggelente zajlott le. Russell kinyitotta a tyúkól ajtaját, lekísérte a hölgyeket a rámpán, aztán kemény küzdelem árán másfelé terelte őket, ugyanis valamennyien megindultak aranyló ifjúságuk földje, vagyis a közös fürdőszoba felé.

Marilyn ingerülten figyelt, mialatt a hét csirke elszántan átvágott az udvaron a hátsó ajtó felé, de még irigy is volt, mert azt hitte, hogy bemehetnek a házba, ő pedig nem.

– Ezt nem hiszem el – morogta Russell. – Ezek a világ első csirkéi, akiket honvágy gyötör. Vigyázzon, Mrs. Crisp! Ne

engedje be őket a konyhába!

Mrs. Crisp, aki inkább meghalt volna – kistörölközővel a kezében –, semmint csirkék legyenek a konyhájában, bevágta, valamint a biztonság kedvéért bezárta és bereteszelt a hátsó ajtót. Russell kénytelen volt a konyhaablakon keresztül bemászni a házba.

Andrew gyakran fenyegetőzött azzal, hogy egyszer felveszi az egész cécót, és feltölti a felvételt a YouTube-ra.

Mrs. Crisp és jómagam kitartottunk abban a reményben, hogy előbb-utóbb rendeződnek a dolgok.

* * *

Russell egy reggelen az udvaron irányította az aktuális akciót, amikor megszólalt a telefonja. Kivitem neki a készüléket az udvarra. Mindkét karjával egy kövér csirkét ölelt magához, ezért odaszólt nekem:

– Felvennéd?

– Francesca – feleltem a képernyőre pillantva. – Megint.

– Nem! Ez nem ő... – válaszolta Russell, és miután lenézett, hozzátette: – Hanem Agatha!

Közöltem vele, hogy ennél kevesebért is elváltak már nők a férjüktől, és felé nyújtottam a telefont. A hóna alá csapta Agathát, és ha vonakodva is, de átvette a készüléket, és beszélni kezdett:

– Szia, Franny... Mindig Frannynak hívtalak... Igen, amikor... Miért nem tetszik?... Mindegy, hagyjuk, nem nagyon érek rá. Gyorsan mondd, mielőtt ez a csirke lefossa az oldalamat... Te tudtad, hogy a csirkék képesek egyszerre szarni és pisilni, mert

nekik csak egy...? Nem, ez igaz! Kloákának hívják, és... Mi?... Hát, szerintem érdekes... Jó, jó, rendben... Akarsz valamit? Mert tényleg nincs időm ácsorogni és csevegni...

Eljött a beavatkozás pillanata. Kimentettem a férjem karjából Agathát, mert nem kell sok ahhoz, hogy egy csirke sokkot kapjon, és elvittem onnan.

Amikor visszatértem, Russell még annyit mondott: „Igen, igen, igen, rendben!”, és kinyomta a telefont.

– Mit akart? – kérdeztem.

– Nem tudom – felelte Russell. – Nem figyeltem rá.

– Russell...

– Jó, tudod, hogy Francesca milyen. Csak mondja, mondja, mondja a nagy semmit, amíg elkezd vérezni a füled, és sajttá változik az agyad, és kicsorog az orrodon. Akar tőlem ezt-azt.

– Honnan tudod, ha nem figyeltél rá?

– Mi másért hívott volna pont engem? – kérdezte, hogy kibújjon az egyenes válasz alól.

Tényleg, mi másért is?

Ötödik fejezet

A sok lárma és hajcihő természetesen nem maradt észrevétlen. Egy szép napon Martin Braithwaite elsétált a kapunk előtt úgy, hogy nagy, szőrös fülvédőt viselt, jó látványosan. Russell röhögött egyet, kiment hozzá, és hamarosan a kocsmában kötöttek ki, de mások is panaszkodtak, és velük már nehezebben boldogultunk.

Röviddel azután, hogy Russell hazatért, a konyhában ülve figyeltem őt, mialatt fél kézzel Joyt etette, fél kézzel pedig a telefonjával zsonglőrködött, amikor valaki megkopogtatta az ajtót. Az elülső ajtót.

A házban megállt az élet.

– Van valaki a bejáratnál – mondta elcsodálkozva Mrs. Crisp.

Az elülső ajtónkat senki sem használja. Először is, alig lehet kinyitni. Mindenki megkerüli szépen a házat, kinyitja az udvar kapuját, felveszi a megfelelő testhelyzetet, hogy Marilyn ennivalóra vadászva átkutathassa, aztán megküzd a csirkékkel, átvergődik az előszobában szanaszét heverő cipők és gumicsizmák között, végül bedugja a fejét az ajtón, köszön, és kér egy teát. Vagy valami erősebbet.

Döbbsenten pislogtunk egymásra, de még a macska is felébredt. Arra gondoltam, hogy az utolsó emberek, akik átmentek az elülső ajtón, az én Julia nénikém és Richard bácsi voltak, és ez azon az éjszakán történt, amikor Russell kizavarta őket a házból és az életemből. A gondolat nyomán eszembe

jutott Christopher... de nem, ő bizonyosan nem merészelt volna... Russell rám nézett, átadta Joy kanalát, és annyit mondott:

– Megyek.

Kirohant a konyhából, és pár másodperccel később azt kiabálta:

– Meg kell nyomnia kívülről! Nem, ennél erősebben! Ez az! Adjon neki!

Összenéztem Mrs. Crisppel. Ki az ördög lehet az? A rendőrség nem igazán fordult meg nálunk, de ha megtörtént, még Bates őrmester is ismerte a járást, és hátul jött be.

Végül kinyílt az ajtó, de olyan csikorgás kíséretében, hogy megsajdult a fogam. Odakint, az udvaron Cogburn kakas azonnal megadta a maga válaszát, és az efféle kihívások elől soha meg nem hátráló Marilyn is rázendített ablakokat megrázó feleletére.

Mrs. Crisp motyogott valamit, és kiment, hogy lecsendesítse a szamarat. Jómagam letöröltem Joyról annyi tojást, amennyit tudtam, és megpróbáltam felelősségteljes háziasszonynak kinézni.

Pillanatokkal később Russell bevonult a konyhába, és egy furcsa asszony követte.

– Jenny, a hölgy az új szomszédunk! – jelentette be a férjem. – Jöjjön csak, jöjjön! Vigyázzon, nehogy rálépjen a macskára! Letépi a lábát, ha csak ránéz. No, akkor most kerítsünk magának egy széket! Jenny, lelöknéd a padlóra azokat a katalógusokat? Nem, ne arról, hanem arról, amelyik billeg egy kicsit! Tessék, ez lesz az öné! Ha lassan ereszkedik rá, nem lesz semmi baj. Most pedig essünk túl a bemutatkozáson! Az a hölgy,

amelyiket tojás borítja, az én feleségem, Jenny, és az, amelyik éppen tojással vonja be őt, a mi Joy leányunk. Mrs. Crisp... valamiért most nincs itt... ami súlyos mulasztás a részéről, amiért természetesen levonok a fizetéséből, jómagam pedig...

– Tudom, hogy ön kicsoda, Mr. Checkland.

– Hát ez remek! – örvendezett Russell. – De attól tartok, én nem tudom.

– Mit? – kérdezte a nő pislogva.

– Hogy ön kicsoda – felelte vidáman Russell, és azonnal láttam rajta, hogy nem kedveli a jövevényt.

– Épp az előbb mutatott be, mint az új szomszédot.

– Igaz, viszont nem tudom a nevét. Igen, beszéltünk telefonon, de oly buzgón panaszkodott valamire, hogy elfelejtettem. Üljön már le, kérem!

– Köszönöm, de nem! Nem maradok sokáig.

A konyha közepén állt, és az első benyomásom az volt róla, hogy bizonyára Julia néni rokona. Ugyanaz a típus volt, mint a nagynéném: magas, karcsú, kifogástalan megjelenésű, és ahhoz szokott hozzá, hogy mindig a maga útját járja. Körülnézett a mi meglehetősen rendetlen konyhánkban. A macska természetesen a tagjait szétvetve, a hátán feküdt a tűzhely előtt. Az asztalt festékkatalógusok, levelek és újságok borították, de bőven jutott rá Joy reggelijéből is, és a közepét egy jókora, kétszersültet tartalmazó bádogdoboz foglalta el. A nyitott ajtón át behallatszott, hogy Mrs. Crisp a szamarunkkal kiabál, aki nyilván be akart jönni, hogy üdvözlje a vendéget.

Sóhajtottam egyet, és felidéztem magamban azt, amit Monica mondott. A hölgy nem lehetett más, mint a legendás Ananda Balasana, aki éppen Vidéki Sétához öltözött. Vagy Vidéki

Látogatáshoz. Vagy Vidéki Vásárláshoz. De mindenképpen Vidéki Valamihez. Csúcsminőségű és makulátlanul tiszta Barbour kabátot viselt, amit keskeny öv húzott szorosra azon a karcsú derekán. Első pillantásra látszott, hogy a zsebei nincsenek teletömve papír zsebkendőkkel, répákkal, hosszabb-rövidebb madzagdarabokkal, vagy éppen maréknyi gyapjúfoszlányokkal, amiket az ember kihúz a sövényből, zsebre vág, és elfelejt. Hermès márkájú sálját olyan lezserre kötötte a nyakán, ahogyan arra csak a legjobb stylistok és a francia nők képesek. Ugyanakkor, a kordbársony nadrágjának elülső részén volt egy ránc, az ég szerelmére, ellenben tűzött és bélelt gumicsizmáján egyetlen sárfoltot sem lehetett felfedezni, de még egy porszemet sem. Nem létezett, hogy végiggyalogolt a bekötőúton. Minden bizonnyal kocsival érkezett. Igen, kocsival tette meg azt a negyed mérföldes távolságot, amit a házat elválasztotta a miénktől. Azt próbáltam beadni magamnak, hogy nyilván vásárolni megy, miután végez nálunk. Talán a West Enden. A hölgy pontosan úgy nézett ki, mint aki kinyitott egy *Vidéki ruhák* című katalógust, és mindent megrendelt belőle. Eszembe jutott a szomszédban álló, túldekorált ház. És a mondás is, miszerint olyan a ház, amilyen a gazdája. Hirtelen megértettem Monica tréfáját arról, hogy túl sok a birka, és nem megfelelő színű a fű. És valami azt súgta, hogy ez nem egy baráti látogatás.

Hirtelen visszatértem a jelenbe, és mindenki engem nézett – nyilván valamilyen választ vártak. Megtöröltem a kezemet, és felálltam.

- Üdvözlöm... minálunk! Kér egy... egy csésze...
- Teát? – szólt közbe a hölgy. – Köszönöm, nem.

Láttam, hogy Russell összepréseli a száját. Gyűlöli, amikor az emberek ezt csinálják. Mondjuk, én sem vagyok odáig érte.

– Nos, ön bizonyára Mrs... – A pokolba már! Nem bírtam kipréselni magamból a nevét.

– Balasana. Igen. Ananda Balasana.

Őszintén szólva, nem gondoltam róla, hogy szándékosan volt goromba. Azt hittem, egyike azoknak az embereknek, akik a lehető legnagyobb sebességgel vágják át az életen. Az ilyenek mindig sietnek, egyik pillanattól a következőig. Mintha a mostani sosem volna jó nekik.

Halk hangot hallottam Russell felől, akik sietve belekanalazta Joyba a még megmaradt tojást. A kicsi még az utolsó falatot rágta, amikor az apja kirántotta az etetőszékből, és odaszólt nekem:

– Felviszem átöltöztetni!

Joy már a nappali ruháját viselte, de a jószomszédi viszony megőrzése érdekében Russell el akart tűnni a nő közeléből. Belőle hiányoznak bizonyos szűrők, és elég udvariatlanul bánik azokkal, akiket nem kedvel. És Ananda Balasanát határozottan nem kedvelte.

Én sem különösebben, de mivel Russell felment az emeletre, és Mrs. Crisp is elhagyta az őrhelyét, egyedül kellett megbirkóznom a helyzettel. Fejedelmi gesztussal a nagy nappalink felé intettem, ami igen, eléggé kopottas, de a megfelelő megvilágítás mellett sikkesen kopottas.

De most persze hétágra sütött a nap, és a besugárzó fényben tisztán megmutatkozott, mennyire fakók a függönyök és a szőnyegek, és hogy az asztal tele van karcolással. Mrs. Balasana végignézett a polcokon sorakozó olcsó regényeken, egy

pillanatra lebiggyesztette a száját, majd felém fordulva megszólalt:

– Nem óhajtom sokáig feltartani, Mrs. Checkland. Látom, nagyon elfoglalt. Csupán azt kívánom elmondani, hogy...

De nem folytathatta, mert ebben a pillanatban Russell ledübörgött a lépcsőn, és mialatt a szeme harciasan izzott, lendületesen közbevágott:

– Nos, Mrs. Balasana, végre személyesen is találkozunk! Mindig jó, ha az ember képes arcot társítani egy hanghoz, nem gondolja? És meg kell hogy mondjam, ön pontosan úgy néz ki, mint amilyennek elképzeltem. Mindig kellemes érzés, ha megtudjuk, hogy igazunk volt, ahogyan azt ön is nyilván megtapasztalja majd egy szép napon. Tehát, árulja el nekünk: ma mire óhajt panaszkodni? Rossz szögben süt a nap? Túl sok a fa a környéken?

Mrs. Balasana egy pillanatra sem ingott meg.

– Mindezekről, Mr. Checkland, egy másik napon fogunk beszélni – közölte fensőbbbségesen. – Ma azért jöttem, hogy arra a rikító szörnyűségre panaszkodjak.

Russell olyan képet vágott, hogy maga volt a megtestesült értetlenség.

– Bocsánat, attól tartok, nem tudom követni – felelte a fejét ingatva. – Melyik rikító szörnyűségről beszélünk? A magáéról vagy a miénkről?

– Az enyémről?

– Rendben, köszönöm, hogy tisztázta. Szóval, én nem akartam mondani semmit, de ha már felvetette a témát, remélem, azóta kirúgta az építészt! Tudja, azok az oromzatok... és az a patkányfészek tető... na és azok a kis, hülye ablakok... A vidéki

élet eleve nem könnyű, ezért hát kinek hiányzik, hogy holmi félbolond alak, akinek több a pénze, mint az ízlése, odavágjon egy csicsás ékszerdobozt a tőszomszédságába, és halálra rémítse vele Martin Braithwaite szegény birkáit.

Az ekkor következő csendben tisztán hallottam, hogy Mrs. Crisp odakint nekidől az ajtónak, és a fülét rátapasztva hallgatózik... Szívesen cseréltem volna vele, mert hirtelen az az érzésem támadt, hogy Mrs. Balasana méltó ellenfél a férjemnek. Azt hittem – vagy inkább reméltem –, hogy haragosan feláll, és kivonul a házból, de nekem sosincs ekkora szerencsém.

– Akármilyen különösnek találom is ezt, Mr. Checkland – válaszolta úgy, hogy arcizma sem rezzent –, és könyörögve kérem, legalább próbáljon megbirkózni egy nehezen felfogható koncepcióval, de a házamat teljes mértékben jóváhagyta az illetékes építésügyi hatóság, aminek a szakvéleményét, meggyőződésem szerint, ön sem vonhatja kétségbe.

– Miért is akarnám? Az önkormányzat obskúrus és irreleváns elvei engem egyáltalán nem érdekelnek.

– Azt hiszem, kevésbé lesz elutasító, amikor eljut önhöz az első panaszáradat, amit szándékomban áll beadni az illetékes hatóságokhoz.

– Mialatt nyilván el tudja képzelni, mennyire vonakodom csalódást okozni önnek, Mrs. Balasana, arról biztosíthatom, hogy amennyiben az illetékes hatóságok olyannyira megtévelyednének, hogy törődnének az efféle jelentéktelenségekkel, jómagam továbbra is rettentően elutasító leszek.

Én eddigre már teljesen belekeveredtem az egészbe. Fogalmam sem volt, mi történik körülöttem, és gyanítottam,

hogy a két küzdő fél is rég szem elől tévesztette a vita eredeti tárgyát. Mrs. Balasana felé fordultam, és megszólaltam:

– Bocsásson meg, de nekem... igazából... elképzelésem sincs, mi...

– Mi ez az egész! – fejezte be helyettem a mondatot. – Hát persze hogy nincs, Mrs. Checkland, mivel nekem nem adatott meg az az elemi udvariasság sem, hogy ismertethessem az álláspontomat.

– Jól van, mi az álláspontja? – förmedt rá Russell. – Úgy tűnik, évek óta itt üldögélünk vagy ácsorgunk, és mindeddig nem tett mást, csak mindenféle építésügyi bizottságokról és ilyen-olyan zordon következményekről zagyvált.

– A tyúkól, Mr. Checkland. Az a sötétben világító, narancssárga szörnyűség, amit maguk épít...

Mrs. Balasana hirtelen elhallgatott. Russell szeme furcsán villogott, és azt hiszem, a hölgy rádöbbsent, hogy mibe megy bele. Felém fordult, amivel nem sokra ment, mert teljesen megnémultam. Az egész az én hibám volt. Én festettem le neonnarancssárga festékkel az építményt, és most már biztosra vettem, hogy hamarosan vizsgálandni fog nálunk az az építésügyi hatóság – avagy a Sötétség Serege, ahogyan Russell nevezte őket –, és a vizsgálatot nyilvánvalóan rettenetes büntetés fogja követni.

A férjem felé fordultam, és idegesen megszólaltam:

– Russell, én nem...

– Minden rendben, Jenny – vágott közbe derűsen mosolyogva –, csak ne aggódj! Mrs. Balasana a jelekből ítélve mit sem tud a mi úgynevezett rikító szörnyűségünk jelentőségéről, ami, ahogyan abban alighanem mind egyetértünk, megdöbbsentő egy

olyan valakitől, aki egy mézeskalács házikóban lakik, de ezek szerint rám marad a feladat, hogy egyszerűen és világosan elmagyarázzam, hogyan működnek a dolgok a valódi világban.

Ekkor rövid szünetet tartott, és a vendégünk várakozva nézte őt – ahogyan én magam is.

Russell hátranézett, mintha meg akart volna győződni arról, hogy senki sem hallgatózik, majd rekedtes suttogással azt mondta:

– Patagóniai rohamcsirkék.

Ó, te jó isten...

Mrs. Balasana dicséretére legyen mondja, éppen csak pislogott egyet, majd szenvtelenül, ridegen azt felelte:

– Valóban? Patagóniai...

– Rohamcsirkék – fejezte be helyette Russell a mondatot, és örömmel láttam, hogy ez a nőnek sem tetszik. – A második világháborúban kezdődött az egész. Mint bizonyára jól emlékszik, 1940-ben a legsötétebb korszakot éltük.

– Különös, Mr. Checkland, de nem emlékszem.

– Tényleg? Milyen meglepő! Na mindegy. Szóval, annak idején a kormányzat biztatta a vidéki lakosságot, hogy készüljön fel az ellenséges invázióra. Tudja, eltüntették az útjelző táblákat, lefestették a vasútállomások nevét, felállították a Nemzetőrséget, ezekről nyilván ön is hallott. A Hadügyminisztérium egyik ötlete az volt, hogy a vidékiek használják az állataikat afféle utolsó fegyverként. A helyi kutyákat betanították, hogy támadjanak meg mindenkit, aki nem a rushfordi akcentussal beszél. Alibák, mint azt a történelemórán is hallhatta, kiválóan megfelelnek épületek őrzésére. És egy tyúkokat tartó rushfordi asszonynak az az

ötlete támadt, hogy kiképzzi a tyúkjaikat. Volt neki húsz-harminc csirkéje, amiket valamivel korábban hozatott Patagóniából, és addigra már észrevette, hogy milyen agresszívek. Biztosra vette, hogy ezt a vonásukat jó célra is fel lehet használni, ezért nekilátott, hogy kiképezze őket. Bizonyára tudja, hogy a csirkék tudnak repülni, és az asszonynak csupán egyetlen hétvége kellett ahhoz, hogy megtanítsa nekik azt, amit tudniuk kellett. A feljegyzések szerint, amelyekről bízvást állíthatom, hogy még manapság is titkosak, az ötödik hadoszlop tagjai közül jó néhányan *hors de combat* állapotba kerültek, miután éjnek évadján összetalálkoztak néhány patagóniai rohamcsirkével, amelyek egyenesen a szemüket támadták a csőrükkel.

Russell itt megállt, hogy lélegzetet vegyen, ami talán hiba volt a részéről.

– Komolyra fordítva a szót, Mr. Checkland... – mondta gyorsan Mrs. Balasana.

De Russell ismét belelendült:

– Ez valóban nagyon komoly dolog, Mrs. Balasana, mint azt nyilván ön is el tudja képzelni. És még csak nem is érték be ennyivel...

– Mi köze mindennek az önök tyúkóljához?

– Az az otthonuk – felelte Russell olyan hangsúlyozással, mintha egy csökkent értelmű személynek magyarázott volna. – Az ezredük színét alkalmaztuk a festésnél. A valaha híres idézőjel nyit Rushford-ezred idézőjel zár patagóniai rohamcsirke zászlóaljának utolsó képviselői a világnak ebben a titokzatos zugában élik életüket. Mindig éberren, mindig ugrásra készen. Várják a harcra hívó parancsot...

– Azt hiszem, Mr. Checkland, ön megfeledkezik arról, hogy

mindennap elhaladok az udvaruk előtt, és nem harcedzett veteránok elit osztagát látom, hanem azt, hogy egyikük mindig az istálló tetején üldögél...

– Ejtőernyős kiképzés – szólt közbe Russell teljes komolysággal.

– Egy az itatóvályún ácsorog...

– Búvár kiképzés.

– A többiek pedig elterülve sütkéreznek a napfényben, és mélyen alszanak.

– A bombázó osztag.

Mrs. Balasana ekkor már nem tudta megállni, hogy ne kérdezzen rá, és ha nem kérdezett volna rá, én tettem volna meg.

– *Bombázó osztag?*

– A napon fekszenek, és az megsüti a tojásaikat.

– Micsoda?

– Keménytojás lesz belőlük.

– Aligha tudom elképzelni...

– Azt én is látom, de higgyen nekem! Egy harminclábnyi magasságból ledobott keménytojás senkinek nem tesz jót. És tudja, az osztag tagjai keményen dolgoznak, hogy hajszálpontosan célozzanak. Ez náluk becsületbeli ügy. Gondolom, a dél-amerikai vér miatt.

Russell kilökte a haját az arcából, és a jelekből ítélve nem vette észre, hogy az rögtön visszahullott ugyanoda.

– Súlyos sértésnek veszem...

– Tekintse változatosságnak! – vágott közbe vidáman Russell.

– Erős a gyanúm, hogy maga rendszerint az, aki sértéseket osztogat, és nem pedig az, akit megsértenek.

Mrs. Balasana az ajtó felé fordult, hogy távozzon, de közben kijelentette:

– Hallani fognak még rólam!

– Ebben egy pillanatig sem kételkedtem – dörmögte komoran Russell.

– Kikísérem! – ajánlottam sietve, mert szerettem volna minél hamarabb megszabadulni a hölgytől, mielőtt még jobban elfajul a helyzet.

Átmentünk a konyhán, ahol Mrs. Crisp nagy lendülettel csinált valamit, hogy mutassa, mennyire elfoglalt, aztán kiléptünk az udvarra. Szerencsére az idézőjel nyit Rushford-ezred idézőjel zár patagóniai rohamcsirkéi közül egy sem bukkant fel a közelben.

– Nem fogok bocsánatot... kérni a... férjem miatt – mondtam halkán –, de sajnálom, hogy... nem érezte... jól magát nálunk.

Egy pillanatra talán ellágyult az arca. Megállt, mintha mondani akart volna valamit, és én óhatatlanul arra gondoltam, hogy ez a nő talán magányos, és, mint oly sok magányos ember, valahogy ösztönösen eltol magától másokat. Ez a folyamatos bíráló és panaszkodás az egyetlen mód, amivel kommunikálni tud? Akaratom ellenére büntudatot éreztem, mert nem látogattam meg, és nem üdvözöltem a helyiek nevében. De nem töprenghettem tovább ezen, mert ebben a pillanatban Mrs. Balasana azt mondta:

– Volt egy másik oka is a mai látogatásomnak, Mrs. Checkland. Tegnap bekopogott hozzám egy férfi, és ön után érdeklődött.

Megtorpantam, és azt hiszem, a torkomon akadt a lélegzetem.

– Tényleg? Meg... megmondta a...?

– A nevét. Nem. Kérdeztem tőle, de elterelte a szót.

Megint azt éreztem, hogy a gyomrom kezd összehúzódni. A szavak pedig máris távolodtak tőlem.

– Esetleg... le tudná... írni őt?

– Az átlagnál kicsivel alacsonyabb. Sötét, komor alak. Sajnos nem figyeltem meg alaposabban.

Mindig is ez volt a probléma Christopherrel. Senki sem vette észre őt, csak amikor már késő volt.

– Viszont megkért, hogy adjak át egy üzenetet. Azt üzeni: járt itt, de maga nem volt itthon, viszont ismét keresni fogja, méghozzá hamarosan. Szép napot, Mrs. Checkland!

És, miután Mrs. Balasana így lerombolta az önámításom gondosan megkonstruált építményét, sietős léptekkel távozott.

Hatodik fejezet

Nem tudom, meddig ácsorogtam az udvaron, mialatt száz és száz gondolat örvénylett a fejemben. Jó, a leírás – közepes magasság, sötét és komor külső – rengeteg férfira ráillett, de én tudtam, hogy Christopher volt az. Visszatért.

A lábamra szegeztem a tekintetemet, de nem láttam semmit, és próbáltam ésszerűen gondolkodni, de Christopherben mindig volt valami, ami megdermesztette a lelkemet. Gyerekkoromban kerültem, ahogy csak tudtam. Nem mindig sikerült, mert emlékszem, többször is Russell szedte le rólam.

Aztán Russell hangjára visszatértem a valóságba, amikor is kikiabált nekem, hogy el kell mennie, és legyen szíves, vigyem ki Boxert a mezőre. Hallottam, hogy beindul a Land Rover motorja, aztán Russell integetve és dudálva elhúzott mellettem, majd rákanyarodott a bekötőútra, és eltűnt a szemem elől.

Elmentem Boxerért, kinyitottam a kaput, és kivezettem a mezőre. Mint mindig, ugrált és kapált, hogy érezze a fűvet a patája alatt, aztán ügetni kezdett. A farkát a hátára csapta, előrenyújtotta a nyakát, és gyorsított. Csodás látvány volt. Boxer igazán szép ló, és úgy száguld, mint a szél, de – ahogyan azt Russell mondani szokta – nem mindig a helyes irányba. Miután kiadta magából az éj folyamán felgyülemlett energia egy részét, lehajtotta a fejét, és legelni kezdett. Egy kicsit irigyeltem. Őt aztán nem nyomasztotta semmiféle gond. Végül sóhajtottam egyet, zsebre vágtam a kezemet, engedtem becsukódni

mögöttem kaput, és mentem, hogy megkeressem Joyt.

A baba mélyen aludt, és nyomát sem láttam Mrs. Crispnek, így hát kimentem a mi fallal körülzárt kertünkbe. Ez a hely mindig békés, és szükségem volt némi időre, hogy gondolkodhassak.

Leültem a szökőkút melletti padra, és a víz halk csobogását hallgattam. Ebben az évszakban a kert azt a kicsit elhanyagolt külsőt öltötte magára, amit meglehetősen szerettem. A nyár búcsúzott, és közelgett az ősz. Itt-ott már megjelent egy-két sárga levél. Néhány már a földön feküdt. Kora reggel kicsit csípett a levegő, és hatalmas, harmattal bevont pókhálók lengedeztek az ablakokon. Már nem volt messze az az idő, amikor égő avar szaga száll a levegőben, Mrs. Crisp pedig nekilát a karácsonyi sütemények és pudingok elkészítésének. Az első igazi családi karácsonyt vártuk. Joy valamivel tavaly karácsony előtt született, és természetesen nem emlékezett semmire. Én magam is alig tudok felidézni pár dolgot. A tájat belepte a hó, folyton aggódtam, hogy Russell eltéved a mocsárban, aztán megszületett a kislányom, és nagyon boldog voltam. És most...

Ma sem tudom, meddig üldögéltem ott, a meleg napsütésben. Még csak arra sem emlékszem, hogy miről gondolkodtam, de arra igen, hogy az érkező Land Rover csörömpölése riasztott fel.

Merev, szinte gépies mozdulatokkal felálltam, és elindultam, hogy üdvözljem Russellt.

Kinézett a mezőre, és azt kérdezte:

– Te Jenny, hol van Boxer? Elfelejtetted kivinni?

Egy csapásra megdermedtem. Először Russellt bámultam, aztán az üres mezőt. Aztán az üres udvart. Tetőtől talpig elzsibbadt és lehűlt a testem. Még levegőt sem vettem. Boxer és

Marilyn eltűntek. Mind a ketten. A mezőn nem láttam őket, és a bekötőútra nyíló kapu nyitva volt. Nyomukat sem láttam sehol. Körbefordultam, és még egyszer körülnéztem. A mezőn bizonyosan nem voltak. Sem az udvarban. Sem az istállóban. Sehol sem láttam őket, viszont a bekötőútra nyíló kapu nyitva volt – mint mindig.

Te jó isten, elszöktek, méghozzá az én hibámból! Nem csuktam be rendesen a mező kapuját, ők kijutottak, elszöktek, és ez az egész az én hibám...

Russell berohant a házba, és futás közben Mrs. Crispnek kiabált. Mire utolértem, már telefonon beszélt Andrew-val. Mrs. Crisp a rendőrséget hívta a vonalas telefonon.

Aztán Russell felém fordult, és hadarni kezdett:

– Jenny, meg kell találnom őket! A jó ég tudja, hol vannak. Bemegyek a faluba. Tuti, hogy ott vannak, és valaki felismerte és kikötötte őket valahová, egy kertben vagy egy garázsban. Ha nem...

Elhallgatott, de magamtól is tudtam, hogyan folytatta volna. Ha nem kapták el őket, akkor kint vannak valahol a főúton, és egyikük sem tudja, hogyan kell ott viselkedni. Russell sosem vitte arrafelé Boxert. És egy ló, aki még egy élettelen távirópóznától is halálra rémült, aligha reagált jól arra, hogy autók száguldanak el mellette. Megpróbáltam nem elképzelni, hogy mi történhet velük ezekben a percekben. De hiába, gondolatban láttam őket, amint a főút mentén járnak valahol, és teherautók dübörögnek el mellettük, rájuk dudálnak, és alig pár ujjnyival vétik el őket. Láttam Marilynt, amint megdermed a félelemtől, és szorosan becsukja a szemét, mert ő ezt szokta csinálni. Az összes szamár ezt csinálja. Okosabbak, mint a lovak.

Vészhelyzetben mozdulatlanul állnak. De a lovak ész nélkül vágatnak. Láttam Boxert, amint a kocsiktól retteggve, vakon rohan előre, aztán jön az elkerülhetetlen pillanat, amikor egy kamion dudál és fékez, de már nem tudja kikerülni őt...

Visszaküzdöttem magam a jelenbe. Russell beszélt hozzám:

– Hívtam Andrew-t. Mozgósít mindenkit, akit lehet.

Mrs. Crisp letette a telefont, és azt mondta:

– Szóltam a rendőröknek!

– Köszönöm. Jenny, mindketten maradjatok itt, arra az esetre, ha valaki idetelefonálna azzal, hogy megvannak! Ha ez megtörténik, azonnal hívjatok!

Mialatt kiviharzott a hátsó ajtón, megint megszólalt a telefonja. Bár futva távolodott tőlem, még hallottam, hogy azt kiabálja:

– Franny, az isten szerelmére, ne most!

Pillanatokkal később beindult a motor, és Russell elszáguldott.

– Felhívom Braithwaite-éket! – vetette fel Mrs. Crisp, én pedig bólogattam, mert jó volt az ötlet, és visszasiettem az udvarba, hátha csoda történt, és hazajöttek az állataink. Aztán kifutottam körülnézni a másik földünkre is, mert arra gondoltam, hogy talán valahogyan átkeveredtek oda. Benéztem az istálló mögé is, ahol a Land Rover szokott állni, hátha csak eltévedtek, és oda mentek. Végül kirohantam a bekötőútra, és elnéztem mindkét irányba abban a reményben, hogy csak elmentek járni egyet, és most valahol a közelben legelik a dús, zöld fűvet. És egész idő alatt egy komor hang azt zümmögte a fejemben: „Nem csuktad be a kaput! Nem csuktad be a kaput! Nem csuktad be a kaput!” Mert nem csuktam be a kaput. Akárhogy törtem a fejemet, nem emlékeztem rá, hogy hallottam-e a zár kattánását. Arra

emlékeztem, hogy elengedtem a kaput, zsebre vágtam a kezemet, és eljöttem onnan. Közben pedig az a hülye Christopher járt a fejemben, és nem, semmiképpen nem gondoltam arra, hogy becsukjam a kaput. Ha valami történik velük... Ha valami történik, hogyan fogok még egyszer Russell szemébe nézni?

Mert Russell rajongva imádta Boxert. Igen, Boxer nehéz eset volt, és egy vagyont költöttünk állatorvosra, de Russell – a világon egyedülként – bármit megtehetett vele. Azzal, hogy megvette, a szó szoros értelmében megmentette az életét. A leselejtezett versenylovakra nem vár hosszú jövő, különösen nem arra, amelyiknek annyi az agyi kapacitása, mint egy teáskannának, de Russell megvette, és idehozta, hogy békében élhessen. Mrs. Crisp egyszer azt mondta nekem, hogy ha Russell Checkland megmentett valakit, az egy egész életre szólt. És én láthattam, hogy ez színigaz – így járt Boxer, Marilyn, a macska, de még én is. Valamennyiünket befogadta, és gondoskodott rólunk. Amit én azzal háláltam meg, hogy nyitva hagytam a kaput, és most elvesztettük Boxert. És Marilynt is. Amikor belegondoltam, hogy mi minden történhet velük...

A bűntudat porig sújtott. Nem tudtam elhinni, hogy ennyire hülye voltam. És Russell egyetlen szóval sem hibáztatott, ami még rosszabbá tette a dolgot. Hogy lehettem ennyire... ennyire... még csak kellően durva szót sem tudtam kitalálni, hogy leírjam azt, amit tettem. A bűntudattól és a kétségbeeséstől összezúzva a tenyerembe temettem az arcomat – és ekkor megtörtént.

A gyerekkori félelmek a legerősebbek mind közül, és igazából sosem múlnak el. Mélyen eltemetjük őket magunkban, vagy elzárjuk őket valahová, vagy megfélelkezünk róluk, de sosem

tűnnek el teljesen. Egy régi gondolat robbant be az elmémbe, és elfoglalta az eredeti helyét, még hozzá könnyedén és biztosan, ami arról árulkodott, hogy valójában sosem tűnt el.

A hülye Jenny Dove.

Annyiszor, de annyszor hallottam ezt... Ajátszótéren, az utcán, otthon, Francescától, Christophertől, de még – bár csak közvetetten – Julia nénitől és Richard bácsitól is.

Az egyetlen ember, aki sosem mondta ki, Russell Checkland volt, aki hitt bennem, és segített nekem, amit én azzal háláltam meg, hogy elfelejtettem becsukni a kaput. Egy egyszerű tett, ami a jelekből ítélve túl bonyolult volt a hülye Jenny Dove-nak.

Hirtelen rádöbbsentem, hogy az út közepén állok. Megdörzsöltem a szememet, és megpróbáltam kirekeszteni a tudatomból azt a szörnyű belső hangot, de nem hallgatott el...

Vettem egy mély lélegzetet, aztán még egyet. És ekkor körülnéztem. Russell a falu felé indult, hogy ott keresse őket. Elnéztem a másik irányba. Egyelőre nem hallottunk Braithwaite-ék felől, akik elkapták volna a szökevényeket, és gyorsabban hozták volna vissza, mint a... valami, ami nagyon gyors. Viszont, a birtokuk és a miénk között terült el Mrs. Balasana telke. De nem – biztosra vettem, hogy ha Boxer és Marilyn ott lennének, rég meggyulladt volna a telefonunk, és az a nő valószínűleg kihívta volna a katonaságot, hogy rendezze a helyzetet, és a katonák nyomában érkezett volna Rushford összes ügyvédje, hogy tekintélyes kártérítést követeljenek, valamint azt, hogy altassuk el az állatokat. De a telefonunk nem kapott lángra, vagyis nem voltak ott.

Lehet, hogy a nő nincs otthon – súgta az én belső hangom, és ezzel végre egyszer valami hasznosat tett.

Kinyitottam a számat, hogy szóljak Mrs. Crispnek, hívja fel Russellt, de meggondoltam magam. Fennállt a lehetősége annak, hogy tévedek. Sőt, valószínűnek tűnt, hogy tévedek. Russellnek ott kellett maradnia, ahol volt, hogy átkutassa a falut. A szomszéd birtokát én magam is megnézhettem.

Futásnak eredtem az úton, amit még sosem éreztem ennyire meredeknek vagy kövesnek. Vagy ennyire hosszúnak. Addig futottam, amíg bírtam szusszal, aztán már csak kocogtam, míg végül hevesen zihálva megérkeztem. A látásom elhomályosult, izzadva és lihegve álltam Mrs. Balasana öt vízszintes rúddal felszerelt, tökéletes kapuja előtt. Hófehéren csillogott, és a rajta lévő táblán fekete betűkkel szerepelt a név: Körtefa nyaraló. Nagyon okos, mondhatom.

Lábujjhegyre álltam, hogy belássak a kertbe, közben imádkoztam, hogy ott legyenek. Add, Uram, hogy ott legyenek...

A megkönnyebbülés hulláma úgy söpört végig rajtam, hogy megtántorodtam. Egy pillanatra meg kellett támaszkodnom a kapun, hogy ne dőljek el. Mert ott voltak. Mind a ketten. Egészen pontosan hárman, és ahelyett, hogy önfeledt rombolásba kezdtek volna, Boxer a fehérben-feketében pompázó széntárolót bámulta, Marilyn pedig egy nyaláb csillagószirózsát vizsgálgatott, míg a macska egy közeli falon ült, és a fél szemével nagyokat pislogott az erős napfény miatt.

Mindkét irányba végignéztem a bekötőúton, és egy teremtet lelket sem láttam. Kezdtém reménykedni, hogy a végén még megúszom. Megküzdöttem a retesszel, mert nagyon szorult, míg végül két kézzel kellett kirángatnom. Aztán belöktem a kaput, és beóvakodtam.

Akármiket mondott rá Kevin, a kert valójában nagyon szép

volt. A fehér kavicssal felszórt, széles behajtó a ház mellett elkanyarodva vezetett a garázsig. Elöl a kis, kerek pázsitot gondosan ápolt virágágyások vették körül. A hagyományos nyári kedvencek már sárgultak, de a dália, a csillagőszirózsa és a krizantém még csak ekkor kezdett nyílni. A gyep közepét kicsiny napóra foglalta el, és a bejárati ajtón fényesre polírozott lópatkó csillogott, ami jócskán elütött attól a rozsdáette izétől, ami a mi istállónk ajtaján van, és ahelyett, hogy szerencsét hozna, gyakran magától leesik, és fejbe vágja azt, aki pechjére pont akkor megy át az ajtón.

A kert oldalsó részén kisebb gyümölcsös terület el, ahol mohával lepelt almafák álltak szabályos sorokban. Nagyon kevés almát láttam rajtuk, és gyanítottam, hogy Mrs. Balasana birodalmában nem sok esélyük lesz a túlélésre, ha nem kapják össze magukat hamarosan.

Ott álltam a behajtón, továbbra is erősen zihálva, és azt mondtam:

– Ez... mégis... hogyan... jutott eszetekbe?

Marilyn kihúzta a fejét az őszirózsaák közül, rám nézett, és megrebegettette a szempilláit. Az orra tele volt virággal. Úgy nézett ki, mint egy csokisdoboz illusztrációja. Akármilyen történet is van itt, neki természetesen semmi köze hozzá, ő teljességgel ártatlan...

Tudtam, most az a legfontosabb, hogy ne ijesszem meg őket. Pontosabban Boxert, aki félelmében képes lett volna felmászni a széntároló tetejére. Marilyn nem szokott pánikolni – kivéve, ha meg akarjuk fürdetni –, ami pedig a macskát illeti, inkább ő riogat másokat, semmint megijed valakitől.

Az állataink engem néztek. Pontosabban, csak ketten. Aztán

már csak az egyikük. Boxer megint a széntárolót fürkészte, míg a macska hirtelen elfordult, a levegőbe lendítette a lábát, és nekilátott tisztára nyalni egy olyan területet, amit még odahaza kellett volna rendbe tennie. Marilyn és én meredten figyeltük egymást, mígnem megveregettem a zsebemet. Én tudtam, hogy üres, de ő nem. Marilynnel okosan kell bánni. Ahogyan azt Russell gyakran kénytelen felfedezni, nem szabad csak odamenni hozzá és elkapni. Sosem jöttünk rá, hogyan csinálja, de az tény, hogy az egyik pillanatban itt van, a következőben pedig harminc lábbal odébb. Russell a legsötétebb pillanataiban állítja, hogy a szamarunk képes a teleportálásra.

A fületem hegyezve figyeltem a leghalkabb neszekre is, hátha közeledik valaki a bekötőúton, közben elfordultam, mintha lenne valami rejtegetnivalóm. A következő pillanatban máris meghallottam a növények ropogását, ami azt jelezte, hogy Marilyn benyomult a behajtót határoló virágágyásba, és most letapos mindent, ami elébe kerül. Viszont Boxer mindig, mindenhová követte a szamarunkat, a macska pedig tudott gondoskodni magáról.

Anélkül, hogy rájuk néztem volna, és azt színlelve, hogy rettentően ráérek, továbbá pont nem érdekel, hogy követnek-e vagy sem, tettem pár lépést a kapu felé. Aztán lélegzet-visszafojtva vártam, és imádkoztam magamban, hogy meghalljam az apró szamarpaták alatt összepréselődő kavicsok csikorgását. És igen! Még egyszer megütötte a fületem a lelapuló növényzet hangja, és Marilyn kilépett a behajtóra.

A macska leugrott a falról, és farkát felmeresztve felém ballagott. Boxer hirtelen rájött, hogy mindjárt egyedül lesz, és védtelenül áll majd ebben a különös, új világban, és követte a

szamarat. Magától értetődően egyenesen átgázolt az ágyáson, és minden, ami túlélte Marilyn áthaladását, eltűnt az ő hatalmas patái alatt.

Boxerrel az a szerencsénk, hogy, bár nagydarab, valóban nagyon szelíd. Békésen követte Marilynt, aki engem követett. A macska meg ment, amerre akart.

Vártam, amíg Marilyn beledugta az orrát a zsebembe, és akkor megmarkoltam azt a csinos, vörös kötőfékét. A szamarunk annyira kicsi, hogy amikor valaki így vezeti, az majdnem olyan, mintha kutyát sétáltatna – szerencsére nem tiltakozott.

Kivezettem őt a bekötőútra, ahol bevártuk Boxert, majd becsuktam a kaput, rátoltam a reteszt, és ekkor végre megkönnyebbülten felsóhajtottam. Mindannyian a kapu jó oldalán voltunk. Biztonságban.

Ó, dehogy voltunk...

Egy alak jelent meg a kanyarban. Hát persze hogy megjelent. Elegáns Barbour kabátot viselt, csodával határos módon tiszta gumicsizmát, és apró kutya ügetett mögötte. A Nyugati Boszorkány visszatért.

Marilyn, akinek szemében minden kutya vérszomjas farkas, megtorpant, és lefagyott. Boxer is megállt, és barátságosan bámult át a vállam felett. A macska félig-meddig támadó üzemmódba kapcsol.

– Jól van, mindenki őrizze meg a nyugalma! – mondtam halkán. – Csak egy.. kellemes, délutáni... sétán veszünk részt. Visszafogott hangerő. A lehető legilledelemesebb viselkedés. Szedjétek össze magatokat!

– Jó napot, Mrs. Checkland! – köszönt rám a hölgy a

közelembe érve.

– Ó, üdvözlöm, Mrs...

– Balasana.

Nagyon szerettem volna, ha befejezi ezt.

– Ne haragudjon – mondtam neki –, de a szamarunk... nagyon fél... a kutyájától. Visszamegyünk a... – Ezzel nagy ravaszul azt a látszatot keltettem, mintha messzebről érkeztünk volna. Elhatároztam, hogy azt fogom mondani: a Braithwaite családot látogattuk meg. Igen, így együtt. Kicsit furcsának tűnhetett, de nem teljesen hihetetlenek.

– Arra semmi szükség – válaszolta Mrs. Balasana, azzal lehajolt, felkapta a kutyát, és felegyenesedve a hóna alá dugta. Marilyn nekem nyomta az oldalát. A farkas most már magasabb volt nála.

Tovább közeledtünk egymás felé, és derűt színlelve közöltem a szomszédunkkal:

– Épp hazafelé... tartunk. Elmentünk... meglátogatni Braithwaite-éket.

– Tényleg? Az előbb beszéltem velük a faluban.

Miért történik ez velem állandóan? Ha Russell ott lett volna – és higgyék el, válsághelyzetben Russell sosincs ott –, alighanem megint előkerültek volna a patagóniai rohamcsirkék, vagy valami hasonló, de én csak annyit tudtam kipréselni magamból:

– Tudom. Nem voltak otthon.

Mrs. Balasana végignézett a kíséretemen, és felvonta az egyik szemöldökét.

– Meg kellett járatnom... Marilynt... a lába miatt – tettem hozzá. Szerettem volna elmagyarázni, hogy erre azért van szükség, mert a szamarak patája folyton növekedik, emiatt

rendszeresen szilárd felületen kell járniuk, de persze nem jött össze. – Ő egy...

– Szamár – vágott közbe ismét Mrs. Balasana. – Igen, ezt én is látom.

Elöntött a forróság. Minden egyes szóval csak még rosszabb helyzetbe kerültem, és pillanatok választottak el attól, hogy a hölgy meglássa, mi maradt a csillagószirózsáiból, miután átvonult rajtuk a Marilyn hurrikán, de még Boxer is. Természetesen kész voltam megfizetni a kárt, de azt terveztem, hogy postán küldök egy csekket – nem óhajtottam jelen lenni, amikor Mrs. Balasana felfedezi, hogy mi történt.

Semleges területet kerestem, és miután találtam egyet, sietve kiböktem:

– Tetszik a... kutyája.

– Batyu a neve – felelte, és ezúttal valóban ellágyult az arca.

A neve hallatán a kicsi kutya felkapta a fejét, és megcsóválta gyakorlatilag az egész testét. Mrs. Balasana arca még jobban ellágyult.

Russell patkánynak nevezte volna. A kutyát persze, nem Mrs. Balasanát, bár, ha jobban belegondolok... Szóval, Batyu egy apró yorkshire terrier volt, aki vörös szalagot viselt a fején, igazi yorkshire-stílusban.

Megint megcsóválta a farkát, és felnézett a gazdájára. Első pillantásra látszott, hogy ők ketten imádják egymást. Marilyn mocomogni kezdett mellettem, és eszembe jutott, hogy csak kötőfék van rajta, Boxeren pedig semmi, vagyis aligha tudtam volna kezdeni vele valamit, ha a fejébe vette volna, hogy az ott voltaképpen egy cipősdoboz méretű farkas.

– Nagyon... aranyos – tettem hozzá, és törtem a fejemet, hogy

mi az ördögöt csinálhatnék. Minden jel arra vallott, hogy a hölgy két perc múlva meglátja a kertjét. Nem keletkeztek szörnyű károk, de az egyik szegélyágyás jóval kevésbé volt kifogástalan, mint a másik. A legtöbb ember észre sem vette volna azt a pár lerágott vagy letaposott növényt, de biztosra vettem, hogy ő azonnal meglátja. És akkor öt másodperc sem kell neki, hogy összeszorozza a kettőt a kettővel, és jogos haragjában lerohanja a Frogmortont. És ha Russell történetesen a birtokon lesz, abból nem sok jó fog kisülni. Úgy döntöttem, hogy megelőző csapást hajtok végre.

– Mi voltunk! – tört ki belőlem, mert szokás szerint nem tudtam rendesen elmondani azt, amit akartam. – Szóval, bocsánatot kérek... Mrs. Balasana, de... Marilyn bent volt... az ön... kertjében. Nem... akart ártani... és az én... hibámból történt. És készségesen megtérítem a... kárt, ha ön megmondja... mennyit kell... fizetni.

Egy darabig csak bámult rám, és nem mondott semmit. Te jó isten, mennyire szörnyű volt... Vettem egy mély lélegzetet, és tovább küzdöttem:

– És... azt is szeretném elmondani, hogy... ha szeretne... egyszer... szóval... Russell rendszerint elmegy... délutánonként otthonról, és... nem tudom, hány embert... ismer... – Éreztem, hogy verejték csordogál a hátamon részben a meleg, részben pedig az erőlködés miatt. Lehunytam a szememet, a fogaimat csikorgatva magam elé képzeltem a szavakat, hogy elolvashassam őket, mert ez néha segített, és megint belefogtam: – Talán... ha van hozzá kedve... benézhetne az egyik... délutánon. Igazán... kellemes lenne. Bár gyanítom, hogy... nagyon elfoglalt...

És ennyi volt. Nem bírtam tovább. Teljesen kimerültem. A poros edzőcipőmre szegeztem a tekintetemet, és vártam.

Néhány száz évvel később azt felelte:

– Köszönöm, Mrs. Checkland.

Bár azt nem igazán értettem, hogy ezzel a meghívást köszönte meg, vagy a felajánlott kártérítést – amivel kapcsolatban csak remélni tudtam, hogy nem kér túl sokat, máskülönben egyikünknek sem lesz ennivalója legalább egy hónapig.

Ekkor valahol a távolban felhangzott Russell harci szekérének csattogása, valamint a menekülő csirkék rikoltozása, ami azt jelezte, hogy a Land Rover befordult az udvarba, és a lárma megtörte a varázst.

– Most... mennem kell – mondtam mélyet sóhajtva.

– Ó, igen! – vágta rá sietve Mrs. Balasana. – Akárcsak nekem! Szép napot, Mrs. Checkland!

A hölgy máris elindult, de észrevettem, hogy több lépésnyire távolodott Marilyntól, mielőtt letette a kutyáját. Továbbra sem tudtam, mit fog tenni: feljelent minket, kártérítést követel, vagy börtönbe zárat, de fontosnak éreztem, hogy hazatereljem a nyájamat, mielőtt Russell riadóztatja a parti őrseget. És talán a hegyimentőket is.

És valóban, nagyon megörült, amikor meglátott minket.

– Jenny! Ó, hála az égnek! Hol voltak?

– Mrs. Balasanánál – feleltem, a szomszéd birtok felé mutatva.

– A francba! És ő tudja ezt?

Bólogattam.

– Láta őket? Mit szólt hozzá?

– Én mondtam el neki. Jól fogadta.

Marilyn elnyomakodott mellettem, hogy köszönjön.

Én, a feleség zokszó nélkül csak álltam, mialatt a férjem először Boxert üdvözölte – aki barátságosan összenyálazta a dzsekijét –, aztán meghúzogatta Marilyn fülét, a macskát egy pillantásra se méltatta, majd mindkettejüket visszaterelte a mezőre. Fogalmuk sem volt, hogy mit úsztak meg, ezért a legnagyobb nyugalommal elkezdtek legelni. Nyitottam a számat, hogy mondjak valamit, de ebben a pillanatban megszólalt Russell telefonja. Elfordult tőlem, és fogadta a hívást.

– Franny? Figyelj... – kezdte, majd lassú léptekkel távolodott tőlem, és a folytatást már nem hallottam.

Egy darabig a hátát bámultam, aztán én is elindultam. Megnéztem Joyt, aki mélyen aludt, de így felhasználhattam ürügynek. Összeszedtem a játékait, rendet tettem a fiókokban, összehajtogattam a ruhákat, és elvégeztem azt a millió apró feladatot, ami egy nyolc hónapos gyerek körül adódik.

Aztán bementem a fürdőbe, és sorba raktam a szappanokat és a samponokat. Összehajtogattam a törölközőket, és felakasztottam a Shaun, a bárányos fürdőköpenyt, hogy száradjon. Kinyitottam az ablakot, hogy kiszellőztessem a szobát, aztán becsuktam. Hirtelen meghallottam, hogy Russell közeledik. Bedugta a fejét a szobába, és beszólt, hogy „Jenny?“, de eszébe sem jutott benézni a fürdőbe. Némán, mozdulatlanul álltam, és pár pillanat múlva Russell elvonult.

És ekkor elcsendesedett a világ. Úgy sejtettem, hogy Mrs. Crisp a szobájában van, Russell a műteremben, a csirkék azt csinálják, amit a csirkék szoktak, Boxer és Marilyn élik tovább az életüket. Joy aludt, így csak én maradtam. A furcsa lány elszabadult. Már megint.

Hetedik fejezet

Másnap reggel senki nem mondott semmit. Még a beszélgetés sem akadt meg, amikor Joyjal a karomon besétáltam a konyhába.

Russell a telefonjába beszélt:

– Nem, nem fogom ezzel kiborítani Jennyt. Akkor beszélek vele, amikor eljön a megfelelő pillanat. Csak legyél türelmes! Én csak ennyit mondtam, úgyhogy semmi értelme, hogy a torkomnak ugorj! – És dühös mozdulattal lecsapta a telefonját.

Mrs. Crisp és Kevin a tojástermelés pillanatnyi állását tárgyalták. A pulton két kartonpapír tojástartó doboz hevert, látványosan üresen. Russell nem vett tudomást róluk.

Amikor meglátott minket, elmosolyodott, és Joyért nyújtotta a kezét.

– Jó reggelt, asszony és leányom! – köszönt vidáman.

– Zabpehely és pirítós – jelentette be Mrs. Crisp, és vészjósló hangon hozzátette: – Mert tojásunk, az nincs!

– Ez még a korai időszak – felelte hanyagul legyintve Russell. – És miután tiszteletét tette nálunk Mrs. Balalajka, örülhetünk, hogy a tejünk nem savanyodott meg.

Töltöttem magamnak egy csésze kávé, és vártam, mert a természetes tennivaló az volt mindenki számára, hogy megvitassuk a tegnapi kalandot, valamint azt, hogy az állataink hogyan szökhettek el a mezőjükről. Lassan kevergettem a kávé, és észrevettem, hogy remeg a kezem.

Rövid időre csend támadt, majd Kevin megjegyezte, hogy sietni kéne, mire Russell az etetőszékbe ültette Joyt, és elkezdte belelapátolni a reggelit.

És megszólalt a telefonja. A képernyőre nézett, majd rám pillantott, átadta nekem Joy kanalát, kirohant a konyhából, de még így is meghallottam, hogy azt mondja: „Franny, megmondtam neked, hogy...”, aztán becsukódott mögötte az ajtó.

Mrs. Crisp pirítóst tett elém, és mindenki más nekilátott a nap teendőinek.

Engem leszámítva. Nem tudtam nyugton ülni. Kimentem az udvarra, és ha nem ellenőriztem tízszer azt a nyavalyás kaput, akkor egyszer sem.

Kevin a talicskát tolva elvonult mellettem, közben jókedvűen füttyörészett. Rám nézett néhányszor, de kerültem a tekintetét, és tudtam, hogy Mrs. Crisp a hátsó ajtón át szemmel tart. Gyanítottam, azért figyelnek, hogy ne csinálhassak hülyeséget. Megint.

A kapunál ácsorogva bámultam Boxert és Marilynt, akik békésen legeltek, mit sem tudva a tegnapi kalandjuk utóhatásairól, és arra gondoltam, mennyire törékeny az a tartószerkezet, ami alátámasztja az életemet.

Egy aranyló buborékban éltem. Olyannyira védett környezetben, hogy a hiányosságaim – jobb kifejezés híján használom ezt – észrevétlenek maradtak. Különösen a számomra. De most, amikor jobban belegondoltam, a brutális igazság úgy hangzott, hogy csak áltattam magam. Tanárok, rokonok, az összes ismerős – ennyi ember nem tévedhetett. Egyszerűen képtelenség lett volna. Aztán jött Russell, aki úgy

döntött, hogy akármilyen bajom van, képes együtt élni velem a pénzemért. Később kiderült ugyan, hogy nincs pénzem, de akkor már túl késő volt ahhoz, hogy megszabaduljon tőlem. Dicséretére legyen mondva, jól fogadta a hírt, viszont – és hogyan is gondolhattam valaha is másként – igenis, volt valami bajom, mindig is volt, és most kezdtek megmutatkozni a repedések.

Nem bírtam elviselni a gondolatot, hogy cserben hagytam Russellt. Hogy majdnem katasztrófát idéztem elő, méghozzá azért, mert néhány végzetes másodpercig nem arra gondoltam, amit csináltam. Mielőtt férjhez mentem, állandóan figyeltem magamat. Mindig összpontosítanom kellett, hogy jól csináljam a dolgokat. Hogy a megfelelő szavakat mondjam. Mindig a háttérbe vonultam, ahol nem okozhattam bajt. És most, miután Russell Checklanddel eltöltöttem pár évet a napfényben, megfeledkeztem erről az egésztől, és kis híján szörnyűség lett a vége.

Nehéz leírni, hogy mit éreztem. Talán az áll hozzá a legközelebb, hogy olyan volt, mintha sekély vízben álltam volna egy tengerparton, és éreztem volna, hogy a homok mozgolódni kezd a talpam alatt. Mérhetetlenül lesújtott a felismerés, hogy a szilárdnak és mozdíthatatlannak hitt dolgok nem azok. Hogy az életem mégsem biztos alapon áll. És ami a legrosszabb, visszatértek és körülzártak a régi félelmek. Elváltak a külvilágtól, ahogyan mindig is tették. A falak, amelyekről azt hittem, hogy megvédenek, megint a börtönöm falainak bizonyultak.

A pusztá gondolataim is megrémítettek.

Megint visszamentem, hogy ellenőrizsem a kaput.

* * *

Russell hazajött ebédelni. Mivel képtelen voltam a szemébe nézni, felvittem Joyt a szobájába, és annyi ideig szöszmötöltem körülötte, hogy, mire levonszoltam magam a földszintre, Russell már megint elment.

Mrs. Crisp megkérdezte, hogy kérek-e ebédet, és ekkor döbbsentem rá, hogy egész nap nem ettem semmit. Vettem egy mély lélegzetet, de semmi sem történt. Az asztalterítő mintáira összpontosítottam, mert az néha bejött, de nem volt semmi haszna. Ahogyan nekem sem. Így csak mosolyogtam, és megráztam a fejemet, majd felvászorogtam az emeletre, hogy figyeljem az alvó Joyt, és elgondolkodjak azon, amit tettem. Vagy inkább azon, amit nem tettem meg. És azon, ami történt. Rengeteget töprengtem azon, ami történhetett volna. Épp elértem oda, hogy Boxer és Marilyn valahogyan eljutottak Rushfordba, ahol egy kamion elgázolta őket, és ezzel tömeges karambolt okozott, ami romba döntötte a fél várost, amikor Mrs. Crisp bekopogott, és beszólt, hogy lerakott nekem egy kis levest.

Vártam egy kicsit, és amikor elhalkultak a léptei, kinyitottam az ajtót. A csinos tálcán egy gőzölgő levessel teli tányér volt, valamint két zsemle és egy narancs.

Mindent megtettem, amit bírtam, mert tudtam, ha nem eszem, akkor kérdéseket fognak feltenni, azt meg végképp nem akartam, mert tovább növelte volna a büntudatomat. Végül a vécébe öntöttem a levest, és az egyik zsemlét kidobtam a kertbe a madaraknak. Úgy gondoltam, hogy a másikat a tálcán hagyom, mert ettől valószínűbb lesz a kép, de nyomban

rájöttem, hogy ezzel becsapom azokat az embereket, akik szeretnek, és az önbecsülésem még mélyebbre zuhant.

* * *

És még rosszabb lett az egész. Pontosabban, én kerültem még rosszabb állapotba. Szerencsére – és nem hiszem el, hogy ezt leírtam – Joy kicsit náthás lett, ami tökéletes ürügyet szolgáltatott ahhoz, hogy mindenkit kerüljek, és az ő szobájában töltssem a napot. Az idő java részében aludt, úgyhogy nem sok tennivalóm akadt, leszámítva azt, hogy néha megtöröltem az orrát. És persze, arra használtam fel a tétlen perceket, hogy annak a napnak az eseményein rágódtam. Gondolatban újra és újra elengedtem a kaput, hogy becsukódjon mögöttem. Éreztem a hideg fémrudat a kezemben, hallottam a zsanérok halk nyikorgását, felidéződött bennem, hogy mire gondoltam azokban a pillanatokban, éreztem a napfény forróságát a fejemen, és sehogyan sem hallottam a zár kattánását.

Latolgattam, hogy melyikük vizsgálta meg elsőnek azt az izgalmasan nyitott kaput. Biztosra vettem, hogy Marilyn tette, akinek az udvar a második otthona volt. És ha Marilyn egyszer elindult valamerre, Boxer bizonyosan követte. Aztán a számár észrevette, hogy a külső kapu is nyitva van – rendszerint nyitva hagytuk, hogy Russell akadálytalanul bedüböröghessen az udvarba, és így a belépője kellően hatásos legyen. Az a veszély sosem állt fenn, hogy elüt valakit, mivel a Land Rover már mérföldekről hallani lehetett. Különösen, ha harmadik fokozatban volt a váltó, amikor is a motor nagyjából úgy csattogott, mint egy macskaköves utcán ügető lovasszázad. És

manapság mindig dudált, amikor bekanyarodott, elmondása szerint azért, hogy a hölgyeknek legyen esélyük elmenekülni.

Szóval, Boxer megszokásból balra fordult, a mocsár felé, mert azt a környéket jól ismerte. És amint kiérték az udvarból, már nem volt megállás. Lelki szemeimmel láttam a hátsó felület, amint eltűnnek a kanyarban, és ekkor csend telepedett a Frogmortonra. Ami addig tartott, amíg Russell hazaért, és meglátta, hogy mit tettem.

Hirtelen esőcseppek kezdtek verni az ablakot, és a hang visszarántott a valóságba. Döbbenet láttam, hogy már sötétedik. Nem is vettem észre, hogy így elment az idő. Hová tűnt az egész délután? És még esett is. Eszembe jutott, hogy meg kéne néznem a vödröket a padlástérben. És azt is, hogy akkor is esett, amikor első ízben eljöttem a Frogmortonba. Lehet, hogy az életem teljes kört írt le? Az első dolog, amit Russell és én együtt csináltunk, az volt, hogy vödröket vásároltunk. Teljesen mozdulatlanul ültem, és babonás félelem áradt szét bennem. Mi történik itt? Teljes a ciklus? Ez azt jelenti, hogy vége? Tényleg ez volt minden, amit kaphattam az élettől? Néhány év a napfényben, és aztán valahogyan elveszítem az egészséget... Mindent elragadnak tőlem. És minden olyan lesz, mint azelőtt volt, hogy találkoztam Russell-lel.

Részben azért, mert fáztam, részben mert azt reméltem, jobban fogom érezni magam, gyorsan lezuhanyoztam, majd pizsamát és hálóköntöst vettem fel, és visszamentem, hogy megnézzem Joyt.

Behúztam a függönyöket, felkapcsoltam az éjjeli lámpát, aztán leültem a kiságy mellé, és éreztem, hogy forró könnyek csorognak az arcomon. Jól tudtam: a következő fokozat az lesz,

hogy elveszik őt tőlem. Mert nem lehet rám bízni még a legegyszerűbb feladatot sem. Mert pontosan olyan hülye vagyok, mint amilyennek mindenki tartott. Leszámítva Russellt, aki igen, jól van, feleségül vett a pénzemért, és bár rájött, hogy nincs pénzem, azért mellettem maradt...

„De csak azért, mert nem kaphatta meg Francescát” – súgta az a halk, gonosz hang a fejemben.

A szavak – sosem voltak a barátaim – úgy köröztek a tudatomban, mint a keselyűk.

„Nem kaphatta meg őt, ezért úgy döntött, hogy akkor elvesz téged és a pénzedet, csak aztán kiderült, hogy nincs semmid, de azért megtartott, te meg ezzel háláltad meg neki, és tényleg olyan fura vagy, mint amilyennek mindenki mondani szokott. Van valami bajod, és itt maradtál Russell nyakán, és majdnem megölted a lovát, és manapság sokat beszélget Francescával, és hamarosan eljutnak oda, hogy nem vagy képes rendesen gondozni a kislányodat, és akkor...”

Jenny, fejezd be! Most rögtön! Ebben a pillanatban! Nyisd ki a szemedet! Nézz rám! Ne, rám nézz!

A szavak átszivárogtak a szenvedés sűrű örvényén. Nem lehetett kérdéses, hogy engedelmeskedem nekik. A szemem magától kinyílt, és pontosan ebben a pillanatban megéreztem a forró gyömbéres keksz megnyugtató, ismerős illatát. A torkomon akadt a lélegzet, és a legmélyebb kétségbeesésből szempillantás alatt a mámoros öröm csúcsára röppentem – olyan gyorsasággal, hogy beleszédültem.

Thomas visszatért. Most, amikor a legnagyobb szükségem volt rá, Thomas visszatért.

Akkora lendülettel pattantam fel, hogy felborítottam az

öltözőasztal székét.

A szoba távolabbi sarkában állt, mint mindig, és gyönyörű, aranszínű szőre halványan derengett az erős félhomályban.

– Thomas... te vagy az? Tényleg te vagy az?

De most komolyan, Jenny, hány lovat szoktál találni a hálósobában?

Odarohantam hozzá, ő pedig leengedte a fejét, ahogyan régen is tette. Abból a hatalmas, sötét szeméből az irántam érzett szeretet sugárzott. Nekem szólt ez a szeretet – a kis hülye Jenny Dove-nak.

Jenny, drága barátom, hogy vagy?

Az ismerős, gyengéd hang túl sok volt. Hullani kezdtek a könnyeim, de most másért, mint az előbb.

– Ó, Thomas, akkora bajt csináltam!

Tényleg? Nekem nem tűnik annak. Talán egy kicsit belegabalyodtál a dolgokba, ennyi az egész.

Megráztam a fejemet. Szerintem ennél sokkal rosszabb volt a helyzet. Szerettem volna elmondani neki, hogy egy kicsit megosszam vele a terhet. De valami visszatartott. Thomas sosem ítélkezett, nem bírált, de ha elmondom neki, mennyire hülye voltam...

– Miért jöttél?

Csak átutazóban vagyok itt.

– Nem maradhatsz?

Toporgott egy kicsit, majd azt felelte:

Azt hiszem, nem.

Szipogni kezdtem, és a zsebembe nyúltam, de miután nem találtam zsebkendőt, a ruhám ujjába töröltem az orromat.

Látom, a lehető legjobbkor érkeztem.

– Kéne egy zsebkendő – motyogtam.

Jenny, ez itt egy kisgyerek szobája – felelte derűsen. – A nyugati félteke összes papír zsebkendője itt van.

– Tudom – böktém ki. Végre rábukkantam egy dobozra Joy ágyánál, és kifújtam az orromat. Nagy erővel, jó hangosan.

Te jó ég, hogy te milyen alapos lány vagy!

Russell is ezt mondta annak idején, amikor megkérte a kezemet, és akkor is csorogtak a könnyeim. Mialatt nagyokat dudáltam a zsebkendőbe, az járt a fejemben, hogy nem vagyok az a természetéből eredően jókedvű ember.

Meg sem ölelsz?

Azonnal megöleltem, és a fülébe súgtam:

– Thomas, szörnyű dolgot csináltam.

Nem, nem csináltál.

– De igen!

Nem, nem csináltál.

– De igen, és...

Nem léphetnénk tovább? Ez így egy kicsit gyerekes, nemde?

Vettem egy mély lélegzetet, és kipréseltem magamból a szavakat:

– Nyitva hagytam a kaput, és Boxer meg Marilyn kiszöktek.

Visszahoztad őket?

– Ó, igen, nem jutottak messzire. Viszont, bementek Mrs. Balasana kertjébe, ami egy totális katasztrófa, mert ő nem egy kedves típus, és sokat panaszkodik, és Marilyn megette a csillagószirózsáit.

Boxer mit evett?

– Semmit. Csak bámulta a széntárolót. Azt hiszem, az élmény túl sok volt neki. Fel sem fogta, mi történik vele. Te meg mit

nevetsz?

Semmi, csak krárogtam egyet.

– Te ló vagy – vágtam vissza, és gyanakodva néztem rá. –
A lovak nem szoktak krárogni.

*Mi az, hogy! Ló vagyok! Láttad már, mekkora torkom van?
Sokat kell krárogni, hogy tiszta legyen, azt megmondhatom!*

– Visszatérhetnénk oda, hogy nyitva hagytam a kaput?

Persze, ha már ennyire szeretnél foglalkozni a témával.

Rövid időre csend lett, aztán Thomas rám szólt:

Jól van, hallgatlak!

Meglehetősen ostobának éreztem magam, amikor vékonyka
hangon azt mondtam:

– Nyitva hagytam a kaput.

Thomas nem felelt, csak nézett rám, mígnem rászóltam:

– Gyerünk, mondj valamit!

*Szóval, ő lenne Joy? Te jó ég, mekkorát nőtt! És milyen
gyönyörű kislány!*

– Thomas!

Azt mondtad, mondjak valamit, hát mondtam.

– A kapuról!

Mi van a kapuval?

– Nyitva hagytam!

Nem hagytad nyitva.

– De igen!

Nem, nem hagytad nyitva!

– Most komolyan, megint kezdjük?

Thomas sóhajtott egyet, és azt válaszolta:

*Már látom, hogy nem megyünk semmire, amíg ezt nem hajtjuk
ki belőled. Hát akkor, rajta, mondd el, mi történt, hogy miért a te*

hibád az egész, és hogy mennyire értéktelen vagy!

– Nem vagyok értéktelen!

De igen, az vagy.

– Thomas!

Bocs, nem tudtam ellenállni. Mesélj a kapuról!

Mindent elmondtam neki. Azzal kezdtem, hogy valószínűleg láttam Christophert a városban, és beszámoltam Mrs. Balasana látogatásáról is, amit Thomas nagyon élvezett. Annyira, hogy többször is elmondatta velem a patagóniai rohamcsirkés részt.

A jó öreg Russell... Mindig ámulatba ejt és elszórakoztat, nem igaz? Bocs, folytasd!

Beszámoltam róla, hogyan találtam meg a szökevényeket Mrs. Balasana kertjében, hogyan hoztam ki őket onnan, aztán pedig, hogy találkoztam a hölgygel a bekötőúton. Thomas figyelmesen hallgatott, és ezt a részt is elmondatta velem még egyszer.

A végén mély hallgatásba merült.

– Nos? – kérdeztem halkán.

Sóhajtott egyet, és kijelentette:

Jenny, te idióta vagy!

Hát, erre nem számítottam. Sosem hittem volna, hogy Thomas – éppen ő! – valaha ezt fogja mondani. Úgy megbántott velem, hogy azt le sem tudom írni. Tettem egy lépést hátra, és kifakadtam:

– Ezt miért mondtad?

Hogy amikor majd Russell mondja neked ugyanezt, ne kezdj el zokogni!

– Értem – motyogtam, és lehorgasztottam a fejemet.

Nem. Nem érted.

– Ez nem vicc! – mondtam mérgesen.

Nem az, de nem is tragédia, Jenny.

– Azt mondtad: idióta vagyok!

Figyelj arra, amit mondtál nekem, Jenny! De tényleg figyelj oda!

– Mire?

Arra a részre, ami a kapuról szól.

– Már elmondtam, mi történt. Nyitva hagytam.

Nem arról a kapuról beszélek, hanem a másikról. Mrs. Balasana kapujáról. Hunyd be a szemed, és képzeld magad elé! Most meglátod az állatokat... Ki kell hoznod őket onnan, mielőtt Mrs. Balasana hazaér. Mit teszel?

– Kinyitom a kaput, és kicsalogatom őket – feleltem, a szememet becsukva.

Az előbb nem egészen ezt mondtad.

– Ó, bocs. Megküzdöttem a retesszel. Nagyon szorult, és új volt, és nem bírtam simán kihúzni. Meg kellett rángatnom.

És?

– Mi és?

Jenny, pont most mondtad. Alig bírtad kinyitni a kaput. A kapu tehát csukva volt. És a retesz be volt tolvá. És a retesz szorult. És most képzeld magad elé Boxert és Mamilynt! Szerinted melyikük akkora géniusz, hogy kihúzza a reteszt, kinyissa a kaput, bevonuljon a kertbe, megvárja, hogy a másik is beér, aztán becsukja a kaput, és rátolja a reteszt?

Részben döbbenten, részben értetlenül bámultam Thomast.

– Hát, nyilvánvalóan egyikük sem... Ó!

Pontosan.

– De ettől még nyitva hagytam a mi kapunkat!

Jenny, hallok valamit. Most vagy mindjárt földrengés lesz, vagy Russell Checkland közeleg. Gyanítom, hogy az utóbbi, bár a

Frogmortonban sosem lehet tudni. Te pedig szépen elmeséled neki azt, amit nekem. Figyelmesen meghallgatod a válaszát, és igen, azt fogja mondani, hogy idióta vagy, én vicces kis Jennym, mert pontosan az vagy.

Thomas azzal elhalványodott, és eltűnt. A következő pillanatban már egyedül álltam a szoba közepén, és, mielőtt levegőt vehettem volna, Russell berobogott.

– Te meg mit csinálsz itt a sötétben? – kérdezte, és gyanakodva méregetett.

– Joy egy kicsit náthás lett. Én csak...

– Nem! Gyere velem! – parancsolt rám, majd elkapta a csuklómat, kihúzott Joy szobájából, bevontatott a miénkbe, és lenyomott az ágyra. – Most pedig: mi a baj? Ki vele!

– Semmi...

– De igen, baj van. Tegnap este óta úgy kóvályogsz, mint akin átment egy kombájn. Mi történt?

Eszembe jutott, mit mondott Thomas: „Szépen elmeséled neki azt, amit nekem.”

Vettem egy nagyon mély, nagyon reszketeg lélegzetet, és belevágtam:

– Russell... el kell... mondanom... valamit.

A férjem szokásához híven járkálni kezdett a szobában, közben felkapott ezt-azt, és persze semmit sem oda tett vissza, ahonnan elvette. Sietve közbeléptem, hogy legalább a méregdrága parfümömet megmentsem. Joy születése után Russell vett nekem egy Joy parfümöt. Tetszett az ajándék, amíg el nem árulta, hogy az árából kétszer megvehette volna a Frogmortont. Azóta csak különleges alkalmakkor használtam, mert az nyilvánvaló volt, hogy ki kell tartania életem végéig.

Végül, miután kellően nagy rendetlenséget csinált, ledobta magát mellém, és rám szólt:

– Hát akkor halljuk!

A rossz hírrel kezdtem, abban a reményben, hogy Russell feldühödik, és már nem is lesz lehetőségem bármi mást mondani. Szembefordultam vele, és kimondtam:

– Én hagytam... nyitva... a kaput.

– Nem hagytad nyitva.

Ó, az ég szerelmére! Már megint kezdődik?!

– De igen.

– Nem hagytad nyitva. Nem hagyhattad nyitva.

– Russell, pont most... mondom. Tudom, hogy mindig... igyekszel megóvni... engem, de...

– Nem hagyhattad nyitva a kaput. Soha senki nem tudja nyitva hagyni azt a kaput.

– Hát, nekem... sikerült! – feleltem, és dühös voltam, mert éppen vallomást tettem, ő meg nem vett komolyan.

– Nem, neked sem sikerült.

Nem voltam hajlandó belemenni egy újabb gyerekes vitába.

– Miért nem? – kérdeztem kihívó hangon.

– Ezt komolyan kérdezed? Mióta laksz ebben a házban?

Döbbenten bámultam rá.

– Mi köze... ennek... bármihez?

– Gyere velem!

Megint megmarkolta a csuklóm, és kivontatott a szobából. Majdnem mindketten leestünk a hálósza előtti, három alacsony lépcsőfokon. A lépcsőn lassított, de csak kicsit, mert Russell nem képes igazán lassítani. Átrohantunk a sötét nappalin, majd a konyhán. Az előszobába érve találomra

felkapott két gumicsizmát, a lábamra rántotta őket, aztán rám terített egy dohos szagú, vén kabátot. Végül felmarkolt egy zseblámpát, és kirángatott az esőbe.

Haragos fújás, illetve egy káromkodás jelezte, hogy Russell és a macska találkoztak a sötétben, aztán felgyúltak az udvari lámpák, és máris a legelő felé siettünk. Az eső sűrűn zuhogott, és szorosabbra vontam magamon a kabátot, de így is dideregtem.

A híres-nevezetes kapuhoz érve megálltunk.

– Akkor most – vezényelt fennhangon Russell, és bekapcsolta a zseblámpát – nyisd ki a kaput!

– Russell...

– Siess, Jenny, mielőtt Mrs. Crisp rájön, hogy kint vagy, és leszedi a fejemet azzal, hogy mindjárt tüdőgyulladást kapsz.

Túlságosan fáztam ahhoz, hogy vitatkozni kezdjek, ezért kinyitottam a zárat, és meglöktem a kaput.

– Teljesen nyisd ki! – parancsolta Russell.

Sóhajtottam egyet, és nagyobb erővel meglöktem a kaput, mire az teljesen kinyílt.

Russell ráirányította a lámpát, és mindketten a kaput bámultuk az esőben. Egy-két másodpercig semmi sem történt, aztán a kapu lassan elindult visszafelé. Elképedve figyeltem, ugyanis nemcsak becsukódott, de még a zár is bekattant.

– Még egyszer! – szólt rám Russell.

Az esőről meglepedkezve ismét kinyitottam, és szinte beleszédültem a megkönnyebbülésbe, amikor a súlyos kapu teljesen magától ismét csukott állásba lendült, és a zár is működésbe lépett.

– Érted már, Jenny, miért nem hagyhattad nyitva a kaput? –

kérdezte ekkor Russell. – Mert nem lehetséges. Magától becsukódik. Különleges zsanérokra függ, amik automatikusan becsukják. Andrew és én szereltük fel őket annak idején, amikor Boxer megérkezett ide. Andrew úgy vélte, ha egyszer elszabadul, annak katasztrófa lesz a vége. És, tekintetbe véve, hogy milyen sötét szegényke – ezt Boxerre mondom, nem Andrew-ra –, jó ötletnek tűnt felszerelni egy olyan kaput, ami okosabb nála. Ezért hát megtettem.

Még ekkor sem tudtam elhinni. Azt hiszem, egy kicsit megbolondultam, vagy valami ilyesmi, mert nem bírtam leállni. Nem tehettem róla. Kinyitottam a kaput, kilöktem, és örömteli hitetlenkedéssel néztem végig, hogy magától becsukódik. Megint kilöktem. És újra, és közben szétröhögtem azt a buta fejemet. Russell szintén nevetett és tapsolt, aztán pár percig ugrádoztunk a pocsolyákban, mígnem kinyílt a hátsó ajtó, és Mrs. Crisp az egyik kezében partvist lóbálva, a másikban zseblámpát tartva kikiabált az udvarra:

– Ki van ott? Hordja el magát! Kihívtam a rendőrséget!

– Én vagyok! – harsogta Russell, mintha ezzel megnyugtathatta volna a házvezetőnőnket. – Nyugalom!

– Russell? Mit művel odakint?

– Megtanítom Jennynek, hogyan csukja be a kaput.

– Éjfél van!

– Nem hiszem, hogy ez sokat számít, Mrs. Crisp. Az eljárás ugyanaz, akár nappal van, akár éjszaka.

– Szakad az eső!

– Annak sincs jelentősége.

Valahol a távolban ugatni kezdett Martin Braithwaite egyik kutyája.

– Jobb lesz, ha bemegyünk – javasolta Russell –, máskülönben Mrs. Balaklava megint átjön panaszkodni, bár, őszintén szólva, tiszteletre méltó háztulajdonosként nem látom be, miért ne nyitogathatnám a saját kapumat akkor, amikor csak kedvem van hozzá. Gyere, Jenny! Ne ácsorogj idekint, mert bőrig ázol.

Túl jó kedvem volt ahhoz, hogy ez érdekeljen.

A hálósobánkba érve szárazra dörgöltem a hajamat, és lefekvéshez készülődtem, de Russell még nem engedte el a dolgot.

– Három éve laksz itt, Jenny. Hogy nem vetted észre, hogyan működik a kapu?

Meglepetten néztem rá, és visszakérdeztem:

– Arra célszól, hogy... hülye vagyok?

– Igen, arra!

A torkomon akadt a lélegzet. Igen, Thomas figyelmeztetett, de egészen más volt, amikor valóban hallottam ezeket a szavakat.

És Russell folytatta:

– És, mielőtt kiborulsz, gyorsan elmondom, nagy különbség van aközött, hogy nem vetted észre, hogyan működik a kapu, ami szinte hihetetlen, tekintetbe véve, hogy mindennap ki-be járkálsz rajta, és aközött, hogy automatikusan abból indulsz ki, hogy minden a te hibád, mert túl hülye vagy ahhoz, hogy rendesen csinálj valamit. Tudsz követni? – kérdezte, és rákapcsolt. – Három éve együtt élünk, és elhallgattad, mi aggaszt? Megbeszéltük, megállapodtunk, hogy ha bármi baj van, elmondod. Nem kényszerítesz arra, hogy találgassak. És én ezen idő alatt szörnyű dolgokat gondoltam. Félig-meddig arra számítottam, hogy el akarsz szökni Andrew-val.

Erre önkéntelenül felnevettem.

– Ez már jobb – állapította meg Russell. – Jenny, néha tényleg lökött vagy, és ezt azért mondom a szemedbe, hogy legközelebb tisztelj meg azzal, ha van valami zúr, akkor elmondod nekem, ahelyett, hogy megint azt gondolod magadról, amit régen gondoltál. Mondd, hogy látod a különbséget!

– Hát... – feleltem bólogatva, de nem tudtam folytatni.

– Állandóan ugyanaz történik veled, nem igaz? – kérdezte vigyorogva. – Mindig az ígéretes kezdet, aztán jön a totális kudarc. Tehát?

Különös módon, mialatt a kedvesség talán végzett volna velem, sokkal jobban éreztem magam Russellnek ettől a nyílt őszinteségből, sértésekből és humorból összeálló technikájától. Igen, lehülyézett – és beláttam, hogy tényleg az voltam –, de ő a szemembe mondta. Kirángatott a nulla önbecsülés fekete éjszakájából, és belevitt a verőfényes nappalba. Mondjuk, történetesen éjfélre járt az idő, de azért értettem a lényegét.

– A büntudat... miatt volt, Russell – feleltem akadozva. – Feleségül... vettél... igen, tudom, hogy a... pénzemért – tettem hozzá sietve, mielőtt azt gondolhatta volna, hogy érzélgősködni fogok, amit nagyon utált. – De te... megtartottál, miután... megtudtad, hogy nincs... pénzem, és... otthont adtál, meg... mindent, és nézd... hogyan háláltam meg...

Nem jutottam tovább. Russell elindult felém, de megbotlott az egyik cipőjében, mire káromkodva berúgta a szekrény alá. Sóhajtottam egyet, mert jól tudtam, kinek kell majd reggel kihalásznia onnan egy ruhafogással.

– Azt hittem, Jenny, hogy már túl vagyunk ezen – fakadt ki aztán. – Meg kell értened, hogy te sokkal többet jelentettél. Nemcsak a pénzedről szólt a dolog, hanem annál sokkal, de

sokkal többről. Miért nem vagy képes megérteni ezt?

– De...

– Nem! Most hallgass! – vágott közbe Russell, azzal kihúzta magát, és kisöpörte a haját az arcából. – Jól figyelj rám! A férjed vagyok, és ennek a háznak az ura! Az én szavam törvény, legalábbis annak kéne lennie, és most azt mondom neked: elég ebből a marhaságból, vagy kivívod magadnak a legszélsőségesebb nemtetszésemet! Feleségeként kutya kötelességed engedelmeskedni minden parancsomnak! Határozottan emlékszem, hogy megígérted ezt az esküvőnk napján.

Nyitottam a számat, hogy megmondjam neki: túl részeg volt azon a napon, hogy bármire is emlékezhetne, de meggondoltam magam.

Nem mintha lett volna esélyem. Úgy belelendült, hogy semmi sem állíthatta meg.

– Azt hittem, akkor egyszer s mindenkorra tisztáztuk ezt. Jenny, a feleségemként a legfőbb kötelességed, hogy mosolyogj, bólogass, és egyetérts mindennel, amit mondok. Ó, és természetesen az, hogy mindig, minden körülmények között gondoskodj rólam. Nem pedig az, hogy körbe-körbe rohangálj, és korbácsold magad valamiért, ami nem történt meg, de még ha meg is történt volna, de nem történt meg, akkor sem hibáztatnálak a következményekért, mert nincs semmi, amiért hibáztathatnálak. Amit amúgy sem tennék meg.

Egy pillanatra elhallgatott, hogy még egyszer lefuttassa magában az utolsó mondatát, és alighanem hiányosnak találta, mert gyengéden, szeretettel hozzátette:

– Jenny, te idióta vagy.

– Tudom – feleltem bólogatva. – Sajnálom.

– Hát, sajnálhatod is – tette hozzá, és rendkívül komolyan nézett rám. – Mi van rajtad?

– Pizsamának nevezik. Épp készültem... lefeküdni, amikor kirángattál az esőbe.

– Ez a szerelés szörnyű! Vedd le!

– De...

Russell sóhajtott egyet, és rám förmedt:

– Most tényleg még egyszer végig kell mennem a feleség kötelességei című fejezeten? Éjnek évadján?

Kigombolta a pizsamám két felső gombját, és becsúsztatta a kezét a nyíláson.

– Mit mondtam a velem folytatott vitákról? – kérdezte szigorúan, de a keze nagyon meleg és nagyon gyengéd volt.

Megborzongtam, és azt suttogtam:

– Én a női önállóságra és függetlenségre szavazok...

Lehúzta rólam a felsőt, majd közelebb hajolt, és megcsókolta a vállamat, mire megint megborzongtam.

– És ez hogyan hat rád? – kérdezte halkán.

– Határozottan... derűlátóvá... tesz – nyögtem, és igyekeztem nem törődni azzal, amit a másik kezével művelt.

– Valóban? És ha ezt csinálom?

– Igen? Ennél a témánál... elidőzhetünk... egy kicsit.

– Vagy ezt?

– Ennél... is...

– Jól van. Mit szólsz ehhez?

Megroskadt a térdem. Russell felkacagott, és pár pillanat múlva én is vele nevettem.

– Istenem, de jó vagyok! – jelentette ki önelégülten.

Horkantottam egyet, és visszavágtam:

– Lehet, de úgy tudlak alakítani, mint a gyurmát a kezemmel.

Te is olyan puha vagy!

– Te jó ég, remélem, nem! Legalábbis nem a következő harminc percben. Megtennéd, hogy lekapcsolod a lámpát?

Nyolcadik fejezet

A másnap reggel nagyon kellemes volt, és az én esetemben büntudatmentes is. Az éjszakai eső jóvoltából tiszta és friss lett a levegő. Apró, bodros felhők szaladgáltak a tisztára mosott, kék égen. A napfény megcsillant a fűben rejtőző, milliányi vízcseppeken – a látvány szédítő volt. A kedvem mind magasabban szárnyalt. A világ ismét csodálatos volt. És Thomas visszatért!

A földszinten is jól alakultak a dolgok. Russell kora reggel kilovagolt Boxerrel, így aztán békés – jóllehet továbbra is tojásmentes – reggelünk volt. Joy már nem tüszögött, és nem folyt az orra. Bár, őszintén szólva, eleve nem volt vészes az állapota.

Miután végeztem a reggelivel, belegyömöszöltem Joyt a babakocsiba, és kivittem a kertbe. A meleg, paradís levegő egyáltalán nem mozgott. Lassan sétáltunk az ösvényeken, és a fejüket emelgető virágokat néztük. Teljes békesség és csend vett körül minket. Thomas a szökőkútnál várt, és a vízbe bámult. Körülbelül egy évvel korábban Russell belezúdított fél tucat apró aranyhalat, szigorúan figyelmeztette a társaságot a helytelen viselkedés következményeire, és azzal rájuk bízta, hadd boldoguljanak, ahogy tudnak. Hálából a halak minden hónapban a duplájára nőttek, és mostanra alaposan meghízva, lustán úszkáltak ide-oda. Ők voltak a legcsendesebb élőlények a Frogmortonban, amiért én külön kedveltem őket.

Úgy állítottam meg a babakocsit, hogy Joy láthassa, mi történik körülötte, és épp készültem megmondani Thomasnak, hogy mindenben igaza volt, de ő szólalt meg hamarabb.

Emlékszel még arra a napra, amikor felfedeztük ezt?

Emlékeztem. A kert akkor még buja vadon volt. Kevin és én – mindketten életcélt kerestünk, és a leghalványabb fogalmunk sem volt arról, mit művelünk – felfegyverkeztünk mindenféle éles és hegyes kerti szerszámmal, és a tudatlanság határtalan lelkesedésétől fűtve belevetettük magunkat. Az internetről letöltött instrukciókat követve megmetszettük a rózsákat, és csodával határos módon túléltek. Acsatát azért jócskán megsínylettük, összevissza karcolva, több sebből vérezve tértünk vissza a házba. Ebből aztán lett egy kis veszekedés, de nem szegte kedvemet. Lépésről lépésre, a kertészeti szakkönyvek szorgos tanulmányozása mellett megtisztítottuk a kertet, és a kellős közepén rábukkantunk a régi kőmedencére, amiben a szobor egy olyan cafkát ábrázolt, azt a fajtát, amelyikről mindig lecsúszik a ruhája. Egy mohos talapzaton áll középen, és vizet önt a medencébe. Russell elmesélte, hogy a leányzó keble fontos szerepet játszott a kamaszkori fejlődésében, egészen addig, amíg fel nem fedezte magának az igazi lányokat, ami után már sosem nézett vissza, legalábbis a saját állítása szerint.

A táskavirág alatt két csirke kapirgált. Nem lett volna szabad itt lenniük, de őszintén szólva nem akartam kitessekélni őket a kertből. Túl szép volt a reggel ahhoz, hogy éktelen rikácsolás verje fel a csendjét.

Minden rendben? – kérdezte Thomas. – *Nem mintha nem tudnám a választ.*

– Nem unod még, hogy mindig igazad van?

Ezen elgondolkodott, és a fejét oldalra billentve nézte a víz felszínén táncoló tükörképét.

Nem – mondta végül.

Nevettem, és Joy is velem nevetett, közben izgatottan kalimpált mindkét kezével.

– Thomas, ő lát téged?

Az anyja lánya. Persze hogy lát. Legalábbis még egy kis ideig. Addig, amíg a racionális elméje azt mondja neki, hogy nem léteznek óriási, láthatatlan, aranyszörű lovak, és onnantól csupán egy emlékké halványodom a számára.

– Ez nagyon... szomorú.

De elkerülhetetlen is egyben – válaszolt, és megrázta magát. – *Most pedig, Jenny, hogy vagy ma reggel?*

– Jobban. Megkönnyebbültem – feleltem bólogatva.

De továbbra is idióta vagy.

– Ó, az ég szerelmére... Ezúttal mit nem vettem észre?

Ne kezdj el megint idegeskedni! Teljesen érthető. Túl megkönnyebbült vagy ahhoz, hogy mindent észrevegyél, de fel kell tenned magadnak néhány kérdést. Ha nem hagytad nyitva a kaput, hogyan jutottak ki?

Ez valóban eszembe sem jutott...

– Arra célszól, hogy valaki... szándékosan kiengedte őket? De ki tenne ilyet?

Ugyanaz az ember, aki beengedte őket. Ki más?

– Micsoda? Hová?

Mrs. Balasana udvarába, Jenny. Te magad mondtad, hogy megküzdöttél a retesszel, mert nagyon szorult. Rángatnod kellett, hogy kinyisd a kaput. És, bár erősen gyanítom, hogy Marilyn

nagyon okos, még számárnak is, nem ő vezette el Boxert a szomszédba, és nem ő nyitotta ki a kaput, terelte be a lovat, csukta be a kaput, és toltá be a reteszt, ugye?

– Arról beszélsz, hogy valaki kiengedte kettejüket, majd odavezette és belökte őket a Körtefa nyaraló udvarába? Miért? Tréfának szánta?

Szerintem annál többről van szó.

Figyelmesen fürkészte az arcomat, de már tudtam a választ. És nem bírtam elhinni, hogy ennyire ostoba voltam.

– Christopher?

Hát persze! Ő hozta ki kettejüket a mezőről. Pontosabban, Marilyn. Alighanem csak annyit kellett tennie, hogy meglengetett előtte valami ennivalót. Marilyn követte őt, Boxer meg követte Marilyn. Te mondtad, hogy láttad Christophert Sharon boltja előtt.

– Igen, de meggyőztem magamat, hogy csak képzelődtem. És lehet, hogy így is történt. Csak egy másodpercig láttam. És elmentek volna Christopherrel? Pont ővele?

Marilynról beszélünk. Ennivalóért bárkivel, bárhová elmenne. Még Christopherrel is.

Erre csak bólogattam. Szomorú, de így igaz. A népszerű hittel szemben az állatok nem válogatnak. Az is csak mítosz, hogy ösztönösen tudják, ki jó, és ki rossz. Vegyük csak példának Bill Sikest és Bulit. Bárki, aki odamegy Marilynhez egy marék Jammie Dodgers keksszel, pillanatok múlva azon kapja magát, hogy egy édes szamár lóg a nyakában, aki a legjobb barátjának tartja őt. Christopher nyilván alaposan körülnézett Mrs. Balasanánál, amikor beállított hozzá azzal az ürüggyel, hogy engem keres. Aztán végigcsalogatta az állatainkat az úton, majd

be a kertbe, végül csak rájuk csukta a kaput, és elsétált.

– De miért?

Érzésem szerint csak azért, hogy bajt okozzon neked. És bejött, Jenny! Nézd meg, milyen állapotba juttattad magadat!

– És tudassa velem, hogy itt van.

Igen, ez is igaz. Beszélned kell Russell-lel!

– Talán kéne, de pillanatnyilag épp elég gondja van, főleg azzal a kiállítással. El fogom mondani neki, de megvárom, hogy legyen valamilyen konkrétum, amit el tudok mondani neki. Emellett – tettem hozzá úgy, hogy a nyitva hagyott kapu miatti pánik emléke még elevenen élt bennem, amit alighanem magam is rendezni tudtam volna, ha egy pillanatra abbahagyom az önostorozást, és megfelelően elgondolkodom – nem futhatok minden apró-cseprő dologgal Russellhez.

Thomas a frufruján keresztül nézett rám. Jól ismertem ezt a tekintetet.

– Megígérem, Thomas, beszélni fogok vele – fogadkoztam –, de te magad mondtad nekem, hogy most már teljesen felnőtt vagyok. És az is vagyok! Nincs semmi konkrét bizonyítékunk. Várjunk még, és meglátjuk, mi történik...

Jenny, nem tudom...

– De csupán feltételezéseink vannak, nem igaz? – vágtam közbe türelmetlenül. – Szinte semmit sem tudunk! Pár nappal ezelőtt láttam valakit, akiről úgy gondoltam, hogy Christopher lehet. Valaki bevitte Mrs. Balasana kertjébe Boxert és Marilynt, talán abban a reményben, hogy bajt csinálnak, és ez a valaki talán Christopher volt, de ez minden. Ennyit tudunk.

Thomas alighanem mondott volna még valamit, de ebben a pillanatban meghallottam odakintről Boxer patáinak dobogását,

míg Marilyn a hazatérő utazóknak kijáró, lelkes harsonázással köszönt. Válaszként Boxer is nyerített egyet. A hölgyek felháborodottan és riadtan rikoltoztak. Joy visított és tapsolt örömeiben.

Russell hazajött – állapította meg Thomas merőben feleslegesen.

Russell kivezette a mezőre Boxert, Marilyn pedig előrerontott, és félig a lóra figyelt, hogy lehordja valamiért, félig pedig Russellre – az emberre, aki mindig elő tudott varázsolni egy répát.

– Á, hát itt vagy! – mondta fennhangon Russell, és eltolta magától a szamarat. – Volnál szíves bekotorni oda! Nem, Jenny, nem te! Már kaptál egyet, úgyhogy szállj le rólam! Nem, Jenny, nem te! Neked szeretnék elmondani valamit. Lehasadnál végre rólam?

Végül meguntta, hogy az apró szamár folyton megpróbálja beledugni az orrát a zsebébe – Marilyn ilyenkor nem figyeli, mit kap a fogai közé, és ez idegesíti a férjemet –, így felvette, és kivitte a mezőre. Amikor Russell visszajött, becsuktam a kaput, és kicsit megrázva meggyőződtem róla, hogy bekattant a zár.

Aztán a kapunak támaszkodva figyeltük a Boxer körül sürgölődő Marilynt – a látvány arra emlékeztetett, mint amikor egy apró vontatóhajó próbál beterelni egy óceánjárót egy szűk parkolóhelyre.

– Na, még egy – dörmögte komoran Russell, és a ház felé fordult. – Megszakad érte a szívem.

– Még egy... micsoda? – kérdeztem, mert fogalmam sem volt, hogy miről beszél.

Russell – a szenvedő férfi – sóhajtott egyet, és letörten felelt:

– Megint valaki, aki a nőuralom és elnyomás igájában sínylődik.

– Hogy mondhatasz ilyet? – vágtam vissza hitetlenkedve.

– Nos, nézzük a tényeket – felelte Russell, mialatt lerúgta a csizmáját, és bement a konyhába. – Itt vagy te: nő, Joy: nő, Mrs. Crisp: nő, Sharon: nő, hat tyúk: mind nő, és jómagam, aki nem vagyok nő. Hogy is ne lenne ez nőuralom?

– Ezek szerint – válaszoltam, és gyors számolást végeztem az ujjaimon – legalább tíz nő várja ugrásra készen, hogy teljesítse minden kívánságodat, és még panaszkodsz?

– Miféle kívánságok? Mikor figyelte valaha is valaki, hogy nekem mire van szükségem? – fakadt ki Russell, közben átvett egy bögre teát és egy szelet tortát Mrs. Crisptől.

– És nem vagy egyedül! – tettem hozzá. – Boxer fiú, és a macska... bár, mondjuk, ő exfiú.

– Hát igen, a nagymenőt nem számíthatjuk bele a csapatba.

– Russell, mit akarsz elmondani nekem? – kérdeztem gyorsan, mielőtt elkezdhetne volna sajnálni magát.

– Á, igen! Kaphatnék még egy szelet... ó, nagyon köszönöm, Mrs. Crisp. Igen. Szóval, jó hírem van, Jenny. Megkapom azt a helyet abban a londoni galériában. A részletek egyelőre nincsenek tisztázva, de úgy tűnik, átvesznek öt, esetleg hat képet.

– Van ennyi egyáltalán?

– Négy bizonyosan van, és egy ötödik is majdnem kész. Ez egyszer egy kicsit előreszaladtam.

– Ez csodálatos hír! – lelkeztem. – Annyira örülök! Hallotta ezt, Mrs. Crisp?

– Hallottam – felelte Mrs. Crisp, mialatt megpróbálta elvenni a

tányért a férjemtől. – És Russell hamar odavág egy hatodikat is. Különösen, ha most kitakarodik a konyhámból, és munkához lát. Csak ken egy kevés festéket a vászonra, és ebédre kész is lesz.

– Ennél azért kicsivel bonyolultabb a dolog – jelentette ki a művész felháborodottan, és tovább küzdött, hogy megtartsa a tányérját.

– Lehetséges – válaszolt Mrs. Crisp, és végre magához ragadta a tányért –, de számomra a lényeg, amire fel akartam hívni a figyelmét, az volt, hogy tűnjön el a konyhámból!

– Be kell ugranom Rushfordba, a Swallows Galériába – mondta ekkor Russell. – Elliott Swallow ajánlott be, és ma itt van a londoni ember. Tudnék vele találkozni. – Felkapta a kocsikulcsot, és odaszólt nekem: – Van kedved eljönni?

– Igen, szeretnék! – vágtam rá nyomban.

– De csak, miután letusol, átöltözik, és megfésüli a haját! – parancsolt rá Mrs. Crisp a férjemre, és ügyes mozdulattal kikapta a kezéből a kocsikulcsot.

– Ezek után ugye megértik a hölgyek, ha úgy érzem, nálunk nőuralom van, és el vagyok nyomva?

* * *

Becsattogtunk Rushfordba, ahol is utasítást kaptam, hogy keressek parkolóhelyet. Piacnap volt, és rengetegen mozogtak a városban, így hát nem sok jóra számítottam. Én balra figyeltem, míg Thomasnak jobbra kellett volna, de hamarosan csak a kirakatokat nézegette. Néha imád vásárolgatni.

– Mesélj a kiállításról! – kértem a férjemet.

– Nem csak az én képeim lesznek ott – felelte Russell. – Sőt, be sem kerültem volna, ha valaki nem esik ki. Attól tartok, beletelik némi időbe, mire felküzdöm magam odáig, hogy egyedül állíthassak ki.

– Az nem számít! Ha egyszer meglátják a műveidet, egész Londonban kapsz falakat!

– Hát, nem egészen így működik, de azért köszönöm.

Meglátott egy parkolóhelyet, és egyből befordult, amit a megszokott dudálás kísért. Előkerítettem a parkolótárcsát, és elkezdtem beállítani.

– Mit művelsz? – érdeklődött Russell.

– Gondoskodom róla, hogy ne bírságoľjanak meg már megint. Russell erre kivette a tárcsát a kezemből, és megkérdezte:

– Mennyi az idő?

– Tizenegy harminc.

Pontosan tizenkettőre állította.

– Russell! – szóltam rá felháborodva.

– Soha senki nem fogja észrevenni, és nyerünk vele egy fél órát.

Bevágta az ajtót, és elindult a galéria felé, én pedig felzárkóztam mellé, majd szaporán szedtem a lábamat, hogy tartsam az iramot. És nem, Russell soha nem zárja be az autót. És nem, soha senkinek nem jutott még eszébe, hogy elloppja.

* * *

Az első ember, akivel találkoztunk, a kis Charlie Kessler volt, aki a város másik végében működő, speciális iskolába jár. Ő és Marilyn együtt szerepeltek tavaly karácsonykor a

misztériumjátékban. Persze, szerepelt még benne a csecsemő Jézus, valamint Szűz Mária, és az összes többi hagyományos szereplő, de Marilyn, a szamár és Charlie, a keleti csillag arattak le minden babért. És persze a bárány, ami az első felvonás felénél jelent meg a színpadon, teljesen váratlanul. Hát, érdekes délután volt.

Azóta nem találkoztam Charlie-val, de kétségkívül emlékezett ránk. Van egy apró, mindenevő szamarunk, akinek köszönhetően mindenki emlékszik ránk.

– Üdv, Mr. Checkland! – köszönt Charlie, és beállt Russell elé, sőt a farmerét is megrángatta arra az esetre, ha a férjem nem venné észre.

Russell megtorpant, én pedig nekimentem hátulról.

– Szia, Charlie! Hogy s mint?

– Van egy bogaram!

– Ez fantasztikus! Megnézhetem?

Charlie elkezdett kotorászni a zsebeiben, és a keresés elég hosszadalmasnak tűnt. Russell sokszor hajlamos megfélekedni az idő múlásáról, és most is meglepően türelmesen állt, amíg Charlie végre rábukkant a gyufásdobozra a dzsekije egyik zsebében.

Elnéztem a Swallows Galéria felé, és odaszóltam a férjemnek:

– El fogunk késni... és ez nagy lehetőség.

És ez Charlie nagy lehetősége, hogy megmutassa Russellnek a bogarát – jegyezte meg gyengéden Thomas.

Természetesen igaza volt, de akkor is aggódtam Russell miatt. Kétszer is megpróbáltam figyelmeztetni, de ő csak vigyorgott, és azt felelte:

– Egy perc az egész, Jenny! Charlie megmutatja nekem a

bogarát.

Így hát feladtam, és nyugtalankodás helyett arra gondoltam, hogy mennyire szeretem őt.

Hamarosan Charlie anyukája is felbukkant – az újságostól lépett ki, szatyrokat cipelt, és agyonhajszoltnak tűnt. Nagy családról kellett gondoskodnia, és nem mindig tudott annyit foglalkozni a különleges igényű Charlie-val, mint kellett volna. Én addigra lemondtam arról, hogy időben odaérünk, és jeleztem a hölgynek, hogy ha el kell még intéznie valamit, rajta tartom a szememet a pároson. Bólintott egyet, odasúgta, hogy „két perc”, és berohant a cipőboltba.

Russell és Charlie ezalatt a bogarat vizsgálták, ami jelenleg egy levéllel és egy apró faággal osztozott a dobozon.

– Ez egy csodálatos bogár! – jelentette ki Russell, és óvatosan becsukta a gyufásdobozt. – Ha nem tévedek, ez a Ritkaságusz bogárikusz faj egyik ritka példánya. Szép munka, Charlie!

– Jim a neve – közölte a fiú.

– Kiváló név egy csodálatos bogárnak – helyeselt Russell. – Csináltál már neki otthont?

– Igen, a dobozban – felelte bólogatva Charlie.

– Az jó! – válaszolta Russell. – Csakhogy ez itt egy Ritkaságusz bogárikusz. Azt tudod, hogy ők az őrző-védő ösztöneikről híresültek el?

Te jó isten – fohászkoztam magamban –, *megint jön egy olyan patagóniai rohamcsirke jelenet.*

Russell belelendült.

– Tudod, Charlie, ki kéne raknod a kertbe ezt a bogarat, mert onnantól kezdve soha többé nem lesz gondod ufókkal, betörőkkel, sem az önkormányzat ilyen-olyan ellenőreivel!

– Az király! – vágta rá Charlie. – Van egy fánk. Lakhatna rajta.
– Elsőrendű ötlet! – dicsérte Russell. – A Ritkaságusz bogárikusz szereti a fákat. Nos, nekünk most...

– Átmehetek meglátogatni Marilynt?

– Mi sem természetesebb, de csak akkor, ha anyukád engedi.

– De én most szeretnék menni!

– Sajnálom, Charlie, most el kell mennem valahová.

Charlie szája legörbült, és csak egy Russellnél sokkal keményebb fickó tudta volna otthagyni a fiút.

– De megmondom, mit csinálok – folytatta Russell mosolyogva. – Lerajzolom neked Marilynt. Elviheted magaddal a képet, és kirakhatod a szobád falára. És amikor majd hazaérek, lerajzollak téged is, és kirakom Marilynnek, hogy láthasson téged. Így nem fog elfelejteni.

– Rendben! – vágta rá Charlie, és felragyogott a szeme.

Azon nyomban leültek a járdára. Rengeteg járókelő mozgott körülöttük, előttük autók gurultak el, de ügyet sem vetettek rájuk, sem az egy utcával odébb működő piac lármájára. Russell elővette a jegyzetömbjét, és rajzolni kezdett. Charlie megigézve figyelte egy darabig, aztán kijelentette:

– Ha nagy leszek, rajzóember akarok lenni!

Mindkét irányban végignézttem a főutcán. Könnyen elképzelhetőnek tűnt, hogy kettejük közül Charlie kicsivel felelősségteljesebb, mint a férjem, viszont a város lakói mindkettőjüket ismerték. Biztosra vettem, hogy egy darabig ellesznek itt kettesben.

Menj csak! – biztatott derűsen Thomas. – *Majd én vigyázok rájuk.*

Besiettem az újságoshoz, és vettem egy nagy színezőkönyvet,

valamint egy legalább ezer darabos zsírkrétakészletet.

Pontosan ott ültek, mint az imént. Russell az utolsó vonásokat vitte fel a papírra, míg Charlie gyakorlatilag az ölében kuporgott, és hangosan fújtatott izgalmában.

– Lehetek én is rajzolóember? – kérdezte a fiú.

– Lehetsz! – válaszoltam neki, azzal a kezébe nyomtam a színezőkönyvet és a zsírkrétákat.

Annyira örült, hogy nem tudott megszólalni.

Egy új színező és egy bogár! – mondta Thomas. – *Jó napja van a fiúnak!* – Elhallgatott pár pillanatra, aztán halkán hozzátette: – *És a férjed igazán jó ember, Jenny.*

– Tudom – feleltem büszkén. Mert tényleg így voltam ezzel a dologgal. Felőlem Russell tízmillió csirkét is tarthatott a fürdőkádban, amíg időt szakított rá, hogy letelepedjen a járdára Charlie Kesslerrel, és rajzoljon neki egy szamarat.

* * *

Majdnem húsz perc késéssel érkeztünk a galériába. Az ősz hajú, javakorabeli Elliott Swallow már várt minket egy férfi társaságában, aki első ránézésre akkorának tűnt, mint fél Yorkshire. Ő volt Jeremy Law, a londoni galéria tulajdonosa. Tudom, a külseje alapján senkit sem szabad megítélni, de amíg Elliott pontosan úgy festett, ahogyan egy galériatulajdonost elképzelsz az ember, ez a férfi úgy nézett ki, mint a Ben Nevis és egy dühös hentes hibridje.

A késéssel máris rosszul indítottunk, és tovább rontottuk a helyzetet. Mr. Law a legkevésbé sem örült annak, hogy megvárattuk. És még egy jó kifogással sem tudtunk előrukkolni.

A galéria pontosan szemben volt azzal a hellyel, ahol Russell és Charlie üldögéltek az előbb, így Mr. Law és Mr. Swallow jól láthatták, hogy a várva várt művész a járdán ül.

Jeremy Law jelentőségteljes mozdulattal az arca elé emelte az óráját. Russell ártatlan képet vágva felnézett a mennyezetre. Én pedig megsejtettem, hogy ez nem lesz egyszerű.

– Kezdhetjük? – vetette fel Elliott. – Jeremy nem maradhat sokáig, mert van egy másik találkozója is.

– Bizonyára maradhat annyi ideig, hogy megismerkedhessen Jennyvel, a feleségemmel – válaszolta Russell, és azzal a különleges mosolyával mosolygott, amit régebben Julia néninek tartott fenn.

Szembefordultam Mr. Law-val, aki fontossága teljes tudatában, elég gőgösen meredt rám, és belekezdtem:

– Üdvöz... löm... hogy... hogy van?

– A rohadt életbe! – morogta, és döbbenten bámult rám. – Egész nap itt leszünk...

Russell azonnal ott termett, és ráförmedt a testes férfiúra:

– Ha kérhetem, Mr. Law, durva kifejezésekkel csakis engem illessen!

Hirtelen teljes csend borult a galériára. A kinti hangok beszűrődtek persze, de bent mindenki hallgatott, és meredten nézte a többieket.

Húha – mondta Thomas –, ez olyan, mint egy pisztolypárbaj a westernfilmekben, nem? Azt hiszem, Jenny, ezt a helyzetet csakis te tudod megmenteni.

Vettem egy mély lélegzetet, és Russell dzsekijének szövetére koncentráltam, de nem kaptam esélyt rá, hogy megszólaljak.

– Ahogyan nyilván hallotta, a feleségemnek néha kisebb

nehézségei támadnak – mondta vészjóslóan szelíden Russell. – Nekünk, akik ismerjük és szeretjük őt, nyilván nem okoz problémát. Szívből sajnálom, ha ez áthághatatlan akadály az ön számára, de mivel azonnal ellenszenv ébredt magában velem szemben, ez nem okoz gondot egyikünknek sem. Gyere, Jenny, köszönj el szépen! Kérdezzük meg Charlie-t, hogy szeretné-e ma délután meglátogatni Marilynt!

Máris az ajtó felé lódult, és egyre gyorsítva robogott. Nem engedhettem, hogy kihagyja a nagy lehetőséget. Kezet nyújtottam, és megszólaltam:

– Viszlát... Mr... Law! Sajnálom... hogy nem tudja... bemutatni... Russell... képeit. Tudja... ő... meglehetősen... jó... festő.

Megfogta a kezemet azzal a masszív mancsával, és meglepően gyengéden megszorította. Sejtésem szerint külön meg kellett tanulnia ez a mozdulatot, hogy ne törje össze az emberek ujjait merő véletlenségből.

– Ugyan már, ifjú hölgy! – morogta lehiggadva. – Nem kell mindjárt felkapni a vizet. És annak a sértődékeny fiatalembernek sem!

Russell vonakodva megfordult. A haja a homlokába hullott, a farmere még ekkor is poros volt, és a gallérján odakenődött valami sötétlett.

Mr. Law továbbra is a kezemet fogva felszólított:

- Akkor meséljen egy kicsit a férjéről!
- Nos, a képei... csodálatosak, és...
- Nem! Ne azokról az átkozott képeiről! Róla meséljen!
- Huh... – nyögtem, és azon töprengtem, hogy mi az ördögöt mondjak. – Ööö... szóval... Russell...

Russell közelebb lépett, összefonta a karját a mellkasán, és rám szólt:

– Jól van, Jenny, halljuk! Milyen vagyok?

Mr. Law felé fordultam, és belevágtam:

– Russell... sosem... rakja el... a cipőjét. Megmentette a... szamarunkat, aztán... engem is... a szamár gazdájától. Egyedül nem szabad... elengedni... kocsmába. Az egyik csirkénket... a volt... barátnőjéről... nevezte el. Megmentette a... lovainkat, amikor... tűz ütött... ki. Állandóan... hangosan beszél. Azt mondta... a szomszédunknak, hogy... patagóniai... rohamcsirkéket tartunk. Mindent megeszik... amit meglát. Pizzásdobozokat... rejteget a... műtermében. Csirkéket tart... a fürdőszobában. Úgy tanítja... a lányunknak a színeket... hogy... sörösdobozokat... mutogat neki. És... – Itt elakadtam, mert teljesen kimerültem.

– A rohadt életbe, Jenny! – fakadt ki döbbenten Russell, bár, hogy ez a váratlan bőbeszédűségemnek szólt, vagy a vétkei felsorolásának, azt nem tudtam megítélni.

– Szépen beszéljen! – förmedt rá Mr. Law a férjemre, aztán harsogva nevetett.

Szép munka, Jenny. Ez tökéletes volt. A folytatást is rád bízom – mondta Thomas, és elballagott, hogy megnézzé a kiállított alkotásokat, mert azonfelül, hogy műértőnek képzele magát, még kíváncsi is. Az eljegyzésünk éjszakáján Russell elvitt egy étterembe, és Thomas egész este a tapétát vizsgálta, valamint megjegyzéseket tett arra, hogy melyik vendég mit eszik. Ha valaki bevitte volna egy nagy bevásárlóközpontba, egy-két órára biztosan elveszítette volna.

Egyébként, a Swallows Galéria a színes absztraktokra

szakosodott, nagyjából olyan képekre, amelyeket Russell festett az utóbbi időben. Mi több, két képe ki is volt állítva itt.

Thomas minden egyes festményt alaposan szemügyre vett, közben jobbra-balra döntögette a fejét, és szelíden suhogtatta a farkát. Állítása szerint ez mindig az elmélyült gondolkodás jele a lovaknál. A „néha” kifejezés talán találóbb lett volna.

Tetszik ez az ecsetkezelés... nagyon energikus – mondta pár pillanattal később, az egyik festményt fürkészsze. – *Te jó ég... meglep, hogy ez az izé nem ugrik le a falról, hogy megpróbáljon megenni minket. És nézd meg ezt! Mire gondolt a művész?*

Igyekeztem nem órá figyelni, hanem arra koncentrálni, ami előttem zajlott.

Jeremy Law nem húzta az időt, egyből a lényegre tért:

– Megnéztem a képeket, amiket küldött. Öt festményt szeretnék, vagy talán hatot. Igen, legyen hat! Milyen hamar tudunk találkozni Londonban?

– Amikor csak szeretné – felelte Russell a férfi iramát felvéve, közben előrántotta a mobilját, és megnézte a naptárát. – A holnap megfelel önnek?

Elliott a szemét forgatta. Megfordult a fejében, hogy talán van valamilyen rituálé, amit végig kellett volna játszani. Például, alkudozni kellett volna a kiállítandó darabok számáról. Vagy a fizetés feltételeiről. Valamiről. Russell nem kezdett bele semmi ilyesmibe. Nem mintha nem tudott volna vitázni – hallaniuk kellett volna, hogyan rendezte el Julia nénit, amikor bejelentettük, hogy összeházasodunk –, csak éppen nem látta értelmét. Jeremy Law nyilvánvalóan akarta Russell képeit. Russell pedig oda akarta adni őket. Hol volt itt bökkenő?

– Szeretném megnézni a helyet és megbeszélni a kiállítás

részleteit – közölte Russell.

– Hogyne, majd bemutatom az üzletvezetőnek – válaszolta Mr. Law, és kihívóan meredt Russellre. – Gondolom, van előre megírt életrajza.

Russell pár pillanatig a telefonját nyomkodta, majd közölte:

– Átküldtem Elliottnak.

– Reggel jön, vagy délután?

– Vonattal megyek, úgyhogy késő délelőtt.

– Majd akkor beszélünk a pénzről. Még valami?

– Semmi – felelte Russell, akit, ha a gorombaságról volt szó, nem egykönnyen lehetett felülmúlni. – Holnap találkozunk! Mehetünk, Jenny? Meghívlak ebédelni, még hozzá a jövőbeni bevételekre alapozva.

– Ebben az esetben... a legdrágább ételt fogom... választani az étlapról.

– A McDonald'sba megyünk.

Az jó! – vágta rá Thomas, aki imádja a McDonald'sot.

– Szóval – mondta Russell, amikor már a járdán gyalogoltunk.

– Ez nem egészen a terv szerint ment, de végül elértük, amit akartunk. – Lenézett rám, és hozzátette: – Nagyon jól csináltad, Jenny!

– És a te kis műsorod... szintén jó volt. Meglátod, nagy... sikered lesz.

– Azt nem tudhatod! Lehet, hogy egyet sem adok el.

– De igen! Én... tudom.

Russell szomorúan mosolygott rám, és megjegyezte:

– Nem gondolod, hogy a belém vetett határtalan hited néha vak egy kicsit?

Komolyan elgondolkodtam a kérdésen, majd a fejemet rázva

feleltem:

– Nem, nem hiszem.

Hirtelen elfordult, hogy megbámuljon egy sor kukát.

Épp készültem megkérdezni tőle, hogy mi a baj, amikor visszafordult, elkapott, és úgy magához szorított, hogy ropogtak a csontjaim.

– Jenny, te jó ember vagy – suttogta megrendülten. – Amikor veled vagyok, én is jó ember vagyok. Soha ne hagyj el!

– Nem... hagylak el – ígértem jócskán lefojtott hangon, ugyanis az arcom a dzsekijének préselődött, de úgy tűnt, Russell elégedett a válasszal. Gyors csókot nyomott a fejemre, köhécsejt egyet, és azt mondta:

– De most tényleg, Jenny, egy kicsit rendbe szedhetnéd magad. Olyan a hajad, mint egy madárfészek. Egy híres festő feleségéhez nem illik ilyen megjelenés!

Felmosolyogtam rá, ő pedig rám vigyorgott, és hozzátette:

– Na gyere, menjünk ebédelni!

* * *

Azon az éjszakán Thomas megint emlékeztetett:

El kell mondanod neki, Jenny.

– Igen, tudom – feleltem bólogatva. – De ha most elmondom, akkor nem biztos, hogy holnap Londonba utazik. Te is tudod, hogy milyen. Ragaszkodni fog ahhoz, hogy itt maradjon, márpedig ez a kiállítás nagyon fontos neki. Egy-két napig biztosan tudok vigyázni magamra.

Thomas erre horkantott egyet.

– Szépen beszélj! – figyelmeztettem nyomban. – Apró

gyermek is vannak a házban, és felelősségteljes szülőként...

Jenny...

– Itt vagy nekem te, és Kevin, és Mrs. Crisp. Sőt, talán még Bill, a biztosítós ember is, ha szépen megkérem. Ma már nem úgy élek, mint régebben. Amikor még egyedül voltam.

Jenny...

– És elmondom Russellnek, amikor visszajön. Amikor lesz ideje arra, hogy rendesen végighallgasson.

És amikor Francesca nem hívja ötpercenként.

– Igen, még ez is!

* * *

Russell kivételesen tényleg komoly erőfeszítéseket tett, ahogyan mi, a többiek is. Így aztán, amikor másnap reggel elhagyta a házat, a haja szépen meg volt fésülve, a nyakkendője egyenesen lógott, és tökéletesre vasalt, tiszta inget viselt. Mondjuk, azt tudtam, hogy, mire megérkezik Londonba, a haja megint a szemébe fog lógni, és a nyakkendője a zsebében lesz, viszont, legalább akkor lenyűgözően festett, amikor távozott otthonról – és ezt meg is mondtam neki.

Russell nevetett, megcsókolt, aztán Joyt is, kapott egyet Mrs. Crisptől a kistörölközővel, majd kidübörgött az udvarból.

A szokásos csend telepedett a házra, és én megint mélyen átéreztem Russell Checkland hiányát.

Mrs. Crisp nekiállt leszedni az asztalt, én pedig kivittem Joyt a kertbe. Sejtettem, hogy ebben az évben már nem lesz ilyen szép időnk. Egy éjszaka majd ránk tör egy nagy vihar – a szél letépi a fákról a leveleket, míg az eső leveri a megmaradt virágokat –, és

reggelre az őszben találjuk magunkat.

Leültem a szökőkút melletti padra, és a víz csobogását hallgattam. Joy ide-oda gurult a lábam elé terített takarón, és hol a lábával beszélgetett, hol mindent megpróbált a szájába tömni, amit csak elért. A nap melegen sütött, és minden nagyon békés volt.

De nem sokáig. Kinyitottam a szememet, és Mrs. Crispet láttam magam előtt.

– Mrs. Balasana megérkezett – közölte síri hangon.

Felnyögtem, és fojtott hangon feltettem a kérdést:

– Meghozta a számlát?

– Nem hiszem. Szerintem ez csupán a baráti látogatás.

Ó, te jó ég... amikor találkoztam vele, csak eldaráltam a szokásos, semmit sem jelentő meghívást, de a hölgy a jelekből ítélve úgy döntött, hogy a szavamon fog.

Gyerünk, Jenny! – szólt rám Thomas. – *Légy udvarias!*

– Nem látom be, hogy miért kéne annak lennem. Russell sosem az, és mégis mindig elboldogul valahogy.

Te nem Russell vagy!

– Hát nem – ismertem el rosszkedvűen. – Nem vagyok Russell.

– Bevezessem a nappaliba? – kérdezte Mrs. Crisp.

Igen – vágta rá Thomas.

– Miért?

Mert én még nem találkoztam vele. Az alapján, amit hallottam róla, érdekesnek tűnik.

– Pedig nem az! – állítottam határozottan. – Zsarnok típus, sokat panaszkodik, és úgy tűnik, sosem lesz koszos, és...

És?

– Nem hiszem, hogy boldog.

– Mrs. Checkland?

– Ó, bocsánat, Mrs. Crisp! Elkalandoztam. Nem, nem akarom, hogy túl... jól érezze magát. A konyhában ültesse le! Vagy megsértődik, vagy... megharagszik ránk, de akárhogy lesz is, nem akar majd sokáig itt maradni.

Nyilván nehéz elhinni, de végső soron Russell volt a felelős azért, hogy a Mrs. Balasanával való kapcsolatunkban megtört a jég. És Russell még csak nem is volt jelen. Sőt, megfordult a fejében, hogy a hölgy szándékosan kihasználta a férjem távollétét. De mindegy is, csak az számított, hogy beállított hozzánk, és nekem kellett foglalkoznom vele.

Két-három opportunistá csirkét elhessegetve beoldalaztam a hátsó ajtón, és a konyhaasztalnál ültünk le. Mrs. Crisp felszolgált a teát, majd minden kétségbeesett integetésem ellenére távozott. Ingerülten meredtem rá, mialatt kiment, de semmit sem értem el vele.

Kitöltöttem a teát, majd egy darabig csendben üldögéltünk. Én egyre azt vártam, hogy Mrs. Balasana előhúzza a számlát – biztosra vettem, hogy azért jött –, de csak hallgatagon kortyolgatta a teáját. Mrs. Crisp, aki ügyel az udvariasságra, a jó csészéket hozta be, hála az égnek. Nem igazán tudtam elképzelni Mrs. Balasanát, amint Russell „Na, ki itt a nagymenő?” feliratú bögréjéből iszik. De azért a jó Mrs. Crisp odáig már nem ment el, hogy süteménnyel is megkínálja a vendéget. A kétszersültes bádogdoboz kettőnk között állt az asztalon. Nem sok idő telt el a reggeli óta, de hogy megtörjem a csendet, és csináljak valamit, lekaptam a dobozról a fedelet, és odakínáltam Mrs. Balasanának.

– Parancsoljon!

A csend túl hosszúvá nyúlt.

Thomas, a hölgy mögé lépve, átnézett a válla felett, majd zengő horkantást hallatott, és odaszólt nekem:

Bocs, Jenny, de ezt most tényleg egyedül kell elintézned. – Azzal eltűnt a konyha távolabbi végében.

– Thomas...?

Ilyen csak a Frogmortonban...

Mi folyik itt?

Még sosem jártam állatkitömőnél, de ekkor megtudtam, hogyan nézne ki egy kitömött ember. Merev, mozdulatlan, és a szeme olyan furcsa, látszik rajta, hogy nem igazi. Megfordult a fejemben, hogy a vendégünknek valamilyen rohama van.

– Mrs. Balasana... jól van? Rosszul érzi magát? – kérdeztem ijedten.

Nagy lendülettel felugrottam, a székem rémes csikorgással csúszott odébb.

Mrs. Crisp bedugta a fejét a konyhába, és fennhangon megkérdezte:

– Minden rendben, Mrs. Checkland?

Thomas továbbra is a helyiség távoli végében volt, szétröhögte az agyát, és nem vettem semmi hasznát.

– Nem tudom – feleltem tétován a házvezetőnőnknek. – Mrs. Balasana...?

Mrs. Crisp berontott, felkapta a kétszersültes dobozt, belenézett – és ő maga is megdermedt.

Ó, ez csodás. Egy nem volt elég?

Aztán szótlánul átadta nekem a dobozt. Ami tele volt lisztkukaccal. Kövér, hosszú, boldogan tekergőző lisztkukaccal. Több százzal. Az ilyen vonagló izék engem nem zavarnak

különösebben, de arra aligha számítottam, hogy a konyhaasztalon tartott kétszersületes dobozban bukkanak rájuk. Elképzelni sem tudtam, hogy milyen hatást gyakorolnak Mrs. Balasanára délelőtt tizenegykor.

Miért, van jó időpont annak felfedezésére, hogy lisztkukacok hemzsegnék a kétszersületes dobozokban? – érdeklődött Thomas, aki rendkívüli módon élvezte a helyzetet.

Rácsaptam a fedelet a dobozra, amit gyorsan belöktem az asztal alá.

– Russell! Az a gazfickó! – fakadt ki Mrs. Crisp. – Azt most megmondom, Mrs. Checkland, hogy ha egyszer... – A beszédkészége itt cserben hagyta. Vett egy mély lélegzetet, és matatni kezdett a kötényében.

– Mit... keres?

– A telefonomat! – felelte, és előhúzta a készüléket. – Most rögtön felhívom, és megmondom neki...

Kivettem a kezéből a telefont.

– Ezt bízza rám! – kértem tőle, és gyorsan megkerestem a számot. Meglepő módon, Russell azonnal fogadta a hívást. *Talán azt hiszi, Francesca keresi* – mondta valaki gonoszkodó hangon a konyha másik végében. Én pedig úgy döntöttem, hogy később még beszélek azzal a valakivel.

Nem adtam neki lehetőséget arra, hogy megszólaljon.

– Szia, Russell! Én vagyok! – közöltem vele, majd a dobozban vonagló lisztkukacok tömegére gondolva, csevegő hangnemben folytattam: – Az imént megkínáltuk kétszersülettel Mrs. Balasanát. Azt hiszem, ennél többet nem kell mondanom. Menekülj! Mentsd az irhádát! Mrs. Crisp szeretne beszélni veled. És Mrs. Balasana is szeretne beszélni veled. És miután ők

végeztek, én jövök, de én nem csak beszélni szeretnék veled. Vagyis: menekülj! Fuss a világ végéig! De még ott se állj meg, fuss tovább! És reménykedj, hogy sosem találunk rád!

Azzal összecsuktam a telefont, és kifejezetten elégedett voltam magammal.

– Szép volt – dicsért Mrs. Crisp.

– Észrevette? – kérdeztem mosolyogva.

– Úgy bizony! – felelte. – Sehol semmi dadogás!

Lenéztem a bádogdobozra, és arra gondoltam, hogy talán árulhatnánk lisztkukacokat, mint beszédképesség-fejlesztő segédeszközöket, de persze csak utolsó megoldás gyanánt.

Halk hangot hallottunk, és erről eszünkbe jutott, hogy vendégünk van.

– Ó, Mrs. Balasana... annyira sajnálom! – mentegetőztem szégyenkezve. – Kérem, higgye el... fogalmam sem volt...

Mrs. Balasana az arcára tapasztotta mindkét tenyerét, és előre-hátra dülöngélt ültében, amit én azért egy kicsit túlzásnak véltem. Lisztkukacok nyüzsögtek a dobozban, nem óriási skorpiók.

Így van! – közölte Thomas. – *És szó sincs arról, hogy kimásztak a dobozból, és megpróbálták kirágni a hölgy szemét, vagy felkúszni az orrába, vagy ilyesmi..*

– Ezzel a legkevésbé sem segítesz! – szóltam rá kicsit ingerülten. – Menj, és ácsorogj az ablaknál, mialatt én megpróbálok kitalálni egy hihető magyarázatot!

Tudod, Jenny, én állandóan mondogatom neked, hogy nem kéne pánikolnod addig, amíg nincs okod a pánikra. Nézz csak oda!

Odanéztem, és azt hittem, csoda történt. Mrs. Balasana nevetett.

– Én ezt nem hiszem el – jegyezte meg halkán Mrs. Crisp.

– Most már elhallgathatnál! – szóltam rá Thomasra, aki továbbra is jókat röhögött.

Ne csináld, Jenny, ez jól jött nekünk! Mrs. Balasana nevet. Gondoltad volna, hogy ez lesz? És Russellnek köszönhetjük.

– Ezt neki nehogy megmondd!

Eszemben sincs!

Végre-valahára elcsendesedtünk. Én visszaültem az asztalhoz, Mrs. Crisp töltött magának egy csésze teát. Hátradőltem, és próbaképpen rámosolyogtam a vendégünkre.

– Szóval... Mrs. Balasana... örülök, hogy ismét találkoztunk. Bocsássa meg a... kétszersültet! Azt hiszem, van valahol egy doboz Hobnobsunk...

– Miattam igazán ne fáradjanak! – felelte a fejét rázva, majd pár pillanatnyi hallgatás után hozzátette: – Megkérdezhetem...?

– Russell – válaszoltam keserűen, mire ő megértően bólogatott – lisztkukacokat tenyészt – folytattam –, a csirkék nagyon szeretik. Azt hiszem, Russell valahogyan... összekeverte a dobozait.

Ez volt a még elviselhető magyarázat. Nagyon is valószínűnek tűnt, hogy Russellnek nincsenek problémái azzal, hogy az éléskamrában vagy a konyhaasztalon tartsa a kukacokat. Hallani véltem őt, amint azt magyarázza, hogy végső soron ez is étel, és azt tudakolja, hogy mi a gond.

Mrs. Balasana ivott egy kortyot, és azt felelte:

– Megértem, Mrs. Checkland. Miután már volt szerencsém találkozni a férjével, nem kell többet mondania, higgye el!

– Köszönöm, hogy... ilyen nyugalommal viszonyul... az esethez.

– Őszintén szólva, kimondottan vicces volt – válaszolta, majd hirtelen elszomorodva hozzátette: – Most jöttem rá, hogy milyen régen nevettem egy jót.

Mrs. Crisp gyors mozdulattal letette a csészéjét, és megszólalt:

– Egy pillanat... emlékszem magára! Két évvel alattam járt az iskolában. Annie... Trott. Te voltál Annie Trott! Pontosabban, még most is az vagy. Úgy értem... tudod, hogy értem!

– Hát ezért voltál olyan ismerős! – felelte bólogatva Mrs. Balasana. – Most már tudom... Elisabeth... Morris! Benne voltál a kézilabdacsapatban.

– Pontosan! Jobb átlövő voltam. Másodikak lettünk a megyei bajnokságon.

És ekkor csend támadt. A „Mi történt veled azóta?” kérdés a levegőben lebegett.

Hallgatagon üldögéltem. A jelekből ítélve mindenki megfélekedett rólam, és ez nekem tökéletesen megfelelt.

Mrs. Crisp, aki mesteri taktikussá vált a Russell-lel töltött évek alatt, lefoglalta magát azzal, hogy teát töltött, és így ügyesen visszadobta a beszélgetés labdáját Mrs. Balasanának.

Thomas és én csak vártunk, jószerevével lélegezni sem mertünk. A vendégünk pedig mesélni kezdett:

– Miután elköltöztem Rushfordból... egy reklámügynökségnél kaptam munkát. Felküzdöttem magam, egészen a csúcsra. Aztán kivásároltam a többieket. Persze, jó nagy kölcsönt kellett felvennem, és rengeteget dolgoztam ahhoz, hogy a víz felett tartsam a fejemet. De átvészeltük a nehéz időszakot. És egy idő után nagyon jól ment a bolt. – Átvett egy csésze teát Mrs. Crisptől, és tovább beszélt: – Azt hittem, nem akarok mást. A státuszt, a pénzt, az életstílust. – Körülnézett a mi kopottas

konyhánkban, és a tekintete arról árulkodott, hogy akár mennyire kiábrándult is a saját életstílusából, azért a miénkire nem vágyik. – Sok idő telt el, mire megláttam azt, ami ott volt, közvetlenül az orrom előtt.

Megint elhallgatott, és az asztalra meredt.

Mi volt az? – kérdezte Thomas. – *Mi volt az orra előtt?*

– Csss!

Szerencsére Mrs. Crisp feltette a kérdést, így nekem már nem kellett.

– Gerald, a könyvelőm – felelte Mrs. Balasana. – Kezdetől fogva mellettem volt. Az ő javaslatára vettem meg az ügynökséget. Vállt vállnak vetve dolgoztunk, sokszor késő estig, még hétvégéken is, semmi nyaralás. De elhatároztuk, hogy sikeres céget csinálunk az ügynökségből. És azt csináltunk. Nagyon sikereset!

Mrs. Balasana váratlanul elnevette magát, majd így folytatta:

– Két évnek kellett eltelnie, mire Gerald randevúra hívott. Aztán még két évnek, hogy megkérje a kezemet. És tudják, amint kimondta, rádöbbsentem, hogy valójában ez az, amit akarok. Jobban, mint bármi mást a világon, még egy reklámügynökség vezetését is beleértve. Mindennél jobban vágytam arra, hogy Mrs. Gerald Balasana legyek.

Geraldot aligha mondhattam jóképűnek. Alacsonyabb volt nálam, és semmiképpen sem öltözködött elegánsan. Nem mondhattam rá, hogy jó megjelenésű férfi. Viszont jó ember volt. És mindig arról álmodozott, hogy egyszer vidéken fog élni.

Az esküvőre csak néhány barátunkat hívtuk meg. És aztán, szinte rögtön utána... Gerald sztrókot kapott. Nem volt végzetes, és minden jel szerint felépült belőle. Ám ez mindkettőnkre

ébresztőként hatott. Eladtam az ügynökséget. Azt terveztük, hogy veszünk egy házat vidéken, és boldogan élünk, amíg meg nem halunk. Órákon át lógtunk az interneten, nézegettük a hirdetéseket, és próbáltuk eldönteni, hogy hol éljünk. Hatalmas örömet okozott már az is, hogy az új otthonunkat tervezgettük, kiválasztottuk a bútorokat, de még azt is megvitattuk, hogy milyen növényeket ültessünk az egyelőre nem létező kertünkbe. Mindig emlékezni fogok arra a télre. Odakint hideg szél fújt, szakadt az eső, mi pedig bent, a jó melegben összebújva tervezgettük a közös jövőnket. Aztán megláttuk a Körtefa nyaralót – akkor még nem így hívták –, és pontosan az volt, amit akartunk. Ajánlatot tettünk, és elmentem a bankba. És amikor hazaértem, a kezemben egy halom papírral, izgatottan és lelkesen, holtan találtam Geraldot. Kapott még egy sztrókot, és én nem voltam mellette. Batyu az ölében ült, és az arcát nyalogatta, de ő már halott volt.

– Jaj, kedvesem! – mondta halkán Mrs. Crisp, és ellágyulva nézte a vendéget. – Nagyon sajnálom. Bizonyára szörnyű megrázkódtatás volt neked.

– Hát, az volt – válaszolta Mrs. Balasana, azzal felült, és kihúzta magát. – De mostanra túltettem magam rajta. Akármilyen történt is, megvettem azt a házat. Azt akartam... azt hiszem, meg akartam teremteni az otthont, amit együtt terveztünk. Hogy mindent tökéletessé tegyek Gerald számára. Hogy egy tökéletes világot teremtsék az emlékére. És egész idő alatt csak az járt a fejemben, hogy ha időben hazaértem volna, ha csak pár perccel hamarabb... ha csak annyi időre, hogy elbúcsúzhassunk egymástól... Szóval, ezért élünk most ketten a házban: Batyu és én.

Ez annyira szomorú – mondta Thomas. – Próbálja megteremteni a tökéletes világot, amiben a férjével akartak élni. Azt hiszem, ez sok mindenre magyarázattal szolgál.

Rövid időre csend lett, aztán Mrs. Crisp – nyilván azért, hogy enyhítse a feszültséget – kisietett a kamrába, és egy palackkal, illetve három pohárral tért vissza.

Mrs. Balasana gyanakodva figyelt, amiért nem is hibáztattam.

– Az micsoda? – érdeklődtem kissé aggodalmasan.

– Az én különleges gyümölcsös szíverősítőm – közölte Mrs. Crisp. – Minden évben csinálok egy-két palackkal. – Töltött egy keveset mindhárom pohárba, és hozzátette: – Kíváncsi vagyok, mit szólnak hozzá.

Óvatosan belekortyoltunk az italba. Nem tudom, mi volt az, de sikerült egyszerre gyümölcsízűnek és tüzesnek lennie.

Mrs. Crisp cuppantott egyet, és elégedetten kijelentette:

– Jobb, mint a tavalyi, de nem olyan jó, mint a tavalyelőtti. Szóval, mit gondolnak?

– Rendkívül kellemes – felelte Mrs. Balasana.

– Nagyon finom – mondtam én.

Mrs. Crisp erre gyorsan teletöltötte a poharunkat.

Mrs. Balasana felém fordult, és azt kérdezte:

– Az a férfi kereste azóta önt? Tudja, amelyik bekopogott hozzám?

– Nem – válaszoltam, és megkésve ismertem fel, hogy túl hamar vágtam rá. – Nem, nem jelentkezett. – A hölgy arcát fürkészve latolgattam, hogy mennyit mondjak el neki, majd belekezdtem: – A lényeg az... Mrs. Balasana...

– Ananda.

– Ananda... ha újra felbukkan... ne nyisson... ajtót neki!

Telefonáljon ide, és Russell majd... átmegy... és... – Azt akartam mondani, hogy „elintézi a fickót”, de eszembe jutott, hogy jobb lesz a kevésbé fenyegető „rendezi a helyzetet”.

– Miféle helyzetet? – kérdezte Mrs. Balasana, és alighanem feltámadtak benne a régi félelmei attól, hogy egy rakás kiszámíthatatlan futóbolond a szomszédja. – Veszélyes az illető?

– Az unokatestvérem – mondtam erre.

Ez aligha megnyugtató válasz! – szólt rám Thomas a konyha távolabbi sarkából. – *Amennyire ő tudja, a rokonaid ugyanolyan lököttek lehetnek, mint te magad. Te Jenny, miből szoktátok megállapítani, hogy ez a macska él-e még vagy sem?*

– Búzlík?

Eléggé.

– Akkor még nem pusztult el.

Mrs. Balasana továbbra is figyelmesen fürkészte az arcomat.

– Családi vita – böktém ki, és alighanem Mrs. Crisp szíverősítőjéből merítettem ihletet.

Ó, ez szép volt, Jenny! – dicsért Thomas. – *Egyszerre pontos és tökéletesen félrevezető válasz.*

Mrs. Balasana megértően bólogatott. A családi vitákat mindenki ismerte, és sokan évtizedekig magukon hordozták a sebeiket.

– Van ok aggodalomra? – kérdezte aztán a hölgy.

– Ó, nincs! Itt van nekem Russell és Kevin, és...

– Úgy értem: nekem van okom aggodalomra?

Thomas halkán felhorkant.

– Nem hiszem – válaszoltam, és egy hajtásra magamba zúdítottam az italom maradékát. – Végül is, önnek ott van Battyu.

– Igen, ez igaz – ismerte el bólogatva. – Nagyon szerencsés vagyok.

– Igyunk még egy kis szíverősítőt! – indítványozta vakmerően Mrs. Crisp.

– Nagyon köszönöm! Igazán kiváló!

– Nyilván a gyümölcs miatt – válaszolta Mrs. Crisp, aki valószínűleg sosem fog a mennyekbe kerülni.

– Hát nem kellemes? – mondtam én, és a házvezetőnőnk felé tartottam a poharamat, mit sem törődve a konyha másik végéből hallatszó horkantással.

Mrs. Balasana még egy órát maradt. Mire felállt, hogy távozzon, a szíverősítő java része elfogyott. Kikísértük, amit jól tettünk, mert ezúttal a világért sem boldogultunk a retesszel, és hárman kellettünk ahhoz, hogy kinyissuk a kaput. Amit Thomas valamilyen oknál fogva roppant mulatságosnak talált.

Mindent egybevetve, a délután egész kellemesen telt, és szeretem azt hinni, hogy amikor Mrs. Balasana elment úgy, hogy merő véletlenségből vidámnak látszott, egy kicsivel jobban kedveltük egymást. Bár továbbra is úgy véltem, jobb lesz, ha Russell egy darabig még nem kerül szóba.

Kilencedik fejezet

Thomas tanácsára felvonszoltam magam az emeletre, hogy ledőljek egy kis időre. A gyümölcsből párolt szíverősítő elálmosított. A délután közepe táján viszont újabb látogató érkezett. Valaki, akivel régen találkoztam, és akiről, őszintén szólva, azt hittem, hogy soha többé nem fogom látni.

Az egyik emeleti ablaknál álltam. Az udvaron csak a csirkék mozogtak, akik éppen összegyűltek a hátsó ajtónál abban a reményben, hogy valaki kinyitja előttük, és talán nem veszi észre őket, mialatt megpróbálnak visszajutni a közös fürdőszobába.

Csak akkor ismertem fel, amikor kiszállt az autóból. Amikor utoljára láttam, kiváló és új autót vezetett, míg ez az ütött-kopott, jellegtelen bérelt kocsi a legkevésbé sem az ő stílusa volt.

Megállt az udvaron, és körülnézett. Nem akartam felhívni magamra a figyelmet, ezért teljesen mozdulatlanul állva, a függöny mögül figyeltem. Hogy miért, arról fogalmam sincs. Talán azt reméltem, hogy ha senki sem megy ki hozzá, akkor visszaül a kocsijába, és elhajt.

Nem túl valószínű – vélekedett Thomas. – Sejtésem szerint nagy utat tett meg, hogy találkozzon veled. Jól látom, hogy egy bőrönd fekszik a hátsó ülésen?

– Lehetséges – feleltem.

És Richard bácsinak semmi jele.

– Semmi.

Julia néni továbbra is csak nézelődött, és úgy tartotta maga előtt a kézitáskáját, mint egy pajzsot. Nem láttam tisztán az arcát, ezért nem tudtam megállapítani, hogy milyen kifejezés honol rajta.

Alighanem a megrázkódtatásé – vélekedett Thomas. – Eddig valószínűleg elképzelni sem bírta, hogy vannak, akik ilyen körülmények között élnek.

– Ezek szerint... semmi csodálat és irigység?

Valószínűleg semmi – felelte teljes komolysággal. – De mi lenne, ha kiderítenénk?

– Vagy mi lenne, ha szépen meghúznánk magunkat idefent, amíg el nem megy?

Sokat vezetett, hogy találkozzon veled, Jenny. Nem fog csak úgy elmenni.

– Hát nem, az biztos – erősítettem meg mélyet sóhajtván.

Csak egy gondolat, Jenny... Szerinted lehetséges, hogy figyelmeztetni akar? Arra, hogy Christopher készül valamire?

– Miért tenné? Christopher az imádott fiacskája.

Mert nem akarja, hogy a halálot az ő lelkiismeretüket terhelje.

– Ez korábban nem zavarta.

Talán fél attól, hogy ő és Richard is belekeverednek valamilyen módon. Be kell vallanod, amikor az önérdekről van szó, keményen kell küzdened, hogy legyőzd a Kingdomokat.

– Rég benne vannak, akár tetszik nekik, akár nem.

Vagy talán Julia megbánta a tetteit, és most azért jött, hogy jóvátegye, amit lehet.

– Szerintem nem erről van szó. Azt hiszem, pénzt akar. Nézd meg azt a kocsit! Normális esetben Julia néni inkább holtan rogyna össze, mint hogy egy ilyen konzervdobozzal

közlekedjen. Gyanítom, hogy elfogyott minden pénzük, és eljött, hogy tőlem kérjen. És aztán odaadja Christophernek, ha jó sejtem. – Itt elhallgattam, mert a felháborodástól elakadt a hangom. Aztán nyeltem egyet, és hozzátettem: – Alighanem én vagyok az egyetlen ezen a bolygón, akitől elvárják, hogy pénzelje a saját meggyilkolását.

Kicsit túldramatizálsz, Jenny.

– Lehet, de ilyen a hangulatom.

Szerintem meg Julia magának akarja a pénzt.

– És ezt miből gondolod?

Bőrönd a kocsiban, és Richard bácsi egy szál se.

– Gondolod, hogy Julia néni menekül? Miért tenné?

Hogy ne keveredjen bele abba, amit a másik kettő tervez. De ha itt bujkálsz, semmit sem fogsz kideríteni. Na, menjünk csak szépen oda, rendben?

– Hát, akármi az ok, csalódás vár rá. Akkor sem segítenék rajta, ha volna némi tartalékunk, márpedig nincs, ami pontosan neki és Richard bácsinak köszönhető.

És mégis inkább hozzád jött, semmint Francescához. Mit gondolsz, miért?

– Fogalmam sincs – vallottam be rövid töprengés után.

Gyanítom, hogy először Francescát kereste fel, de vagy Francesca váltott át önző üzemmódba, vagy Daniel összekapta magát, és ajtót mutatott a nagynénédnek. Vagy ez történt, vagy az, vagy mindkettő egyszerre. De igazából nem számít.

– Velem sem megy sokra – fogadkoztam elszántan. – Szerencse, hogy Russell nincs itthon.

Thomas erre nem mondott semmit.

– Gondolod, hogy Julia szándékosan kivárta, hogy Russell

elmenjen?

Meg tudom érteni, hogy nem akar Russell-lel találkozni, mert...

– Mert?

Mert nyilván azt hiszi, hogy veled könnyebben boldogul.

Eddig egy kicsit voltam bosszús, de innentől nagyon bosszús lettem.

– Ó, tényleg? – fakadtam ki. – Hát ebben téved! Gyere!

Jenny, meg kell hogy mondjam, az utóbbi időben néha kimondottan agresszívnek látlak.

– Még nem láttál semmit!

Igazából ennek szerintem nincs értelme. A „nem láttál mindent” sokkal pontosabb lenne nyelvtanilag.

– A nyelvtanról fogsz zagyválni a nap hátralévő részében?

Tekintetbe véve, hogy milyen hangulatban vagy, talán az lenne a legjobb. Hová mész? Hé, várj már meg!

De én addigra már az ajtón túl jártam.

Nem is tudom – dohogott Thomas, amikor a lépcső tetejénél utolért. – Tisztán emlékszem arra az időre, amikor lökdösnöm kellett, hogy állj ki magadért. Most pedig óhatatlanul arra gondolok, hogy vissza kéne fognom téged.

Hirtelen megtorpantam, mire ő majdnem nekem ütközött.

– Tudod mit, Thomas! Igazad van! – fakadtam ki ingerülten. – Végül is, én csak a kis Jenny Dove vagyok, aki túl hülye ahhoz, hogy egyedül küzdjön saját magáért!

Kétkedve és hitetlenkedve nézett rám.

Nem kellett volna megtennem. Nem tudom, miért csináltam. Vagy azért, mert torkig voltam azzal, hogy én vagyok Jenny Dove – mindig a leggyengébb láncszem –, vagy mert túlságosan felidegesített az, hogy a történetek után Julia néni beállított

hozzánk... Fogalmam sincs. Csak azt tudom, hogy mit kellett volna tennem. Az lett volna a legjobb, ha csak csendesen ülök, és begyűjtök Julia nénitől annyi információt, amennyit csak lehet. Az lett volna a legjobb, ha kordában tartom az érzéseimet, és egy pillanatra sem felejttem el, hogy ő a legkevésbé sem kedves hölgy. Nem kellett volna ennyire égnem a vágytól, hogy megszabaduljak tőle. És mindenekfelett, észre kellett volna vennem, hogy nagyon fél, és el kellett volna gondolkodnom azon, hogy miért.

* * *

A lépcső tetején találkoztam Mrs. Crisppel, aki futva érkezett a konyha felől.

– Itt van Mrs. Kingdom... – lihegte döbbsen.

– Tudom, én is láttam. Hová tette?

– Még kint van az udvaron.

– Hát, ha van némi szerencsénk... akkor Marilyn megeszi.

– Sajnos nincs ekkora szerencsénk.

– Akkor a... nappaliban fogadom. Ne kínálja meg frissítővel, Mrs. Crisp! Annak sosincs jó vége.

Adtam neki néhány percet, hogy bekísérhesse a vendéget, aztán a lépcsőn lesietve látványos belépőt rendeztem magamnak.

Julia néni az egyik megroskadt kanapénkon helyezte kényelembe magát. Egy pillanatig sajnálkoztam azon, hogy a macska nem óhajtott csatlakozni hozzánk. Egyszer beállítottak hozzánk Jehova Tanúi, és azt hiszem, az volt a valaha feljegyzett legrövidebb látogatásuk. Russell éppen unatkozott, és behívta

őket egy jó vitára. A szorgalmuk és az elszántságuk sokáig kitartott, de végül összeomlottak, amikor a félszemű, kellemetlen szagú macska letett a lábuk elé egy még rángatózó, véres egeret. Russell utóbb vonakodva és morogva bár, de kinyitott a macskának egy tonhalkonzervet. De a lényeg, hogy azon a délutánon a macska messze járt, és azt tette, amit a minden közösségi érzésnek híján lévő, öreg macskák csinálni szoktak ebben az időben, és a házamban élő összes férfihoz hasonlóan nem számíthattam rá válsághelyzetben.

Közelebbről nézve felfedeztem, hogy Julia néni korántsem olyan elegáns, mint gondoltam. Természetesen nem volt sem koszos, sem rendezetlen, de ha valaki ismerte őt fénykorában, amikor is méregdrága ruhákat viselt, és a megjelenése mindig kifogástalan volt, könnyen láthatta a különbséget.

Amint meglátott, felpattant, és elém sietett, közben az arca csupa gyengéd szeretetet sugárzott. Egy pillanatig azt hittem, mindjárt megpuszil.

– Jenny, drágám! Hogy vagy? – kérdezte mosolyogva.

– Én... én... jól... köszönöm – feleltem vékony, erőtlen hangon.

– És most már van egy kisbabád! Ez csodálatos! Feltétlenül látnom kell!

Erre nem mondtam semmit, és ha ezt ő a gyengeség vagy a félelem jelének akarta venni, felőlem vehette annak. Bár azt megfogadtam, hogy Joyt csak a holttestemen át nézheti meg.

Mit fogsz csinálni, Jenny? – érdeklődött Thomas a sarokban állva.

– Megmutatom neki, hogy már nem az vagyok, aki voltam.

Hogyan?

– Azt még nem tudom.

Julia néni visszatelepedett az iménti helyére, és két kézre fogva tartotta maga előtt a táskáját. Láttam, hogy az ujjai teljesen kifehéredtek.

– Jenny, most nyilván azon gondolkodsz, hogy miért ugrottam be ide a mai napon – mondta aztán.

Innen háromszáz mérföldre él – dörmögte Thomas. – *Nem csak úgy beugrott ide.*

– Nos, drágám, nyilvánvalóan hiányzol nekünk. A bácsikád és én gyakran beszélünk rólad.

Azt elhiszem – dohogott Thomas.

– Sokat gondolkodunk azon, vajon hogy megy sorod. Itt, ebben a... kellemes házban.

Julia néni körülnézett, és mi is ezt tettük. Talán arra vártunk, hogy a szavai megfojtják őt.

De sajnos ez sem jött össze.

– Meg kell hogy mondjam, Jenny, csodás érzés azt látni, hogy ilyen jól élsz itt. Ebben a kedves otthonodban. A kedves kisbabáddal.

Kedves! – dünnyögte Thomas.

Egy szóval sem válaszoltam neki, és azon töprengtem, hogy mit akarhat tőlem.

Idegesen babrálta a táskája csatját – hol felpattintotta, hol lecsukta. Azt hiszem, nem volt tudatában annak, hogy ezt csinálja.

– Szóval, arra gondoltam... – folytatta rövid hallgatás után – nos... tehát... tudod, hogy az utóbbi hónapjaink balszerencsésen alakultak, és... és arra gondoltam, megkérdezlek, hogy talán módodban állna-e kölcsönadni nekem egy kisebb összeget. Amiből megélhetek egy darabig. Bizonyos okok miatt kénytelen

voltam kisebb utazásra indulni, és nos, mint azt te is tudod, manapság nem számíthatok semmiféle bevételi forrásra.

Szünetet tartott, hogy megérthessem, a jelenlegi anyagi problémája az én hibám, mert voltam olyan ostoba, hogy rajtakaptam őket, amint rájártak a pénzemre.

– Talán tudod, hogy a bácsikád negyedévente kap pénzt, és legalább három hét van hátra a következő fizetésig, amikor is nem csupán örömmel visszaadom a kölcsönt, de még némi kamatot is adok rá.

Ezúttal sem feleltem semmit. A csend valahogy nyomasztó vagy fenyegető lett, mígnem Julia néni éles hangon rám szólt:

– Jenny?

Ekkor sem válaszoltam. Julia néni megnyalta a száját, és olyan erővel kényszerítette magát, hogy kedves arcot vágjon, hogy azt hittem, mindjárt elájul.

– Mit mondasz, Jenny? Módodban áll segíteni a te idős nagynénédén? – kérdezte már-már csikorgó hangon. Nem tette hozzá, hogy „különösen azután, hogy befogadtalak a családomba, otthont adtam neked, és felneveltelek”, de akár ki is mondhatta volna.

Ami pedig engem illet, nem mondtam ki, hogy „elzártatok a világtól, azt mondtátok az embereknek, hogy valami bajom van, és megloptatok”.

Vettem egy mély lélegzetet, ami nálam a kínlódással és erőlködéssel teli beszéd előjele volt. Julia néni jól ismerte ezt, és várt. Várattam még egy kicsit, majd megszólaltam:

– Hol... van... Richard bácsi?

Ha lehet, még jobban elsápadt.

– Sajnálom, Jenny, ő most nem tudott eljönni. Nyilvánvalóan

nagyon szeretett volna látni téged, de nem... nem tudott... – Eddig jutott, és végképp a torkán akadt a szó.

Jenny, nekem ez nem tetszik – mondta váratlanul Thomas.

Nekem sem tetszett.

Az emeleten alvó Joyra gondoltam. És Russellre, aki talán már úton volt hazafelé, és arra, hogy mit fog művelni, ha itt találja a nagynénémet. Ezután már azt latolgattam, hogyan tüntessem el Julia nénit a házamból a lehető leggyorsabban. De el kellett volna gondolkodnom egy pillanatra.

– Sajnálom... Julia néni... – kezdtem, és szünetet tartottam, látszólag azért, hogy összeszedjek némi erőt a folytatáshoz. – Nem tudok...

– Úgy érted: nem akarsz! – kiáltotta dühösen. – Te hálátlan kis...

Ekkor halk neszt hallottam az ajtó felől, és azonnal tudtam, hogy a másik oldalán ott áll Mrs. Crisp, egy Le Creuset serpenyőt tart a kezében – ez a fegyver már többször bizonyította hasznosságát a Frogmortonban –, és várja a harcra hívó kürtszót. Reméltem, hogy Kevin is vele van.

Julia néni hatalmas erőfeszítéseket tett, hogy uralkodjon magán. Megint megnyalta a száját, majd ijesztően mosolyogva azt mondta:

– Azt hiszem, nem értettél meg. Biztosra veszem, hogy ha megérted, ha elmagyarázhatom a dolgot, boldogan segítesz rajtam. Ugye, Jenny?

– Ó, igen – feleltem teljes komolysággal. – Igen... segítek... ahogy csak tudok.

Ne vidd túlzásba! – figyelmeztetett Thomas.

– Tényleg? – fakadt ki Julia néni megkönnyebbülten. – Hát, ez

igazán nagylelkű dolog tőled, drágám. Én mindig mondtam, hogy rendes kislány vagy!

Kedvesen mosolygott rám, nekem meg hányingerem támadt. Valóban azt hitte, hogy nem emlékszem az utolsó, nekem szánt szavaira? „Ki vagy te hozzánk képest? Semmi vagy! Mindig is így gondoltam rád. A semmi lány!” Ezt mondta nekem, és ezek a szavak azóta is ott keringtek a tudatomban. És biztosra vettem, hogy soha nem fognak eltűnni onnan.

– Köszönöm, Julia néni – válaszoltam, és láttam, hogy a szemében felgyúlnak a remény fényei. – Mit... gondolsz... mennyire van... szükséged?

Felpattintotta a táskája csatját, majd ismét lecsukta. Talán nem hitt abban, hogy ilyen egyszerű lesz. És talán gondolatban hozzáírt egy-két nullát az összeghez. Reméltem, hogy ez történik, és próbáltam szégyenkezni, amiért félrevezettem őt, de nem nagyon sikerült.

– Nos, arra gondolok, mivel manapság minden olyan rémesen drága, ezt biztos te is tudod, szóval, hétezer fontra gondolok, de talán mindenkinek könnyebb lenne, ha felkerekítenénk tízre. Legyen tízezer font, mit szólsz hozzá? Nem mintha számítana, mivel hamarosan mindet visszakapod, de még egy kis pluszt is, amint megjön a következő negyedéves pénz – válaszolta Julia néni, és megint rám villantotta azt a ragyogó, kétségbeesett mosolyát. Azt a ragyogó, kétségbeesett és kapzsi mosolyát.

Hát, ez jelentősen leegyszerűsítette a dolgot. Ugyanis nem volt tízezer fontunk. Ha lett volna, akkor megcsináltattam volna a tetőt ahelyett, hogy az én meglehetősen kellemetlen rokonaimra költöm. Ha Julia néni szerényebb lett volna, talán kerítettem volna neki, mondjuk, ötszáz fontot, de tízezer font annyival

haladta meg a lehetőségeinket, hogy tiszta lelkiismerettel mondhattam nemet.

Bólogattam, és megint viszonoztam a mosolyát.

– Tudod, Jenny – mondta ekkor –, be kell vallanom, hogy az imént megijesztettél egy kicsit, amikor azt mondtad, nem tudsz kölcsönadni, de tudtam, hogy amint átgondolod...

– Ó, nem – szóltam közbe. – Tényleg nem tudok.

– De hát most mondtad, hogy adsz!

– Nem mondtam!

Láttam rajta, hogy az emlékezetében kutat, és rájön, hogy valóban nem mondtam.

– Miért nem? – kérdezte végül riadtan.

Vettem egy mély lélegzetet, és belefogtam a hazudozásba:

– Nos, miután... pár évvel ezelőtt... elváltunk egymástól... erre bizonyára emlékszel... – Ekkor én is ragyogó műmosolyt villantottam rá. – Russell... azt mondta nekem, hogy ez az... egész... hülye pénzügyi dolog... túl bonyolult nekem... és mert úgysem érteném meg... bízzam csak rá. És... igaza volt, mert én... tényleg nem értek az... efféle dolgokhoz. Olyan bonyolult, nem igaz... és én mindig... ideges leszek, amikor bonyolult... dolgokat próbálnak el... elmagyarázni nekem, így aztán... Russell mondta, hogy majd ő foglalkozik ezekkel a... mellékes dolgokkal, és nekem... nem kell aggódnom... semmiért.

Éberem figyeltem Julia nénit, és láttam rajta, hogy egy világ omlott össze benne, amikor felismerte, hogy Russell a saját fegyverével győzte le.

– De nem... kell aggódnod – tettem hozzá. – Majd szólok Russellnek, hogy... itt voltál, és amikor... meghallja, hogy mit... kértél, biztosan tudni fogja... mit kell tennie.

Julia néni a szemét-száját tágra nyitva bámult rám. A csend mind hosszabbra nyúlt. Sejtelmem sem volt, mi más tehetnék még azért, hogy megszabaduljak tőle. Fennállt a lehetősége, hogy tud arról, hogy Russell utálja rendezni a számlákat, és ezeket az ügyeket boldogan átengedi nekem, de kételkedtem benne. Az ő házukban Richard bácsi intézett minden effélét. Az ő világában a férfiak fizették a számlákat – ez volt a rendeltetésük. És mindketten tudtuk, hogy Julia néni soha, semmi szín alatt nem állna oda Russell elé, hogy pénzt kérjen tőle. Ezek után tényleg nem maradt más választása, mint hogy távozzon.

Felálltam, és vártam, hogy gyorsan és méltóságteljesen kivonuljon a szobából. Ezt mindig nagyon jól csinálta, de most nem tette meg. Moccanás nélkül ült, és üres tekintettel nézett maga elé. A csend ezúttal is egyre hosszabbra nyúlt, és mind kínosabb lett.

– Thomas, itt valami nincs rendben.

Az biztos! – vágta rá Thomas.

Visszaültem Julia néni mellé, megfogtam a kezét, és megéreztem, hogy jéghideg a bőre, továbbá, hogy minden ízében reszket.

– Mrs. Crisp! – mondtam emelt hangon.

Az ajtó azonnal kinyílt. Az imént jól sejtettem: Mrs. Crisp a túloldalon várt, ugrásra készen.

– Hozna egy kis teát, kérem?

– Természetesen, asszonyom – felelte gondolkodás nélkül, és elsietett. Csakis Julia néni közelében szólított asszonyomnak.

– Julia néni... – mondtam ekkor halkán és gyengéden. – Kérlek... mondd el, mi a baj!

Megpróbált beszélni, de egy hangot sem bírt kiadni. Kezdttem attól félni, hogy valamilyen rohama van.

– Talán jobb lesz, ha nem erőlködsz – szóltam rá –, csak ülj, és pihenj!

Óvatosan nekinyomtam a kanapé háttámlájának, és ráterítettem a térdére egy régi takarót.

Thomas odébb vonult, hogy szabadon mozoghassak, én pedig megemeltem és alátámasztottam Julia néni lábát, illetve a vállára terítettem egy vékony plédet. Ekkora már szinte kékeszöld volt az arca, és fontolóra vettem, hogy hívom a mentőket.

Kevin kinyitotta az ajtót, és Mrs. Crisp betolta a zsúrkocsit.

– Minden rendben, asszonyom? – kérdezte a fiú, és becsukta az ajtót.

Végtelenül hálás voltam azért, hogy megjelent a színen.

– Nem tudom biztosan – válaszoltam, a fejemet csóválva. – Itt maradnál egy kicsit, hátha szükség lesz rád?

– Természetesen!

Mrs. Crisp kitöltötte a teát, és a kisasztalra tette a csészét, Julia néni elé. Mondjuk, a nagynéném olyan állapotban volt, hogy biztonságosabb lett volna, ha bögrében kapja a teát, bár sejtésem szerint Julia néni azt sem tudta, hogy léteznek bögrék a világban, hát még azt, hogy mi a rendeltetésük.

Hirtelen megéreztem a gyömbéres keksz megnyugtató illatát – Thomas is hozzájárult a maga eszközeivel a válsághelyzet megoldásához. Nem tudtam, hogy Julia néni is érzett-e valamit, vagy sem, mindenesetre a légzése ritmikusabb lett, az arcába visszatért némi szín, és már nem ült olyan ernyedten.

Átadtam neki a csészét és az alátétet. Lassan kortyolgatta a

teát, és egyszer sem pillantott rám.

Megvártam, hogy mindet megigya, és akkor megszólaltam:

– Julia néni, kérlek... elmondanád, hogy mi ez az egész? Mi történik?

Megrázta a fejét, én pedig tippeltem egyet.

– Christopherről van szó, ugye?

Erre eleredtek a könnyei.

Megint nyílt az ajtó. Mrs. Crisp érkezett egy doboz papír zsebkendővel, aztán igyekeztünk segíteni a nagynénémnek, hogy rendbe hozza magát. Nem igazán sikerült, és az járt a fejemben, hogy mi sem bizonyítja jobban, mennyire ki van borulva, mint az, hogy nem törődik a megjelenésével. Le kellett ásnom a dolog mélyére.

Csak óvatosan! – javasolta Thomas, és bólintottam egyet.

Megfogtam a nagynéném kezét, és teljes komolysággal és határozottsággal ráparancsoltam:

– Most pedig, Julia néni, mondd el! Lássuk... tudok-e segíteni!

Csavart egyet a kezén, és most már ő fogta az enyémet. Meglepő erővel szorította, valósággal kapaszkodott bele.

– Csak add oda a pénzt, Jenny! – suttogta rekedtes hangon. – Oda kell adnod a pénzt!

– Nem lehet. Nincs pénzem.

– Muszáj! Nem értesz semmit. Nem mehetek el nélküle!

Hátradőltem, és a fejemben hirtelen kezdtek összeállni a részletek.

– Christopher küldött? – kérdeztem éles hangon.

Julia néni összerezzen, rémülten meredt rám, aztán megrázta a fejét. De akkor kinek kellett a pénz?

– Thomas... a bőrönd!

Tessék? Mi van vele?

– A bőrönd a kocsijában! Nem Christophernek vinné a pénzt. Hanem saját magának és Richard bácsinak. Menekülnek!

És Julia néni fél visszamenni, és megmondani neki, hogy nem tudta kiszedni belőled a pénzt.

– Ne, várjunk egy kicsit! – feleltem elgondolkodva. – Csak egy bőrönd van a kocsiban.

És ekkor mindketten egyszerre kapcsolunk.

– Julia egyedül menekül kettejük elől – folytattam döbbenten.

– Christopher és Richard bácsi elől. Akármit terveznek, nem akar benne lenni.

Jenny, ez alighanem komoly ügy.

– Tudom. De ha Julia valóban nem akar belekeveredni... nézz csak rá! Nézd, mennyire meg van rémülve!

És Julia néni csakugyan rettegett. Acsésze és az alátét jól hallhatóan csörömpölt a kezében, mialatt előrehajolt, hogy letegye az asztalra.

És ekkor meghoztam a döntést.

– Julia néni – mondtam halkan –, azért van szükséged a pénzre, hogy elszökhess Christophertől és Richard bácsitól?

Gyorsan körülnézett, mintha attól félt volna, hogy valamelyikük hallhatja a szavait, majd azt suttogetta:

– Ismered őt... te is tudod, hogy milyen.

– Ki? Christopher?

– Richard... – felelte úgy, hogy a szája meg sem rebbent. Olyan volt, mintha félt volna kimondani a férje nevét.

Megpaskolgattam a kezét, és azt válaszoltam:

– Ha tudsz várni egy-két napot, akkor valószínűleg tudok adni kétezer fontot. Ha most rögtön kell a pénz, akkor írhatok egy

csekket, mondjuk, négyszázról.

– Megtennéd? – kérdezte, és elkapta a karomat.

– Igen, meg. Felejtsd el... amit korábban mondtam! Segítek el... elszökni. Ha... tényleg... ezt akarod.

Julia néni hirtelen olyan arcot vágott, mint aki meglátja a fényt az alagút végén. Igaz, négyszáz font nem éppen tízezer, viszont, ha valaki kétségbeejtő helyzetbe került, akkor elég ahhoz, hogy messzire jusson vele, és kihúzza egy darabig. És láttam a nagynénémen, hogy kétségbeejtő helyzetben van.

– Csak ígérd meg, hogy nem mész vissza! – kértem tőle. – Ígérd meg, hogy elautózol valahová, és sosem nézel vissza!

– Úgy lesz! Ó, Istenre mondom, úgy lesz! Sosem jövök vissza, ígérem! Soha többé nem fogok találkozni velük! Csak segíts, hogy elmehessek, Jenny! Könyörögve kérlek!

Nem kételkedtem abban, hogy valóban retteg, és ekkor elkövettem egy nagy hibát. Lefejtettem a karomról a kezét, és kikotortam a csekktömbömet az asztalt elborító halomból. Írtam egy csekket, letéptem, és átadtam a nagynénémnek.

Mialatt összehajtotta, és a táskájába csúsztatta, jól látszott, mennyire remeg a keze.

– Julia néni... mi történik? – kérdeztem ismét.

Megint körülnézett, és suttogva felelt:

– Nem tudom... nekem nem mondták el, de légy óvatos, Jenny! Ígérd meg, hogy óvatos leszel!

– Az leszek – válaszoltam –, de... én itt védve vagyok.

Julia immár harmadjára körülnézett, és a tekintete úgy siklott át Kevinen és Mrs. Crispen, mintha ott sem lettek volna.

– Egyedül vagy – súgta aztán. – Nem volna szabad egyedül lenned!

Sóhajtottam egyet. A nagynéném nem sokat változott. Hiába számíthattam mindenben Mrs. Crispre és Kevinre, Julia néni szemében ők nem voltak igazi emberek. Az járt a fejemben, hogy sosem kedveltem őt, sőt néha egyenesen gyűlöltem. Az a kevés együttérzés, ami az imént feltámadt bennem, máris kezdett elillanni. Nem engem féltett, hanem saját magát. Határtalan önzés dolgozott benne. Tudtam, hogy jobb lett volna megmaradni az eredeti szándékomnál, és üres kézzel elereszteni a nagynénémet, de amikor láttam, hogy ott kuporog a kanapén, egykori önmaga szálnalmas maradékként, mi mást tehettem volna?

– Vagy olyan állapotban, hogy autót vezess? – kérdeztem.

Julia néni bólintott, és a táskáját megmarkolva talpra küzdötte magát.

Megint megpróbáltam.

– Julia néni... – mondtam csendesen – van valami... amit... szeretnél... elmondani nekem?

Reméltem, hogy van még mondanivalója, viszont megkapta azt, amiért jött. Visszatért az irántam érzett, régi utálata, nekem pedig nem volt annyi eszem, hogy visszatartsam a csekket, amíg nem szedem ki belőle azt, amit tud. Bár volt egy érzésem, hogy nem sokat tud. Viszont most, hogy megkapta a pénzt, már csak el akart tűnni innen. Csak annyit kellett volna mondania: „Igen, Jenny, van”, és beszélhetett volna velem – valóban beszélhetett volna velem –, de nem, ő az utolsó pillanatig megmaradt Julia néninek.

Kihúzta magát, és a régi modorában kijelentette:

– Valószínűleg nem értenéd meg, nekem pedig nincs több időm.

Valaha megsértődtem volna, de az az idő rég elmúlt. Bólintottam Kevinnek, aki kinyitotta az ajtót, és odaszólt a nénikémnek:

– Az autója várja, Mrs. Kingdom!

Julia néni értette a célzást, és minden további szó nélkül kivonult a szobából.

Követtem őt, és a hátsó ajtónál megálltam. Két csirke napfördözött a meleg motorháztetőn, de elég volt egyetlen pillantást vetniük Julia nénire, és igen bölcsen elröppentek.

Nézd meg az arcát! – súgta Thomas.

Megnéztem. Valaha ő volt Julia néni, a Városi Asszonyok Szövetségének tagja, a Nők Intézetének egykori elnöke, a Konzervatív Társaság tagja, a városi társasági élet ismert alakja, aki sokat dolgozott azért, hogy pénzt szerezzen különféle segélyszervezeteknek. És most egy rángatózó arcú, idősödő asszonyt láttam, aki majd összeroppant a terhei súlya alatt. Annyira ideges volt, hogy nem vette észre, hogy odacsukta a kabátja végét a kocsiajtóval.

– Igen... – mondtam halkán. – Thomas... valami azt súgja, hogy hatalmas hibát követtem el.

Julia néni kihajtott az udvarból – a kocsi erősen rángatózott, a váltó hangosan recsegett –, aztán ráfordult a bekötőútra, és eltűnt. A motor zúgása lassan elhalt, és csend telepedett a környékre.

És igazam volt. Óriási hibát követtem el.

Tizedik fejezet

És most mi lesz? – kérdezte Thomas pár csésze teával később.

Javában törtem a fejemet, hogy átgondoljam a helyzetet.

– Azt hiszem – feleltem végül vonakodva –, hogy beszélnem kell Francescával. Talán tud valamit.

Nem valószínű, de azzal egyetérték, hogy meg kéne próbálni – felelte Thomas, azzal leeresztette hozzám a fejét, és azt kérdezte: – *Jól vagy, Jenny?*

– Egy buborékban éltem, Thomas – válaszoltam keserűen mosolyogva. – Egy arany buborékban. Vak és hülye voltam, és nem vettem észre, hogy rossz dolgok gyülekeznek körülöttem.

Nem vitatta ezt a kijelentésemet, csupán annyit mondott:

Beszélsz Russell-lel, ugye?

– Ó, igen! Amint hazaér! De előtte meg kell látogatnom Francescát.

* * *

Ha valaki netán elfelejtette volna, Francesca az unokatestvérem, Christopher nővére. Magas és gyönyörűségesen gyönyörű. Neki nem egyszerűen csak van haja, hanem HAJA van, vagyis egy hatalmas, arany-vörös felhő keretezi az arcát, és hangsúlyozza azt a ragyogó, zöld szemét. Azonfelül, hogy lélegzetelállítóan szép, egyben lélegzetelállítóan buta is. Mindenesetre, elég buta volt ahhoz, hogy annak idején

kidobja Russellt.

A szándékos kegyetlenség vádja alól fel kell mentenem – túl ostoba az ehhez szükséges mentális erőfeszítésekhez –, de valami dermesztően egocentrikus. Azt hiszi magáról, hogy nem csak a saját univerzumának középpontja, de mindenki másénak is. Sejtésem szerint sosem gondolta végig, mit művelt Russell-lel, amikor simán ejtette őt Daniel Palmer kedvéért. Messzire eljutott azzal, hogy együtt élt Russell Checklanddel, a feltörőben lévő, ifjú művésszel, viszont Daniel tévés producer volt, aki segíthette abban a pályafutásban, amire vágyott. Még manapság is dühös leszek, ha eszembe jut a történet.

Russell akkor teljesen széthullott. Francesca volt az élete, és ami még rosszabb, a múzsája. Abbahagyta a festést, letette az ecsetet, felvett helyette egy üveget, és egy részeg délutánon megsemmisítette az összes művét.

Jóval később összeszedte magát. A pályafutásától szerencsére nem kellett végleg elbúcsúznia, de még hosszú út állt előtte, hogy visszakerüljön oda, ahol volt.

Francesca azóta Daniellel élt egy nagyon szép házban, Rushford másik oldalán. Akármilyen pocsek ízlése volt is a barátnők terén, kimondottan kedveltem Danielt. Kedves férfinak ismertem meg, és ami a fő, nem vacakolt sokat Francescával. Egyáltalán nem törődött a nagynénémmel és a nagybátyámmal, és többször kifejezte azon dicséretes vágyát, hogy szeretné péppé pofozni Christophert. Bár ehhez az élvezetbe be kellett állnia a sorba Russell mögé. Reméltem, hogy otthon találom, mert értékes véleményt hallhattam volna tőle. Másrésztől megtörténhetett, hogy tudott valamiről, és ezekben a percekben küldte külföldre Francescát, hogy ne

legyen útban, és felvette a telefont, hogy hívja a rendőrséget. A tévés háttére ellenére Daniel tisztességes és becsületes férfi. Őt sosem kaphatja rajta senki, amint szamarat lop, vagy éppen patagóniai rohamcsirkékről zagyvál.

Kevin átvitt Francescáékhoz, és amikor megérkeztünk, nem akart kiszállni a kocsiból. Elővett egy megtépázott jegyzetfüzetet, és kijelentette:

– Én idekint várok, Mrs. Checkland, ha nem bánod. Gyógynövényes kertet tervezek Mrs. Crosbynak.

Pár pillanatig elgondolkodtam azon, hogy milyen irányból közelítsek, de minden ötletet azonnal elvettem.

Mit fogunk mondani? – érdeklődött Thomas, mialatt felmentünk a bejárathoz vezető, lapos lépcsőkön.

– Nem tudom biztosan.

Daniel háza kellemes délutáni napfényben fürdőzött. A kertje sokkal rendezettebb volt, mint a miénk, de hát neki volt személyzete. És pénze, hogy fizessen az embereinek.

Az ajtót maga Francesca nyitotta ki.

– Ó, Jenny! Szia! Azt hittem, Russell jött meg végre-valahára.

– Nem. Én vagyok itt – feleltem komoran.

Átnézett a vállam felett, hátha nem tudok róla, hogy a férjem valahogyan materializálódott mögöttem, aztán odébb lépett, hogy beengedjen.

Thomas megállt az előszobában, és körülnézett. Daniel csodálatos kis műgyűjteményt hozott össze magának az évek folyamán, és Thomas imádta a képeket.

– Menj csak! – biztattam mosolyogva. – Én rendben leszek. Csak pár percet beszélek vele. Aligha fog bántani a saját házában, nem igaz?

Én igazából az ő biztonságára gondolok. Jobb lesz, ha melletted maradok.

– Gyere, menjünk a privát szalonomba! – kérte Francesca.

Kinek van privát szalonja? A Frogmortonban egyetlen nappalink volt, és nemhogy privát lett volna, hanem gyakran megtelt macskákkal, babákkal, szeszélyes férjekkel, Andrew-val, és néha csirkékkel, akik szerettek volna visszajutni abba a mesebeli birodalomba, ahol az ifjúkorukat töltötték.

Mindenesetre, a szalon kellemesnek bizonyult. Daniel külön Francescának rendezte be és dekorálta, emiatt minden krémszínben és aranyszínben játszott. Francesca nem kínált helyet, egyszerűen csak ledobta magát egy kanapéra, és felkapott egy fényesen csillogó magazint. Úgy tűnt, időtöltés gyanánt a saját képeit nézegette. Teljesen nyugodt volt, és látszott rajta, hogy jól érzi magát. De most eljött a perc, hogy véget vessek ennek.

Francescával semmi értelme finomkodni. Megálltam az ajtóban, és drámai hangsúllyal kijelentettem:

– Francesca... mindent tudok!

Elejtette a magazint, villámgyorsan felült, és a szemét tágra nyitva meredt rám.

– Te jó ég... – suttogta ijedten. – Russell elmondta neked! Pedig megesküdtött rá, hogy hallgatni fog!

A sokk tetőtől talpig átjárt. Csak azért mondtam, hogy kiugrasszam a nyulat a bokorból, de most... Lehet, hogy teljesen félreértettem a helyzetet? Azt tudtam, hogy nem vagyok teljesen rendben Francescával, de most úgy éreztem, hogy a világom megszűnt forogni. Mit nem mondott el nekem Russell? Christopher, Julia néni, és minden más egyszerre kiröppent a

fejemből. Nem tudtam másra gondolni, csak arra a sok telefonhívásra. Amikor csak annyit hallottam, hogy szia, és hogy vizslát, de egy szót se abból, ami a kettő között elhangzott. A fontos részből egy szót sem.

Néha – nem sűrűn, de néha – a dadogás nagy előny. Túlságosan döbrent voltam ahhoz, hogy mondjak valamit, és a hallgatásából ítélve Thomas is, ami ekkor szintén jól jött. Az emberek nem szeretik a csendet. Különösen azok nem, akiknek rossz a lelkiismeretük. Az efféle helyzetekben sokan szeretnék minél hamarabb tisztázni a dolgokat. Francesca nyilván nem a bénító sokknak tulajdonította a hallgatásomat, hanem csendes vádnak vette, és sietett, hogy elmondja a maga történetét.

– Akár hiszed, akár nem, teljesen ártatlan vagyok – jelentette ki határozottan. – Én már ezer éve el akartam mondani neked, de Russell folyton nemet mondott, és most rájöttél, és látom rajtad, hogy megrázott, de Russellt hibáztasd! Ha ő nem akart volna annyira megóvni téged, rég rendeződött volna az egész ügy.

Lélegezz! – szólt rám Thomas, aki természetesen gyorsabban szedte össze magát, mint én. – Ne próbálj beszélni! Várd ki, hogy elmondja, mi folyik itt, de vésd jól az eszedbe, hogy Francesca az, aki beszél! Ott egy szék. Ül le!

Lassú léptekkel odamentem a székhez, leültem, lesimítottam a farmeremet, aztán vártam, hogy milyen bombát dob rám az unokanővérem.

– Jól van – mondta –, hol kezdjem?

Elfordította a fejét, és kinézett az ablakon. Nem tudtam biztosan, hogy ihletet keres-e, vagy lehetőséget ad rá, hogy megcsodálhassam azt a csodálatos profilját. Természetesen,

mivel Francesca modell. Nem éppen topmodell, de mióta Daniel elkezdett tanácsokat adni neki, többféle munkát is végezhetett, és egyre nagyobb hírnévre tett szert. Védelmére legyen mondva, nem teljesen semmirekellő – rengeteget dolgozik azért, hogy pénzt szerezzen a helyi szármányhelynek. Sokat fényképezik a rendkívül fotogén szármánycsikókkal, és az emberek szeretik őt. Ezenfelül Spanyolországban is hírességnek számít. Rendszeresen átrepül oda, hogy egy tengerparton biggyesse a száját, miközben a legújabb fürdőruhát viseli, továbbá óriási napszemüveget, és egy bronzbőrű, ifjú izompacsirta feszít mellette.

Az egyik magazinban egyszer megjelent róla egy cikk, amiben a reneszánsz színezetét, valamint a szépségét dicsérték, és azóta kizárólag fekete, fehér vagy zöld ruhát vett fel. Olyan színűeket, amelyek jelentősen elütnek az ő vörös – bocsánat, sötét aranybarna – hajától és tejfehér bőrétől.

Ezt a napot nyilván a házban óhajtott eltölteni, mert tetőtől talpig fehérbe öltözött. A topja híven megmutatta tökéletes alakját, akár csak testhezálló, fehér farmernadrágja, míg a lábkörmei természetesen vérvörösben pompáztak. Hosszú haját egyetlen, laza fonatba tekerve viselte, amitől más nők fésületlennek hatottak volna, de ő lezseren elegánsnak.

Azt kívántam, bár csak megálltam volna annyi időre, hogy megmossam az arcomat, és kifésüljem a hajamat. És azt mondogattam magamnak, hogy a szobát lassan belengő, érdekes illat – a falusi udvar illata – Thomastól származik, és nekem semmi közöm hozzá.

Csak szeretnéd! – szólt rám vidáman Thomas.

Francesca végül vagy úgy döntött, hogy eleget bámultam a

profilját, vagy ami valószínűbb, sikerült összefűznie magában két-három egyszerű mondatot, mindenesetre felém fordult, és belekezdett:

– Körülbelül hat hónappal ezelőtt...

Összerezentem ültömben. Joy nyolc hónapos volt, vagyis a születését követő időszakról beszéltünk. Hogy tehette Russell? Akkoriban valósággal megszállottan törődött velem. Ragaszkodott hozzá, hogy minden délután pihenjek két órát, és – te jó isten – felkísért a lépcsőn, lefektetett az ágyamra, betakart, majd teljes nyugalommal elment otthonról – hogy Francescával találkozzon. Kellemes délutáni pásztorórák...

És ekkor, hála az égnek, működésbe lépett a józan eszem.

Épp időben, Jenny! De tényleg, bízz már egy kicsit magadban!

Francesca sietve folytatta:

– Na szóval, Russellnek kezdetben nem igazán tetszett a dolog. Meg kell hogy mondjam, én biztattam és kérleltem, mígnem végül igent mondott. Kicsit haragudtam rá, mivel folyton azt hajtogatta, hogy várunk kell egy kicsit, legalább addig, amíg Joy nagyobb lesz, de csak múlt az idő, és Russell olyan mesékkel próbál szédíteni, hogy kezdek aggódni miattad, és őszintén szólva, most már eléggé haragszom rá. Folyton ígéretet, de valahogy sosem jön el a megfelelő pillanat. – Reménykedő pillantást vetett rám, és hozzátette: – Egy kicsit rád is neheztelek, Jenny. Én téged tökéletesen egészségesnek látlak. Talán beszélhetnél vele. Elmondhatnád neki, hogy semmi gond, és örömmel befogadod őt.

– Igazán nagy.. örömömre szolgálna – feleltem, mert végre megjött a hangom –, ha volna némi fogalmam... arról, hogy... miről beszélsz.

Francesca ingerülten sóhajtott egyet. Ma már sokkal kedvesebb, mint régebben volt, de néha a felszínre tör a régi Francesca, mint egy olyan gyilkos gázbuborék, ami hajókat süllyeszt el a Bermuda-háromszögben.

– Jaj, Jenny, próbálj összpontosítani! Ennél jobban nem tudom leegyszerűsíteni számodra. Természetesen Jackről van szó.

– Jackről?

– Jackről.

Nem feledve, hogy kihez beszélek, igyekeztem egyszerűen fogalmazni:

– Ki az a Jack?

– Jack, a szamár. Ki más lenne?

Thomas felé fordultam, és ezzel lehetőséget adtam Francesca számára, hogy megcsodálja a profilomat, illetve a lezseren összevissza copfomat.

Sajnálom, de semmi. Elképzelésem sincs.

– Figyelj, Franny – mondtam ekkor óvatosan –, talán az lenne a legjobb, ha abból indulnánk ki, hogy semmiről sem tudok. Talán elkezdhetnéd a legelején.

Nem kérted meg, hogy egyszerűsítse le a dolgokat a kedvedért.

– Majd te tolmácsolsz, ha elkezd érthetetlenül zagyválni, úgyhogy csak figyelj!

– Szóval – felelte Francesca, és kényelmesen elhelyezkedett –, körülbelül egy évvel ezelőtt a menhely befogadott egy szamarat. Tudod, ilyeneket szoktak ott csinálni. Mert az egy *men-hely*. – Az utolsó szót külön tagolta és hangsúlyozta, hogy biztosan megértsem.

Valamivel régebben a férje és én együtt dolgoztunk egy tévés sorozaton, amit díjra is jelöltek – nem nyert, de nem ez a lényeg

–, ám Francesca továbbra is úgy bánt velem, mintha most érkeztem volna a kisegítő iskolából.

Most nehogy rászólj! – figyelmeztetett Thomas. – *Megszakítod az áradatot, és te is tudod, milyen nehéz rávenni, hogy a témánál maradjon. Áttér a legújabb valóságshow-ra, vagy a körömfényezés rejtelseire, vagy valami ilyesmire, és semmit sem tudunk meg Jackről.*

– Sem Christopherről.

Sem Christopherről.

– Szóval, a lényeg, hogy nem tud beilleszkedni. Szörnyen levert, és nem eszik. Azt mondják, valaki kedvence volt, és az a valaki meghalt, és most sok figyelemre van szüksége, és az lenne a legjobb, ha megint valaki házi kedvence lenne, és kérdezték, kit ismerek, én pedig Russellt mondtam. Mert ő ezt csinálja, nem igaz? Begyűjti az elveszett, gazdátlan kóborlókat, és otthont ad nekik.

– Lekeverhetek neki egyet?

Persze, de ne most! A mai célunk, hogy információt szedjünk ki belőle, nem pedig az, hogy kielégítsd a primitív vágyaidat!

– Így aztán megkértem Russellt, ő meg azt mondta, most nem akar beszélni róla, mert terhes a felesége. Erre mondtam, akkor később, ő meg, hogy mikor később, mire én, hogy miután megszületik a baba, és ő mondta, hogy talán. Aztán meglett a baba, és kérdeztem, most mi van, erre ő azt mondta... hát, elég goromba volt, de azt hiszem, azért, mert nem vették a képeit, szóval vártam majdnem egy egész hetet, és megint megemlítettem, erre azt mondta, az ég szerelmére, rendben, átmegyek és megnézem, és meg is nézte, és azt hiszem, megsajnálta, mert olyan magányos és szomorú volt, és azt

mondta, rendben, de nem most, még hozzá Jenny miatt, ez te vagy, és én egyetértettem, bár szerintem néha egy kicsit elkényeztet téged. Tudod, nem volna szabad ennyire önzőnek lenned. Na és aztán, amikor készült megmondani neked, valami más felmerült, és én azt mondtam, ó, Russell, ő meg megint gorombán beszélt velem. Erre azt mondtam, hogy akkor majd én beszélek veled, ha ő túlságosan elfoglalt, és erre ő, hogy az ég szerelmére, nehogy megtegyed, én pedig nem tettem meg.

Francesca elhallgatott, és sugárzó mosollyal nézett rám.

Thomas átvonult a szalon másik végébe, az ottani ablakon át a kilátást tanulmányozta, és időről időre horkantott egyet. Nem mindig segített.

– És mialatt Russell vacakolt – folytatta Francesca –, múlt az idő, és én a jövő hónapban Spanyolországba utazom, vagyis, ha nem hozzuk össze hamarosan a forgatást, akkor belecsúszunk a télbe, márpedig én külső helyszínt szeretnék, zöld fűvel, fákkal, és... – Megint elhallgatott, nyilván azért, mert a külső helyszínt jellemző további dolgok után kutatott az emlékezetében.

– Miféle forgatás? – kérdeztem összezavarodva.

– Hát a hírverésért, mi másért? – felelte mélyet sóhajtván. – Szeretnének csinálni egy rövidfilmet rólam, amiben szamarakat mentek.

Nem tudtam türtőztetni magam, óhatatlanul kibukott belőlem a kérdés:

– Mitől?

– Hát, izé... tudod... – Francesca megint elnémult, hogy összeszedje a gondolatait.

Farkasoktól – vetette fel segítőkészen Thomas. – *Kalózoaktól. Földrengéstől. Dinoszauruszoktól.*

– Ne haragudj – feleltem –, de te magad hogyan mented a szamarakat?

Francesca türelmetlen legyintéssel jelezte, hogy ez egyáltalán nem fontos. Én pedig megértettem, hogy, mialatt Russell fogja a számarra áldozni az idejét, az energiáját és a pénzét, addig a dicsőséget Francesca fogja bezsebelni.

A gyerekkoromban rám zúdított, töméntelen utasítás és intés között mindig szerepelt az a felszólítás, hogy legyek jó kislány. Sose csináljak zúrt. Csak maradjak szépen csendben, viselkedjek jól, és kerüljem a feltűnést. Mindig. Én pedig engedelmeskedtem. Mi több, annyira kerültem a feltűnést, hogy kis híján eltűntem a világból.

Én voltam a megtettesült jó kislány. Bár ki kell mondani azt is, hogy igazából nem volt lehetőségem másmilyennek lenni. Ha létezik eleven mintapéldánya a jó kislánynak, akkor az én vagyok. Nem szeretem a konfliktust és a vitákat. Ha valaki küzd és menekül, talán megéri a másnapot, hogy újra küzdhessen, de aki sosem harcol, az nagyon csendes életet él. Én nem vagyok Russell, aki boldogan hajigálja a provokatív beszólásokat bármelyik beszélgetés során. Én a békességet és a nyugalmat szeretem, amikor mindenki kijön mindenkivel. Ezek után végképp nem tudom, mi készítetett arra, hogy ezt mondjam:

– Szóval, Franny, ez annyira jellemző... Russellre. Itt vagy te, aki... önzetlenül fáradsz... hogy segíts másokon... ő meg csak... nem segít egyáltalán. Szégyellheti magát.

– Ne nevezz Frannynak! – felelte automatikusan.

– Bocsánat. Az a te bajod, *Francesca*, hogy túl... kedves vagy.

– Látod, Jenny, ebben tökéletesen igazad van! Milyen okos vagy, hogy így rájöttél!

– Hát, azt hiszem, túlságosan... elnézően bántam Russell-lel. Tudod, milyen. Folyton... mondogatni kell neki a dolgokat. Szünet nélkül.

Meglepetten és kissé értetlenül pislogott rám.

Túl sok mondat egyszerre – jegyezte meg Thomas a helyiség másik végében.

– Azt akarom mondani, hogy újra és újra szólnod kell neki, máskülönben elfelejti a dolgokat – tettem hozzá segítőkészen.

– Ó, ezt te is észrevetted?

– Még szép, és rájöttem arra is, hogy... a legjobb módszer az, hogy a képébe mászol... és ismételted ugyanazt a dolgot... újra és újra, amíg nem fogja fel. Utólag mindig... hálás szokott lenni érte.

– Kiváló ötlet! – válaszolta bólogatva Francesca. – Köszönöm, Jenny! Pontosan ezt fogom csinálni!

Thomas horkantott egy nagyot, és odaszólt nekem: *Jenny, hogy te milyen... gonosz vagy!*

– És... örömmel befogadjuk... Jacket – folytattam megfontoltan.

– Mondd Russellnek, hogy... rendezni kell az ügyet, amilyen... hamar csak lehet! Ne hagyd békén, amíg nem intézkedik! Tudod, hogy Russell milyen. Egyik pillanatról a másikra elfelejti a dolgokat, hacsak... nem emlékezteted folyamatosan.

Francesca bólintott, és felállt. Most, hogy elérte a célját, az ő részéről vége volt a beszélgetésnek. Én viszont ülve maradtam, mert részemről ez még csak a bevezető volt.

– Lenne még egy dolog, Franny...

– Ne szólíts Frannynak!

Gyerünk, tovább! Igyekezz, mert azt hiszem, majdnem kimerítette az egy napra való értelmes gondolatainak kvótáját.

Vettem egy mély lélegzetet, és belevágtam:

– Anyukád... meglátogatott.

– Az én anyám? – kérdezte, és látszott rajta, hogy ez azért felkeltette az érdeklődését.

Nem tudom, miért hangsúlyozta ki, hogy az ő anyja. Az én anyám halott volt, vagyis róla aligha beszélhettem volna így.

– Miért téged? – folytatta, és teljesen összezavarodva meredt rám. – Miért nem engem? Mit akarhatott tőled?

Tétováztam, és azt latolgattam magamban, hogy mit kéne mondanom. Mennyit árulhatok el Francescának? Különösen, miután nyilvánvaló volt, hogy Julia néni itt nem járt.

Francesca nincs benne – állapította meg Thomas. – *És neki itt van Daniel, aki vigyáz rá. Ne mondj el neki semmit! Így lesz biztonságosabb.*

– Tartod a... kapcsolatot Christopherrel? – kérdeztem az ő kérdését megkerülve.

– Nem – felelte a fejét rázva. – Daniel világosan megmondta, hogy nem lehet hozzá semmi közöm.

– Tehát, nem talákoztál vele mostanában?

Francesca elindult az ajtó felé, és lerítt róla, hogy kínosan érzi magát.

– Egyáltalán nem talákoztam vele – válaszolta menet közben –, és azt hiszem, undok dolog tőled, hogy felemlegeted őt. Bizonyára emlékszel még, hogy mit tett velem.

Az unokanővéremmel kapcsolatos, kedves gondolataim hirtelen elröppentek. Christopher pénzügyi hozzá nem értése miatt Richard bácsi minden pénzemtől megfosztott az évek folyamán. Christopher életveszélybe sodort minket. Gyanítottuk, hogy ő gyújtotta fel a takarmánytárolónkat. De ami

a legsúlyosabb: szégyenbe hozta Francescát. Csoda, hogy Francesca életben hagyta. Megcsóváltam a fejemet. Francesca tényleg szentül hitte, hogy körülötte forog az egész világ.

Engedd el ezt a dolgot – javasolta Thomas. – *Megkaptuk azt, amiért jöttünk. Francesca nincs benne. Ennyire még Christopher sem hülye.*

– Akkor... ne felejts el... Russellnek szólni – mondtam, és felálltam. – Többször is, a biztonság kedvéért. Sőt, most rögtön hívd fel! Londonban van, úgyhogy... hívogasd csak!

– Úgy lesz! – ígérte Francesca, és máris elővette a telefonját.

Akármennyire érdekelt is, hogy mit mondanak egymásnak, mennem kellett.

– Maradj csak, egyedül is... kitalálok – mondtam búcsú gyanánt, és távoztam.

Mialatt a kocsi felé tartottunk, Thomas nevetni kezdett, és megjegyezte:

Hát nem lett volna jó végighallgatni ezt a beszélgetést?

Tizenegyedik fejezet

Thomas folyton sürgetett, hogy beszéljek Russell-lel.

Jó, mostanában nem láttad Christophert, és Francesca nyilvánvalóan nem tud semmit, de a férjednek tudnia kellene arról, hogy a nagynénéd itt járt. Mondd el neki!

– Megteszem, amint hazajön. Miután megkérdeztem, hogyan mentek a dolgok.

Ne feledd, mit éreztél, amikor Francesca elkotyogta, hogy Russell eltitkolta előled Jacket! És ez még csak egy számról szól. Mondd el neki!

– Ha tényleg Christophert láttam.

Ha őt láttad, akkor Russellnek súlyos problémája van, és tudnia kell róla.

– De tételezzük fel, hogy nem őt láttam!

Akkor Russell felesége megbolondult, és ezért van súlyos problémája, amiről tudnia kell.

Tényleg akartam vele beszélni. Tényleg, de tényleg akartam. Arra gondoltam, hogy megvárom, amíg Russell elmondja, hogyan boldogult, iszik egyet-kettőt, játszik egy kicsit Joyjal, eszik valamit, aztán, amikor már kellemesen megpuhult – vagy legalábbis kevésbé lesz izgatott a megszokottnál –, beszélek nekik Christopherről.

Sajnos, még a legjobb tervek is...

Bizonyos részben az én hibám volt. Francesca alighanem minden alkalmat megragadott, hogy hívja Russellt. Ráadásul

késett a vonata. Átfázott, elfáradt, és nagyon éhes volt. A neki felajánlott falszakasz nem úgy nézett ki, mint ahogyan elképzelte, és világossá tették a számára, hogy csak azért állíthat ki, mert valaki más kiszállt.

– Túl nagy az a hely – dohogott Russell, mialatt itallal a kezében keringett a szobában. – Még két képet kérnek az eredeti haton felül. Van egy, ami majdnem kész, és szerintem megtenné, és van ötletem egy másikhoz. Ami tök jó, de nagyon rá kell kapcsolnom. És ha mindez nem volna elég, Francesca naponta hússzor nyaggat.

– Ó, igen – feleltem kurtán. – Jack miatt.

– Á, ezek szerint elmondta neked? Miért csinálta? Megmondtam neki, hogy én intézem az ügyet!

Nem tudtam, hogy lemaradt-e a lényegről, vagy szándékosan került ki. Mindenesetre tovább folytatta:

– Te jó ég, bárcsak sosem mondtam volna, hogy majd meggondolom a dolgot! Azt mondják, egyetlen jótett sem marad büntetlen. Hát az biztos, hogy még egyszer nem fogom megtenni!

Fogalma sincs, mi? – jegyezte meg Thomas, én pedig igazat adtam neki.

Nem azzal volt bajom, hogy lesz még egy szamarunk – kimondottan örültem neki –, hanem az bosszantott, hogy Russell nem avatott be a tervébe. Akármennyire meghatott is az, hogy próbált megkímélni a gondoktól, már nem volt szükségem arra, hogy mindentől megóvjon. Megpróbáltam tudatni ezt Russell-lel, aki épp az asztalnál állva turkált az irathalomban, és alapjában véve nem figyelt rám. Normál esetben nem erőlködtem volna. Szépen megőriztem volna a

lelki nyugalmamat, és vártam volna, amíg visszatér a való világba, ám ez a nap egyike volt azoknak a nyavalyás napoknak, amikor minden rosszul sül el. Russell pocsékul érezte magát Londonban, engem meglátogatott Julia néni, és mindketten megküzdöttünk Francescával.

Nem csupán sikerült veszekednünk egyet, de még csak nem is az aktuális problémáink miatt kaptunk össze.

Russell és én ritkán veszekszünk. Mint már említettem, én jó kislány vagyok, és kerülöm az ütközést és a kiabálást. Nem kell sok ahhoz, hogy megnémuljak, és ezt Russell is tudja. Viszont nem erőszakos típus, és sosem használja ki a gyenge pontomat, így általában boldogan éldegélünk. Russell sűrűn emlegeti, hogy a jó házasság titka az, hogy bólogassak, mosolyogjak, és értsek egyet mindennel, amit mond, és általában ezt teszem. Cserébe ő gondoskodik róla, hogy csak olyan dolgokat mondjon, amikre én bólogathatok, mosolyoghatok, és amikkel egyetérthetek. Ez a rendszer általában jól működik mindkettőnk számára.

De azon a napon nem működött.

Russell a takarmányszámlát keresve szanaszét szórta a papírokat, amikor hirtelen felvett valamit, és felcsattant:

– Ez meg mi a pokol?

A csekkfüzetemet nézte, amit ott hagytam az asztalon, méghozzá úgy, hogy nyitva volt.

Nyitottam a számat, hogy magyarázatot adjak, de mire összeszedtem a szavakat, Russell megint kifakadt:

– Te adtál négyszáz fontot Julia Kingdomnak?

Őszintén szólva, nem a pénzzel volt problémája. Annyit költhetek, amennyit akarok, amikor csak akarok, Russellt nem érdekli. Amiatt akadt ki, hogy Julia néninek adtam a pénzt.

– Nos... – próbálkoztam ismét, de csak eddig jutottam.

Russell töltött magának még egy italt, pedig sejtettem, hogy a vonaton is bedobott már néhányat. Egy húzással leküldte, majd felém fordult, és azt kérdezte:

– Ezt meg miért csináltad?

– Azért, mert...

Nem figyelt rám. Ekkor már senkire sem tudott figyelni. Fel kellett volna ismernem, hogy fáradt, és az a sok stressz és csalódottság, ami napközben érte, kezdett a felszínre törni. Az lett volna a legjobb, ha csak hátradőlök, és hagyom, hogy Russell mindent kiadjon magából, majd elaludjon a kanapén, hogy aztán másnap reggel meghallgassam a bocsánatkérését, megcsókoljam, és mindent elmondjak neki.

De nem ez történt. Feltámadt bennem a harag, amihez egyáltalán nem voltam hozzászokva. Minden valaki más miatt történt, igaz? Nekem is voltak problémáim, és ezekkel soha senki nem törődött. Egy undok, piromániás pszichopata ólálkodott körülöttem, aki meggyőződésem szerint ártani akart nekem. Felbukkant az asszony, aki nemcsak a pénzemtől fosztott meg, hanem sok mástól is, sértegetett engem és az otthonomat, pénzt követelt, aztán lelépett anélkül, hogy elmondta volna, mi a fene történik körülöttem. Aztán tizenöt mérföldet utaztam, hogy leugasson a férjem volt barátnője, aki azt tervezte, hogy ránk sóz még egy szamarat. És a földkerekség legönzőbb alakjához sikerült férjhez mennem, aki – igen, ő sem érezte túl jól magát pillanatnyilag, de mindegy –, szóval, aki még egy szót sem mondott nekem a számárról. Ó, és a nyavalyás tető továbbra is beázott. És senki, az égvilágon senki nem törődött velem. Hát tényleg arra ítéltetem, hogy senki se

vegyen észre? Még azok sem, akik állítólag szeretnek?

Russell csak mondta tovább a magáét:

– És először is, mit kerestett itt Julia? Te hívtad ide? Ez rendszeres dolog? Te jó ég, nem csoda, hogy nincs pénzem megjavíttatni a tetőt! Mi járt a fejedben? Nem elég, hogy majdnem minden pénzedet ellopták? Most önként adsz nekik? Mi ütött beléd, Jenny? Mintha arról lett volna szó, hogy nincsenek titkaink egymás előtt.

A vádaskodás pusztá igazságtalansága miatt ezek a szavak valósággal fejbe vertek.

– Akkor... most mesélj Jackről! – kértem halkán. – Ó, bocs, nem beszélhetsz róla. Hiszen... titok, nem igaz?

– Az más! A megfelelő pillanatot vártam.

– Mint a csirkékkel? Akkor szóltál volna, amikor már befelé jön a kapun?

– Szereted a csirkéinket!

– Nem ez... a lényeg.

– Nem tudom, hogy számodra mi a lényeg! Én már nem tudok semmit!

– Hát persze hogy... nem. Te a nagy... Russell Checkland vagy, akit annyira lefoglal saját maga és a saját gondja... hogy soha nem veszi észre, hogy másnak is... vannak problémái. És még kevésbé próbál... kezdeni velük... valamit, nem igaz?

Nem Russell az egyetlen, aki képes túlzásokba esni. Bedobta az italát, és rám szólt:

– Ne csináld már! Neked mégis, milyen problémáid lehetnek?

– Például, hogy hozzámentem a... világ legönzőbb... legfigyelmetlenebb emberéhez. Kezdhethük ezzel, és ha ez megoldódott, haladhatunk tovább!

Russell lecsapta a poharát, és átvonult a konyhába. Jómagam felrohantam a lépcsőn, és még dühösebb lettem, nekem ugyanis nem adatott meg az a fényűzés, hogy bevágjam az ajtót, mert nem akartam felébreszteni Joyt.

Thomas a sarokban állva várt, mint mindig, és a farkát suhogtatva érdeklődött:

Hogy ment?

Elkeseredetten és haragosan néztem rá, és egyetlen pillantásom elég volt neki.

Jó, hagyjuk. Holnap valószínűleg jobban fog menni. Amikor mindenki nyugodtabb lesz.

Kifújtam az orromat egy marék vécépapírba, és dacosan kijelentettem:

– Nem számít! Nincs szükségem Russellre. Egyedül fogom rendezni ezt az ügyet.

Thomas elkomorodva meredt rám.

– Azt hiszed, nem vagyok képes rá?

Természetesen képes vagy rá. Mindent meg tudsz tenni, amit csak akarsz. De nem muszáj egyedül csinálnod.

Megint kifújtam az orromat, és azt feleltem:

– Nem látom be, hogy Russell mennyiben lehet hasznos. Különben is, neki festenie kell. Majd én rendezem az ügyet.

Eljött az idő, hogy megmutassam az embereknek, mire vagyok képes.

Meghallottam a Land Rover csattogását, aztán a kocsi eldübörgött az éjszakába. Fogalmam sem volt, hogy Russell hová megy. Gyanítottam, hogy Andrew-hoz. Bár nem is, ahhoz már túl sokat ivott. Ezek után az tűnt valószínűnek, hogy Braithwaite-ékhez. Biztosra vettem, hogy befogadják, és

megengedik neki, hogy a kanapén aludjon. És reggel éktelen fejfájással fog ébredni arra, hogy majd megfullad két kövér macska súlya alatt, és amint kinyitja a szemét, Fiona azzal nyaggatja majd, hogy menjen, és nézze meg a futóegereit.

De be kell vallanom: nehezemre esett sajnálatot érezni a férjem iránt.

Tizenkettedik fejezet

Russell két napra bevette magát a műtermébe. Normál körülmények között – vagyis, amikor beszélő viszonyban voltunk egymással – tíz óra tájban bementem volna hozzá, átadtam volna neki egy kávét, és elcsevegtünk volna arról, amin éppen dolgozott. Russell ilyenkor ötleteket firkált papírcetlikre, dörmögött félig magának, félig nekem, mígnem otthagytam úgy, hogy feltűnés nélkül eltávolítottam a régi pizzásdobozokat.

De ahogyan ekkor a dolgok álltak, kicsit sem érdekelt, hogy Russell mire készül, és felőlem agyonnyomhatták a felhalmozódott pizzásdobozok.

Jenny... – mondta bizonytalanul Thomas.

– Menjünk, sétáljunk egyet! – javasoltam vidáman.

Amikor hazaértünk, azt mondtam:

– Játsszunk egyet Joyjal!

Amikor Joy elaludt, azt mondtam:

– Segítsünk Mrs. Crispnek!

Amikor Mrs. Crisp kikergetett a konyhából, azt mondtam:

– Etessük meg a csirkéket!

Amikor a csirkék jóllaktak, azt mondtam:

– Hívjuk fel Tanyát, és holnap ebédeljünk vele!

Amikor hazaértünk a délutáni bevásárlásból, azt mondtam:

– Korán feküdjünk le!

Amikor másnap reggel felébredtünk, azt mondtam:

– Akkor most...

Jenny! Elég lesz!

– Jól van! Akkor ugorjunk be a műterembe, és szedjük le Russell fejét!

Néha az az érzésem, hogy túl sokat fejlődte az utóbbi pár évben.

– Várhatsz kint, ha szeretnél.

Thomas csak sóhajtott egyet, és végigvonultunk a folyosón.

Russell úgy festett, mint egy őrült. Jól ismertem a jeleket. Beledöfte az ecsetet a vászonba, durván beledörzsölt némi festéket, aztán az ujjaival keverte és kente. Az arcán ekkor nagy, zöld folt virított. Sőt, tetőtől talpig tiszta festék volt. A fele haja égnek állt, a másik fele a homlokába lógott. Mialatt figyeltem őt, türelmetlenül félresöpörte, és ezzel ultramarinkék sávot húzott a képére a zöld folt mellé, de még a falra is került néhány csepp. Még a csupasz lábát is festékpöttyök tarkították. A sarokban lévő lejátszóból a Rolling Stones „Paint it Black” című száma dübörgött, falat rázó hangerővel. Ezt az őrült tevékenységet kifogásnak használtam fel arra, hogy ne merészkedjek be. Russell mintha mondott volna valamit, amikor becsuktam az ajtót, de nem mentem vissza.

Beszélned kellene vele! Magyarázd el neki, hogy mi történt Juliával! És beszélj Christopherről! Közösen kell rendeznetek a dolgokat.

– Csak nem most. Russell nagyon elfoglalt. Egy szavam sem fogja meghallani.

Nem, Jenny, ha beszélsz hozzá, figyel rád. Ezt rég észre kellett vened!

– De ettől még rosszabb lenne a helyzet, nem igaz? Azonnal abbahagyná a munkát, és elkezdene rohangálni a környéken,

hogy megkeresse Christophert. És mindketten tudjuk, mi fog történni, ha megtalálja. És a börtönben biztosan nem fogják megengedni neki, hogy fessen!

Szerintem ez azért egy kicsit túlzás.

– Szerintem meg nem az. Russell nem az a típus, aki beéri egy baráti figyelmeztetéssel. Várom még, de nem sokáig, Thomas. Csak addig, amíg lemegy ez a kiállítás. Aztán beszélek vele, ígérem. Persze csak akkor, ha akkor még szóba állunk egymással.

Jenny...

– Nem, Thomas! Elég!

Azzal sarkon fordultam, és elindultam. Kimentem a házból anélkül, hogy bárkinek szóltam volna. Aztán az udvarból is, és nekivágtam a bekötőútnak. Elgyalogoltam Mrs. Balasana háza mellett. Szokás szerint minden tökéletesen rendezett volt. A fű egységes magasságúra vágva zöldellt. Minden virág tökéletesen nézett ki. Még a levelek is mintha egy irányba mutattak volna.

Olyan, mintha az Alkonyzónából került volna ki – ámuldozott Thomas. – Ez az Elátkozottak falujának kertészeti megfelelője.

Elgyalogoltam a Braithwaite-farm mellett, átmentem az út végénél lévő kapun, és ezzel megérkeztem a mocsárba. Egy pillanatra megálltam, hogy élvezzem a csendet, aztán leballagtam a patakhoz, leültem a kedvenc lapos sziklámra, és az előttem elcsorgó, barna vizet néztem.

Meleg volt az idő, szellő sem rebtent, és nem hallottam mást, csak a patak csörgedezését. Nem láttam egyetlen juhót, egyetlen madarat, semmit. Nem volt más a környéken, csak én. Arra gondoltam, milyen jó lenne itt tölteni az életem hátralévő részét... elüldögélnék ezen a meleg kövön, mint egy, a parton

rekedt sellő, bámulnám a lassan áramló vizet, és soha többé nem kellene aggódnom semmiért.

Hirtelen felnéztem, és megláttam Christophert.

Kicsivel távolabb állt, de tudtam, hogy ő az. Fogalmam sem volt, hogy mit művel idekint, mígnem megszólalt a fejemben egy gonosz kis hang: „téged követett”.

Az első, ösztönös gondolatom az volt, hogy menekülnöm kell. Hogy fussak minél gyorsabban, minél messzebbre. A második pedig az, hogy csak maradjak szépen ott, ahol vagyok. Mert én mindig elmenekülök. Valahányszor bajba kerülök, elmenekülök. De ekkor, mialatt a szívem vadul kalapált a félelemtől, és a vérnyomásom felszökött, biztatni kezdtem magamat, hogy maradjak, ahol vagyok.

Azt tudtam, hogy nem vagyok közvetlen veszélyben. Christopher a patak másik oldalán volt. Persze, átgázolhatott rajta, ha akart, de annál a szakasznál a patak mély, köves, és a víz gyorsan folyik. Biztosra vettem, hogy, mire átvergődne rajta, én akár Rushfordot is elérném. És emlékeztettem magam, hogy az ott Christopher. Egy erőszakos, de gyáva alak. A szemtől szemben konfrontáció sosem volt a stílusa. Álbalesetek megszervezése, gyújtogatás, menekülés – ő ehhez értett. Nem rajongott a közeli, személyes összeütközésekért. Mondjuk, én sem, de reméltem, hogy ezt nem tudja.

Lassan felálltam, hogy szükség esetén elfuthassak, és szembefordultam vele.

Nagyon sokáig csak álltunk, és néztük egymást. Elfojtottam a rémületemet, és rákényszerítettem magam, hogy alaposan megnézzem az unokatestvéremet. Hogy észrevegyem a részleteket.

Azt rögtön láttam, hogy a haja egy része kihullott. Eleve rövidere vágatta, ami a legkevésbé sem állt jól neki, de határozottan látszott, hogy magasabb a homloka, mint volt. És öregebbnek is tűnt, a szeme alatt vaskos táská domborodott, ami emlékezetem szerint nem volt ott a legutolsó találkozásunk alkalmával. És megvastagodott a dereka, és mert Christopher csak egy kicsivel magasabb nálam, vagyis egyáltalán nem magas, úgy nézett ki, mintha focilabdát rejtegetett volna az inge alatt. Szinte biztosra vettem, hogy ha elfutnék előle, nem érne utol.

Leszámítva persze, ha van pisztolya...

Honnan a pokolból kerített volna pisztolyt? – szólt rám Thomas, megnyugtató közelségből.

– Fogalmam sincs. Honnan szerez az ember pisztolyt? A fegyverboltban?

A szívverésem kezdett lelassulni, és mélyeket lélegeztem, hogy megnyugodjak. Többé-kevésbé biztonságban voltam – hiszen Thomas ott állt mellettem.

– Ne vedd le róla a szemedet!

Miért?

– Látni akarom, hová megy.

Nem tudtam, hogy Christophernek mi a célja. Hogy megrémítsen, vagy menekülésre késztesen, vagy csak szórakozni akar egy kicsit biztonságos távolságból. A patak halkán csörgedezett, és valahol a magasban egy madár rikoltozott. Aztán minden előjel nélkül Christopher megfordult, nekivágott a dombnak, és gyors léptekkel haladt felfelé. A tetőre érve megállt egy pillanatra, aztán eltűnt a szemem elől.

– Miért ment el?

Mert jön Russell – felelte Thomas, miután körülnézett. – *Beszélg vele!* – tanácsolta, azzal ő is eltűnt.

Russell ledobta magát a kedvenc sziklámra, lehúzott maga mellé, és nem engedte el a kezemet. A haja a szokottnál is ziláltabb volt. Az arcán továbbra is festékfoltok virítottak, és hevesen zihált, mintha futott volna.

– Jenny, beszélnem kell veled! – lihegte.

És nekem is beszélnem kellett vele. Hirtelen rászántam magam, hogy megtegyem. Elég volt az ostoba időhúzásból. El kellett szakadnia a hülye kiállításától, mert erről hallania kellett. Arra gondoltam, hogy kezdésnek gyorsan leellenőrzöm, normális vagyok-e.

– Láttad azt a férfit? – kérdeztem halkán.

– Azt a túrázót? Amelyik az előbb felment arra a dombra?

Hát, ez komoly megkönnyebbülést hozott. Nagyon féltem, rosszul éreztem magam, nem kevés harag izzott bennem, de legalább bebizonyosodott, hogy nem bolondultam meg.

Vettem egy mély lélegzetet, az örvénylő vízre összpontosítottam, és kiböktem:

– Az Christopher volt...

A csend nagyon hosszúra nyúlt, így kiváló lehetőséget kaptam azt kívánni, bárcsak ne mondtam volna semmit. Russell végül azt felelte:

– Jenny, lehet, hogy ez kapcsolatban van azzal, ami miatt beszélni akartam veled. Sajnálom, szerelmem, de el kell mondanom neked valamit.

Volt valami a hangjában, aminek hatására szembefordultam vele, és szempillantás alatt megfeledkeztem a hülye veszekedésünkről.

– Mi az? Mi történt? Joy... Joyjal van baj?

– Nem, ő teljesen rendben van. Viszont... baleset történt.

Bénító rémület kerített hatalmába. Christopher a környéken járt. Mit művelt?

– Kivel? Ugye nem Andrew-val? Vagy Kevinnel?

– Nem, nem!

– Akkor kivel?

– Juliával.

Akármire számítottam is, erre biztosan nem. A gyomrom görcsösen összerándult, és alig kaptam levegőt.

– Julia nénivel? Mi... mi történt?

– A kocsija leszaladt az útról.

– Súlyosak a sérülései?

– Nem.

– Te... honnan... tudsz erről?

– Az előbb felhívott Francesca.

Ó, tényleg? Valami mocomogni kezdett bennem, valami bosszúság.

– Miből gondolta... hogy ez éppen téged fog érdekelni?

– Elmondta, hogy meglátogattad, és Christopher felől érdeklődtél nála. Akkor most én kérdezek. Mi folyik itt, Jenny?

– El akartam mondani... de aztán...

– De aztán mindkettőnket lefoglalt az, hogy ne álljunk szóba egymással – dörmögte Russell, és türelmetlenül mozgolódott ültében. – Jenny... ez így nem mehet tovább! Megállapodtunk. Semmi idióta duzzogás!

– Tudom... – feleltem fojtott hangon. – Tudom.

– Tehát, mi folyik itt? Beszélj! Mondd el!

– Julia néni meglátogatott.

– Igen, erről már tudok. És pénzt akart?

– Igen... méghozzá... sokat.

– Igen, ezt is láttam. Négy száz fontot.

– Eredetileg... tízezret kért.

Abban a ritka élményben volt részem, hogy láthattam-hallhattam megnémulni a férjemet. Ez egyszer ő volt az, akivel megtörtént. De hamar összeszedte magát, és azt kérdezte:

– Megmondta, hogy miért kéri?

– Azt mondta, el akar menekülni.

– Tízezer fonttal? Hová ment? A Szaturnusz gyűrüihez?

– Akárhová ment... azonnal indult. A... bőröndje már a... kocsiban volt.

– Megmondta, hogy miért?

– Nem, de én feltételeztem, hogy... ahhoz van köze a dolognak... hogy Christopher visszatért.

– Mikor láttad először?

– Akkor véltem látni, amikor... a Vidám Sütikben voltunk.

– Ezért ejtetted el a csészét?

– Hát... eléggé megrázott... de mielőtt megint elkezdenél kiabálni... – ezt azért mondtam, mert vett egy mély lélegzetet – őszintén szólva, nem voltam biztos benne, hogy őt látom. A legkevésbé sem számítottam rá, hogy valaha az életben találkozni fogok még vele, és... bebeszéltem magamnak, hogy tévedtem, és csak egy Christopherre hasonlító férfit láttam, mert... mert mire megint odapillantottam, már eltűnt. Hátulról kapta a fényt, és csak egy-két pillanatig láttam.

Bár ez akkor sokkal hosszabb időnek tűnt.

– Azóta láttad?

– Csak most, az előbb, de azt hiszem, ő engedte ki Boxert és

Marilynt. És belökdöste őket Mrs. Balasana kertjébe.

– Hogy bajt csináljon...

– Hát, ez az egyetlen, amihez Christopher... ért, nem igaz?

– Azt gondolom, hogy ezúttal többről van szó, Jenny –
dörmögte komoran Russell.

– Szerinted ő a felelős... Julia balesetéért?

– Julia eljött hozzád. És ennek megfizette az árát.

– Russell... – suttogtam, és megmarkoltam a férjem karját.

– Nem súlyosak a sérülései, Jenny.

– Az semmit sem jelent. Lehet, hogy Christopher nagyon komoly dolgot akart előidézni, és Juliának szerencséje volt. Miért csinálja ezt? És mi a szerepe Richard bácsinak ebben az egészben?

Azt mindketten tudtunk, hogy a nagybátyám az, aki miatt igazán aggódnunk kell.

– Nem tudom, Jenny – felelte Russell. – Lehet, hogy ő van a háttérben, de az is lehet, hogy nem. Vagy pedig... próbálja féken tartani Christophert, és elvarrni a szabad szálakat.

Néhány évvel korábban egy, még a frogmortoni mércék szerint is emlékezetes vacsora során Russell kidobta Richardot és Juliát, illetve velük együtt Christophert is. Aztán kigyulladt a takarmánytárolónk. Biztosra vettük, hogy ez Christopher utolsó dobása volt. Részben azért tette, hogy bosszút álljon, részben pedig azért, hogy megsemmisítse az esetleg nálunk lévő bizonyítékokat. Nem tudtuk bizonyítani, hogy ő tette, és óvakodtunk bármit is állítani, de aztán, alig három órával később Julia és Richard kijuttatták Christophert az országból, és ebből mindenki levonhatta a neki tetsző következtetést. A biztosító nem fizetett – Russell ezt sem tudta megbocsátani az

én szörnyű családomnak –, és azt hittük, ezzel vége az ügynek.

– Mi vagyunk... a szabad szálak? – kérdeztem halkán.

– Lehetséges – felelte gyengéden.

– Russell... mi lesz Joyjal? Van egy kisbabánk!

– Miatta ne aggódj! Megkértem Kevint, hogy jöjjön vissza, és maradjon nálunk egy ideig. És Andrew mindennap benéz majd. Nem lesz baj.

– Julia mit mondott?

– Nagyon bölcsen azt, hogy nem emlékszik semmire.

Erre csak bólogattam. Russell átölelt, én pedig nekidőltem, és pár pillanatig békésen üdögéltünk. Ez az állapot természetesen nem tarthatott sokáig. Megszólalt a telefonja, és bántóan éles, sürgető hangon jelzett. Annyira örültem, hogy nekem nincs olyan vacakom...

A képernyőre pillantott, és láttam, hogy megereszkedik a válla.

Minden rendben? – érdeklődött Thomas, és úgy jelent meg mellettem, mintha a semmiből lépett volna elő.

– Francesca... már megint! – morogta Russell, azzal sóhajtott egyet, és kinyitotta a telefonját. A szavait nem értettem, de az arckifejezéséből ítélve verbális sortűz zúdult rá.

Én hátradőltem, a nap felé fordítottam az arcomat, és akármi történt is, élvezettel hallgattam, hogy a férjem elkeseredetten küzd az unokanővéremmel.

– Nem... mert nem vagyok otthon... Nem, őszintén mondom, hogy nem... kint a mocsárban. Szép időnk van, miért ne lehetnék itt? De a lényeg, hogy nem. Ma semmiképpen, mert... mikor?... Micsoda?... Miért nem szóltál?... Ez nem igaz, én mindig fogadok minden hívást!

Erre bólintottam. Ez tényleg igaz volt. Az az átkozott vacak állandóan csengett.

– Mi?... Hát, igen, amikor festek, nyilvánvalóan nem... mert koncentrálok, és csupa festék vagyok, azért! Nézd, Franny... Mindig is Frannynak szólítottalak. Tedd túl magad rajta!... Szóval, ha azt akarod, hogy befogadjuk az a nyomorult szamarat, akkor csak lépj tovább, rendben?... Nem, én mindig goromba voltam. Ezt te is tudod... és szívtelen is... Igen, és önző is. Igen, hülye is, de annyira azért nem, hogy sértegessem azt, akitől szívességet kérek... Mondd el még egyszer, hogy mit akarsz tőlem, de kerüld a semmirekellő, egocentrikus, önző, undok vagy agresszív jelzőket... Igen, gondoltam. Nem megy, mi? Nem tudsz így beszélni, igaz?... Mi?... Mikor?... Miért nem szóltál? – Hirtelen becsukta a telefont, és felém fordulva folytatta: – Vissza kell mennünk, Jenny! Hozzák a szamarat.

– Még most is ezt akarod? Azok után, ami történt?

– Hát, gondoltam, arra jó lesz, hogy elterelje a figyelmedet.

– Miről? A nem... nemtojó csirkékről? Vagy a szomszédunkról, aki valószínűleg imád pereskedni? Vagy a... határidődről? Arról a tényről, hogy... ostromállapotban élünk... mert a mániákus rokonaim... a környéken rohangálnak? – soroltam elkeseredetten, aztán támadt egy gondolatom, és hozzátettem: – Te Russell, nem kéne hívnunk a rendőröket?

– És mit mondunk nekik? Hogy egy ember, aki hasonlít Christopherre, több alkalommal fenyegetően nézett rád?

Bólogattam – ebben Russellnek igaza volt.

Együtt sétáltunk hazafelé, kellemes közelségben. Russell a vállam köré fonta a karját, és folyamatosan beszélt. A legújabb képéről, aztán Boudica és Desdemona azon szokásáról, hogy

szívesebben alszanak a tyúkól alatt, mint benne, és hogy Mrs. Crisp folyton tojásokat követel, és mondott egy borúlátó jóslatot arról, hogy mi lesz a tetővel a jövő télen – ilyenekkel kötött le, mialatt a házunk felé ballagtunk. Alighanem azt gondolta, hogy a vödrökről, ponyvákra, felszálló páráról, lecsapódó páráról és a penész okozta halálesetekről szóló megrázó meséjével sikerült elterelni a figyelmemet a jelenlegi problémáinkról.

Minő gondos férj! – jegyezte meg Thomas.

Aztán Christopher mindenestől kiröppent a fejünkből.

Tizenharmadik fejezet

Amikor hazaértünk, azt láttuk, hogy egy lószállító tolat befelé a kapun.

– Tökéletes időzítés! – jelentette ki Russell. – Szia, Jilly! Ott jó lesz!

A sofőr, egy göndör hajú, szeplős arcú, fiatal nő kiugrott, és vidáman visszaköszönt.

– Hogy s mint, Russell? – Elkezdte leengedi a teherautó hátsó rámpáját, közben tovább beszélt: – Hát, meghoztam a fiút. Remélem, tudtok kezdeni vele valamit. Mi mindent megtettünk, amit tudtunk, de nem áll szóba velünk. Valószínűleg, ha megint lesz igazi, saját gazdája, az segít rajta.

Besietett a raktérbe, és egy perc múlva ismét felbukkant – immár Jackkel.

Én az apró Marilynhez voltam szokva, ezért először arra gondoltam: „Te jó ég, milyen nagy!” Aztán pedig arra: „És milyen szomorú!”

Jack a rámpa tetején megállt. A mezőjükön toporgó Boxert és Marilynnt majd szétvetette a kíváncsiság. Ha Marilyn kicsivel jobban kinyújtotta volna a nyakát, simán elment volna zsiráfnak. A csirkék – a tetőn gubbasztó Francesca kivételével – az óljuk közelében egy rakásra gyűltek, és izgatottan visongtak.

Jack viszont nem adta tanújelét, hogy bármi érdekelné. Jilly biztatására engedelmesen leballagott a rámpán, aztán szerényen, udvariasan ácsorgott.

Eszembe jutott az eset, amikor Russell meghozta a lovamat. Thomast a születésnapomra kaptam. Jól emlékeztem még, hogyan állt majdnem ugyanott, és a fülét hol előre, hol hátracsapva, kíváncsian nézelődve fogadta be a Frogmorton látványát és hangjait.

Jack nem volt sem összeverve, sem kiéhezve. Némelyik számár rettenetes állapotban került be a menhelyre, de ő tökéletesen egészségesnek tűnt.

Aztán újra szemügyre vettem.

Marilynnel ellentétben Jack fekete volt, leszámítva azokat a foltokat, ahol a nap átsütött a szőrén – ezek a helyek aranybarnában játszottak. És megint csak Marilynnel ellentétben, a lábai és a patái teljesen rendben voltak. A sörénye és a frufruja viszonylag rendezetten lógott. Ugyanakkor, nagyon szomorú volt. Annyira, de annyira szomorú!

A fejét mélyen leeresztve bámulta maga előtt a földet, és meg sem moccant.

– Szia, Jack! – köszönt rá Russell, és gyengéden megsimogatta a nyakát.

Jack semmit sem reagált. Az a benyomásom támadt, hogy ha Russell rácsapott volna egy bottal, ugyanez lett volna az eredmény.

– Szerinted mi a baja? – kérdeztem Thomastól. – Fél tőlünk? Tudsz vele csinálni valamit?

Gyászol – felelte Thomas nagyon halkán.

– Ó, te magasságos! – szólalt meg ekkor a hátsó ajtón kikémlelő Mrs. Crisp. – Úgy néz, mint Füle.

– Ő Füle – felelte Russell. – Sőt, Fülesebb, mint maga Füle.

Russell segített Jillynek felhúzni a rámpát, aláírt egy papírt,

aztán a lószállító kisebb porfelhőt kavarva kigurult az udvarból.
Jack egyetlen pillantást sem vetett rá.

Marilyn majdnem kinyírta magát, mialatt megpróbált átnézni a kapun. A tyúkól alatt öt apró szempár villogott felénk. Coghurn kakas felröppent az itatóvályúra, és nagy igyekezettel alakította az udvar urát.

– Jól van, figyelmet kérek! – mondta fennhangon Russell. – Az új jövevényeknek járó, standard eljárások következnek. Beviszem Jacket a bokszába. Körülnézhet, aztán magára hagyjuk, amíg este beviszem a másik kettőt. Reméljük, hamar megszokja az új helyet és minket.

– Annyira szomorúnak látszik – jegyeztem meg halkán.

– Adjunk neki két hetet – javasolta Russell –, aztán pedig...

– Még szomorúbb lesz – mondtam letörten.

– Igen, ez eléggé valószínű – erősítette meg Russell a véleményemet.

* * *

Pár órával később bementem az istállóba, és vittem magammal egy-két répát. Jack békésen álldogált, és a falat bámulta. Óhatatlanul észrevettem, hogy a boksa tökéletesen rendezett, ellentétben Marilynével, aki állandóan szétrugdosta az almot, és mindent összevizezett. Ha kivittük volna Jacket, semmi sem jelezte volna, hogy valaha itt volt. Felnézett, amikor odaléptem a válaszfalhoz, mintha megvillant volna a szeme, de amint meglátta, hogy ki érkezett, ismét a falra szegezte a tekintetét. Én meg azt hittem, mindjárt megszakad érte a szívem.

– Folyton ezt csinálja – mondta Russell, aki kivételesen

nagyon halkán jött be az istállóba. – A gazdáját várja.

– Mintha arról lett volna szó, hogy meghalt.

– Igen. Már sosem fogja meglátogatni Jacket.

– És ő elfogadja ezt valaha?

– Nem tudom. Andrew azt mondja, hogy igen, a szamarak gyászolnak. Néha látniuk kell a tetemet, hogy elfogadják, hogy egy barátjuk meghalt.

Lehunytam a szememet.

– Russell...

– Ne rémüldözz, nem fogjuk kiásni a gazdáját.

Egy kicsit megnyugodtam, mire a férjem hozzátette:

– Hacsak nem kényszerülünk rá...

– Szia, Jack! – köszöntem a szamárnak, és felé nyújtottam egy répát. Odanézett, óvatosan megszaglászta a csemegét, majd elfordította a fejét. Én ahhoz voltam szokva, hogy Marilyn mindent felfal, ami elébe kerül, ezért aggasztónak találtam a viselkedését. És ezt Russellnek is megemlítettem, amikor elhagytuk az istállót, és a férjem felkészült az istenítélettel felérő megpróbáltatásra, vagyis hogy behajtsa a helyükre a csirkéket és a másik szamarunkat.

– Adjunk neki egy kis időt! – mondta megfontoltan. – Nyilván kell neki pár nap, hogy megszokjon minket. Sok dolgod van? – tette hozzá reménykedve, ám én előre láttam, hogy bele akar rángatni az esti örületbe, és máris a ház felé siettem, hogy felmenjek Joyhoz.

* * *

Mi tényleg próbálkoztunk. Keményen próbálkoztunk. Jack evett

és ivott, bár nem sokat – legalábbis Marilyn mércéivel mérve. A szőre tompa, fénytelen volt, a szeme üres, és teljességgel hiányoztak belőle az érdeklődés jelei. Számos állat vette körül: lármás csirkék, egy neurotikus versenyló, egy mindenevő szamár, valamint a Pokol macskája, de ő nem vett tudomást róluk. És rólunk sem. Russell, aki nem volt hozzászokva ahhoz, hogy valaki nem foglalkozik vele, először ideges lett, aztán egyre jobban aggódott. Végül kivittük Jacket a mezőre. Egy darabig csak ácsorgott, aztán alig mozogva, lassan legelészett.

De ami a legjobban szíven ütött minket, az a reménykedő kifejezés volt, ami akkor jelent meg Jack pofáján, amikor valaki közeledett felé. És amikor felismerte, hogy nem az tart felé, akit várt, úgy nézett, hogy kicsordult a könnyem.

Russell sóhajtott egyet, és megjegyezte:

– Tudod, kire emlékeztet? Te voltál ilyen, amikor először jöttél ide.

– Ezt... hogy érted?

– Mindent a lehető leggyorsabban és legcsendesebben csinál. Csak annyit mozog és tesz, amennyit feltétlenül muszáj. Reméli, hogy senki sem figyel fel rá. És lerí róla, hogy szenved.

Jack vár valamire – tette hozzá Thomas.

– Mire?

Arra, hogy a gazdája visszatérjen.

– De hát ő halott.

Tudom.

Ettől megint sírhatnékomból támadt. Valahányszor nyílt a kapu, Jack felnézett. Egy olyan embert remélt megpillantani, aki már sosem jöhetett el hozzá. Aztán kialudt a fény a szemében, a füle lekonyult, és megint leeresztette a fejét.

Russell sok időt töltött vele, pedig nemigen ért rá. Dühödt lendülettel dolgozott, hogy mindennel elkészüljön a kiállításig, és bár nem beszélt róla, tudtam, hogy ideges Christopher miatt. Julia nénit kiengedték a kórházból. Francesca azt mondta róla, hogy elment északra, az ottani rokonokhoz. Hogy ez igaz volt-e, vagy Julia hazudott, hogy eltüntesse a nyomait, azt sehogyan sem tudtuk kideríteni.

Marilyn nem segített. Megfeledkezve a tényről, hogy ő maga is számár, egyetlen pillantást vetett a jövevényre, és Boxer mögé bújt. Aki szintén megnézte magának Jacket: úgy döntött, hogy nem akar tőle semmit, és elvonult a mező távolabbi végébe, de még annak is a szélére. Ami a gyakorlatban azt jelentette, hogy Marilyn félig a sövénybe fúródva ácsorgott.

– Igazság szerint Boxer az ész halovány jeleit mutatja azzal, hogy nem akar belekeveredni ebbe a dologba – vélekedett Russell, mialatt egy csirkével a hóna alatt elügetett mellettem. – Ki gondolta volna? Figyelj csak, rád bízhatom ezt az izét? Megy az idő, és ha nem állok neki festéket kenni vásznakra, nagy bajba kerülök.

– Hát persze – feleltem, és átvettem tőle Agathát. – Majd viszek neked kávé.

* * *

Valamivel később vittem egy kávé Russellnek, és magamnak is. Nem beszéltem hozzá – amúgy sem hallotta volna meg –, csak kényelembe helyezte magam a rendetlen kanapén, és figyeltem őt. Ezen a napon sokkal megnyugtatóbb zene szólt – a Rigoletto-kvartett szépséggel töltötte be a helyiséget.

A műteremben rendetlenség uralkodott, amit jó jelnek vettem. Szénceruzával és ceruzával rajzolt vázlatok sorakoztak a falakon, valamennyit festékes ujjnyomok borították. Félkész képek álltak a falnak támasztva, és az egyik sarokban egy pizzásdoboz-halom arról mesélt, hogy sok-sok kreatív munka zajlott itt az elmúlt napokban.

Nem feledkeztem meg arról, hogy a férjemtől kissé távolabb tegyem le a kávéját. Russell a legjobb esetben sem nagyon képes koncentrálni, és számtalanszor megesett már, hogy a kávéjába mártotta az ecsetét, aztán az oldószerből akart inni. Minden másan felül, körülbelül hetente háromszor megmentettem az életét.

Végül felfigyelt a kávé illatára, és kidugta a fejét az állványon lévő vászon mögül.

– Szia, Jenny, te vagy itt?

– Igazából, ott a... reggeli kávéd, de a... feleséged is jelen van, és ha... szeretnéd... itt marad egy darabig.

– Örömmel látjuk itt a feleséget – felelte, a festményére sandítva.

– Hogy megy?

Nyögéssel vegyes sóhajtást hallatott, majd azt mondta:

– Minden rendben, de nem...

– Mi nem?

– Nem tudom. Valami hiányzik...

– Ez a kanapé annyira kényelmetlen – mondtam, hogy eltereljem a figyelmét. Russell imádja azt a kanapét, és nem hajlandó kicserélni. Sem felújíttatni a rugóit, vagy akár csak a huzatát.

– Ha ez az öreg bútor mesélni tudna... – dörögte, és

szeretetteljesen megveregette a kartámaszt.

Felháborodást színlelve sóhajtottam egyet, és azt kérdeztem:

– Az összes modelleddel lefeküdtél?

– Szó sincs róla! – tiltakozott döbbenten. – Csak egyyel. De végül még ő is elhagyott.

Természetesen és könnyedén mondta ezt, én pedig arra gondoltam, hogy mind a ketten nagy utat tettünk meg. Nem is olyan régen Russell még nem tudott arról beszélni, hogy Francesca elhagyta – legfeljebb részegen és hatalmas kínszenvedés árán. Annak érdekében, hogy egyenesbe jöjjön, az apja benyomta őt a hadseregbe. Jót akart, és azt hiszem, ezt azóta Russell is megértette, de nem lett jó vége. Megromlott a kapcsolatuk, aztán pedig meghalt az apja. Szentül hitte, hogy Francesca nélkül soha többé nem fog festeni, és rákapott az italra, mialatt a háza és az élete lassan széthullott. Ma már viszont nemcsak beszélni tudott róla, de még humorizálni is. Magamhoz öleltem, és nem engedtem el.

– Nyugalom! – szólt rám vigyorogva. – Csak azért, mert engem Payne-szürke borít, neked még nem kell összekenned magad.

– Akkor mesélj azokról a modellekről! – kértem, és ittam egy korty kávé. – Mesélj arról a sok meztelen nőről, akit kénytelen voltál nézegetni!

– Hogy az micsoda megpróbáltatás, Jenny! Éjjel-nappal, szünet nélkül! Valahányszor felnéztem, valamilyen női testrész himbálózott előttem. Az embereknek fogalmuk sincs, hogy mi, művészek mennyit szenvedünk. Szörnyen kimerítő!

– Hát, ha... az összessel lefeküdtél volna, nem lennék meglepve.

– Minek nézel te engem? – kérdezte megrökönyödve. – Jó,

hagyd! – tette hozzá sietve, amikor látta, hogy készülök válaszolni. – Minden mástól eltekintve, az aktrajz-órákon vagy harmincan voltunk egyszerre. Tudom, hogy Andrew szerint kicsit exhibicionista vagyok, de hogy harminc ember előtt ügyeskedjek, az még nekem is sok lett volna. Bár, a legtöbbször talán észre sem vette volna. Csak annyit mondtak volna, hogy tartsam így, ahogy most van, és felkaptak volna egy másik ecsetet. Egy jó nagy ecsetet, persze – mondta végül, és rám vigyorgott.

– Az kellett a fejedhez?

– Az az egy viszont, amelyikre emlékszem... Christának hívták. Dús, vörös haja volt. Igazi, élénk, karmazsinvörös. És a szőnyeg is passzolt a kárpithoz, ha érted, mire gondolok.

– Russell...

Nem is hallotta már, hogy mit beszélek. Teljesen a múltba veszve mondta tovább a magáét:

– Emlékszem, kinyújtózva feküdt egy savzöld selyemlepedőn, és az, ahogyan a napfény megcsillant a haján... – A semmibe meredve bámult pár pillanatig, majd hozzátette: – Azt hiszem, megvan még valahol...

– Christa?

– A selyemlepedő, te ütődött! – válaszolta, azzal letette a bögréjét és az ecsetet, átvágott a helyiségen, és kinyitotta az egyik szekrényt. Az alsó polcon különféle összehajtogatott szövetek halmozódtak. – Igen, itt van! Ó, várjunk csak... ezt nézd meg, Jenny! Már meg is feledkeztem róla... – Kirángatott valamit, majd rám szólt: – Menj odébb egy kicsit!

Gyors, drámai mozdulattal felhajított egy kék bársonytekerccset, és miután az a levegőben repülve kibomlott,

ráterítette a kanapéra. A szövet az esésétől, a hajlásától és a fénytől függően több színben játszott: az egyik helyen lilában, másutt türkizben, megint máshol a kék összes árnyalatában. Pazar látványt nyújtott, ahogyan ott feküdt a kanapén, visszatükrözve a fényt, és rabul ejtve az árnyékokat.

Különös módon feltámadt bennem az irigység, és elképzelttem magam, amint ott fekszem a kék bársonyon, mialatt Russell fest... Összeszedtem magam, és megkérdeztem:

– Ezen ki heverészett?

Nem válaszolt, csak bámulta a szövetet, és megint elmerült a gondolatai világába. Mosolyogtam egyet, megcsóváltam a fejemet, és elindultam az ajtó felé.

– Hová mész? – szólt utánam szinte azonnal.

– Magadra hagylak a buja gondolataiddal.

Az ajtóhoz sietett, bezárta előttem, és kijelentette:

– Jenny, minden buja gondolatom hozzád fűződik!

Sokáig hallgatagon néztük egymást, aztán Russell rám parancsolt:

– Vetkőzz le!

– Micsoda? Most?

– Igen, komolyan mondom! Vetkőzz le!

Hát, az ajtó zárva volt, Mrs. Crisp vigyázott Joyra, Thomas pedig eltűnt, és nyilván azt tette, amit a láthatatlan, arany színű lovak tenni szoktak délelőtt tizenegy tájban. Kettesben voltunk – csak Russell és én. És persze Rigoletto.

Russell lekapta a vásznat az állványról, és óvatosan nekitámasztotta a falnak. Kiválasztott egy másikat, feltette, majd körülnézett, és türelmetlenül odaszólt nekem:

– Segítsek?

– Russell, mindjárt fél tizenkettő. Nem tehetem meg, hogy csak úgy...

Pajkosan vigyorgott rám úgy, hogy a haja eltakarta a fél szemét.

– Tényleg nem? – vágott közbe.

És hirtelen nekem is olyan huncut hangulatom támadt. Lehúztam a pólómat, lerúgtam a szandálomat, kibújtam a farmeremből, aztán kicsit feszengve álltam, és azon gondolkodtam, hogy mi lesz a folytatás.

– A többit is! – parancsolt rám Russell, mialatt előhúzott egy tiszta palettát. – Mindent vegyél le, Jenny!

Engedelmeskedtem, de rögtön magamra húztam a kék bársonyt, részben az illem kedvéért, részben azért, hogy ne fázzak.

Russell rám pillantott, és a homlokát ráncolva azt dörmögte:

– Ne így! – Odalépett elém, és folytatta: – Ne félj, nem eszek meg! Bontsd ki, és engedd le a hajadat! – Gyengéden elrendezte a csupasz vállamon a fürtjeimet, én pedig megborzongtam az érintésétől. – Most pedig, jó alaposan rázd meg a fejedet úgy, hogy a hajad hadd hulljon a fél szemedre!

– Micsoda?

– Gondolj Jessica Rabbitre! És most azt kérem, hogy a következő részt bízd rám!

– Miféle következő részt?

Felkapta a bársonyt, rám tekerte, és rendezgetni kezdte rajtam.

– Nézz rám, Jenny! – mondta közben. – A kanapé közvetlenül mögötted van. Azt kérem, hogy dőlj hátra! Ess rá a kanapéra! Nyugi, nem lesz semmi bajod. Bízz bennem! Hunyd be a

szemedet, ha úgy könnyebb!

Lehunytam a szememet. Amikor Russell ismét megszólalt, a szája nagyon közel volt a fülemhez, és éreztem a bőrömön azt a forró leheletét.

– Csak... engedd el magad!

Hanyatt dőltem, és a következő pillanatban a kanapén feküdtem, a vastag bársony redőibe tekeredve.

– Tökéletes! – jelentette ki Russell. – Pont az lett, amit akartam. – Félrehúzta a szövetet. – Hol a lábad? Á, megvan!

Óvatosan kiemelte a lábamat, és ráfektette a szövetre.

– Ez így kényelmes? – kérdezte aztán. – Képes vagy így maradni egy darabig?

– Russell, nem festhetsz le... úgy, hogy... meztelen vagyok.

– Nem vagy meztelen! Három hektár kék bársonyt viselsz. És nagyon jól áll! Mindenki ezt fogja mondani rá.

Küzdeni kezdtem, hogy felüljek, és mérgesen kifakadtam:

– Hát nem! Rohadtul nem... fogják!

– Ne mozogj, Jenny! Komolyan beszélek!

– De az emberek fel fognak ismerni!

Felkapott egy szénceruzát, és nekilátott a vázlatnak.

– Nem, nem fognak felismerni – dörögte.

– Látni fogják az... arcomat.

– Nem az arcodat festem meg!

– Ez valahogy... nem segít.

Russell erre már nem mondott semmit. Megint beleveszett a maga világába.

Múlt az idő. Nem fáztam, egész kellemesen feküdtem, ha a póz szokatlan is volt egy kicsit, de legalább az ajtó zárva volt.

Russell örült gyorsasággal dolgozva húzogatta a szövet a

vásznon, folyamatosan dörmögött magának, időről időre kilökte a haját a szeméből, és újra meg újra kinézett rám a kép mögül. Valahogy átadta a benne tomboló energiát az előtte lévő vászonnak.

Végül tett egy lépést hátra, de nyomban odaszólt nekem:

– Még nincs kész! Ne mozdulj!

Kihúzott egy fiókot, és előkotort belőle egy régi Polaroid fényképezőgépet. Ide-oda járkálva képeket készített rólam minden létező szögből, különös figyelmet szentelve a bársony hajlataira, és arra, hogy a szövet hogyan zuhog a padlóra. Amikor végzett ezzel, felkapott egy palettát, és elkezdett festékeket kinyomkodni. Kék, vörös, lila, zöld, fehér – jókora színes foltok tarkították a lapot, és meg kell hogy mondjam, nem kevés jutott Russellre is. Aztán felmarkolt pár ecsetet, és elkezdte felvinni a festéket – széles, vad mozdulatokkal, mintha nem is számított volna, hogy hová húzza a csíkokat.

Kitartóan dolgozott körülbelül negyvenöt percen át, közben tovább dödögött magának, fura dallamokat zümmögött, sőt olykor dalra fakadt. Egyszer azt kérdezte tőlem:

– Még most is rendben vagy, Jenny?

– Igen, jól vagyok – feleltem, mert tényleg jól elvoltam. A póz igazán nem járt megerőltetéssel. Hallgattam a zenét, vagy lehunytam a szememet, hogy ábrándozzak egy kicsit.

– Már nem tart sokáig – mondta hirtelen Russell. – Csak biztosra akarok menni, hogy jól kapom el a színeket, és pillanatnyilag a fény is tökéletes. A hajad világít, de az arcod árnyékban van. Nagyon komolyan mondom: ez egész jó lesz.

Dühödten dolgozott még vagy fél órán át. A vászonra dörgölte a festéket, és legalább annyit kente az ujjaival, mint az

ecsetekkel.

Végül megkapta azt, amit akart. Letette a palettát, és alaposan szemügyre vette azt, amit eddig alkotott. Én majd meghaltam, hogy láthassam, de az utasításnak megfelelően mozdulatlanul feküdtem. Mert én jó kislány vagyok.

A szemle végeztével Russell eltávolodott az állványtól, és előbb engem nézett, aztán a képet, aztán megint engem. Összevetett, hasonlított, méricskélt.

Én hátradőltem, és a szempilláimon át figyeltem őt.

Aztán közelebb jött, leguggolt előttem, megvizsgálta a szövet esését, és kicsit igazított az anyagon.

A csupasz lábam nagyon hosszúnak és fehérnek hatott a sötét anyagon. Russell gyengéden megérintette, végigfuttatta az ujjait a combom belső oldalán, és a testem összes sejtjét átjárta az érzés.

Russell kétféle módon szeretkezik velem. Az első esetben vidáman locsog, és megnevettet, minden csupa öröm és móka. A második mód veszélyesnek érződik. A szeme elsötétül, a tekintete áthatóvá válik. Tökéletesen összpontosít. Egyáltalán nem beszél, és mire végez, általában én sem tudok megszólalni. Néha egy vad vágta az egész.

Ez is egy ilyen eset volt.

Tizennegyedik fejezet

Russell két nap, két éjszaka dolgozott, és jószerével alig találkoztam vele. Viszont boldognak tűnt, és ha az egész házban hallatszó, hangos éneklés jelentett valamit, akkor az új festmény jól alakult. Russell remélte, hogy ez is belekerül a kiállítási anyagba. Én magam folyton őrlődtem. Egyfelől rettegtem, hogy az emberek tudni fogják, engem ábrázol, másfelől óriási örömet okozott a tudat, hogy többé nem Francesca lesz az egyetlen, akiről készült egy döbbenetes Checkland-portré, ami egy londoni kiállítás fődarabja lesz. Néha rövid időre büntudatom támadt a hitvány gondolat miatt, de csak néha, és csak rövid időre.

A férjem a harmadik napon előkerült – többé-kevésbé festékmentesen –, és kijelentette, hogy eljött az ideje egy újabb autóvezető-leckének. Nem lelkesedtem különösebben a gondolatért, mert annyi minden történt körülöttem.

Ó, menjünk csak! – biztatott Thomas. – *Imádom nézni, ahogy vezetsz! Hogy milyen ügyes vagy!*

Ingerült pillantást vetettem rá, de nem törődött velem.

Sőt, Russell váratlanul nagyon eltökéltnek bizonyult.

– Nem adhatod fel csak azért, mert akadtak kisebb zökkenők – mondta, és átadta a kocsikulcsot. – Emlékszel még, mit történt, amikor lovagolni tanultál? Állandóan lepotyogtál.

– Igen, hogyne emlékeznék! – válaszoltam keserűen, és visszaadtam a kulcsot. – Fél kézzel talpra állítottál, a másikkal

leporoltál, és rákényszerítetted, hogy azonnal visszaüljek a nyeregbe. Akár akartam, akár nem.

– Pontosan így történt! – jelentette ki Russell büszkén.

– Volt olyan, hogy vérzett az orrom!

– Erre is tökéletesen emlékszem.

– Aztán kijött Mrs. Crisp, és kiabált veled.

– Na, erre már nem emlékszem. Biztosra veszem, hogy tévedsz. Mindegy, én csak azt mondom, hogy pont egy kis vezetésre van szükséged. Semmi sem hasonlítható ahhoz, mint amikor az ember összezúz pár olajshordót az első kerekekkel. Egyébként hordóval ezt sokkal könnyebb megtenni, mint gyalogosokkal. Azok mindig megpróbálnak elfutni, és néha kimondottan nehéz elkapni őket, és... mit is akartam mondani?

Gyalogosokat összezúzni az első kerekekkel... – ismételte ámuldozva Thomas. – *Nem hiszem el, hogy hagyod, hogy Russell Checkland vezetni tanítson.*

– Nagyon jól csinálja! – feleltem, és ezzel az igazmondás elébe helyeztem a házastársi lojalitást.

Egész jól ment, bár az F és a P jelű hordók már sosem lesznek olyanok, mint amilyenek voltak. Aztán már Sharon sütiboltjának másnapi megnyitója kötött le. Őszintén szólva, oly sok minden történt körülöttem, hogy alig volt időm Christopherre gondolni.

* * *

Valamennyien elmentünk, és mindenki zöld vagy lila, vagy pedig zöld és lila ruhát viselt. Joy óriási szenzáció volt a zöld és lila rugdalózójában, amit külön erre az alkalomra varrattunk

ugyanabból az anyagból, mint amiből a bolt aszalterítői készültek. Russell felajánlotta Sharonnak, hogy bérbe adja a kislányunkat óradíjas alapon.

Ő maga vállalta, hogy az ajtóban fogadja a vendégeket, de mert úgy érezte, ez még nem teszi próbára eléggé a képességeit, a posztját elhagyva fel-alá rohangált az utcán. Úgy tűnt, kimondottan élvezzi, hogy a nála lévő, tálcányi sütemény kiváló lehetőséget biztosít arra, hogy leszólítsa a legkülönfélébb korú hölgyeket.

Tanya és Andrew is beugrottak. Russell az unokatestvérével nem törődve, vadul flörtölt Tanyával, aki egy germán istennő nyugalomával figyelte őt. Aztán Andrew és én leültünk a konyha mögötti hátsó lépcsőn, hogy igyunk egy csésze teát, és ekkor beszéltem neki Christopherről, illetve Juliáról. Egy darabig szótlánul meredt a csészéjébe, aztán felajánlotta, hogy egy időre átköltözik a Frogmortonba, természetesen Tanyával együtt.

– Bőven van helyetek, Jenny – tette hozzá végül –, és örömmel megtesszük.

– Igazán kedves tőled, de színét sem láttuk már majdnem egy teljes hete.

– Ez is jellemző Christopherre – jegyezte meg Andrew vigyorogva. – Még riogatni sem tud rendesen.

Visszavigyorogtam rá, aztán megérkezett Russell, és azt tudakolta, hogy mit is művelünk mi idekint.

– Arról beszélünk, hogy manapság nincs senki, aki rendesen tudna ijesztgetni – felelte Andrew.

– Ha Christopherről van szó – válaszolta Russell –, akkor tökéletesen egyetértek. Ugyanakkor, elsősorban azt szeretném tudni: miért van az, hogy valahányszor elfordulok, te

rámosolyogsz a feleségemre? Menj, és mosolyogj valaki másnak a feleségére!

– Igazán vonzó a mosolyod – szóltam oda Andrew-nak.

– Köszönöm! – vágta rá elégedetten, és csak úgy sugárzott belőle a Checkland-vonzerő.

Kellemesen telt a délután. A barátainkkal töltöttük az időt, segítettünk, ha kellett, és örömünket leltük Sharon sikerében. Minden napfényes, boldog és csodálatos volt.

Aztán egyik pillanatról a másikra az egész megváltozott.

* * *

Az utolsó percig maradtunk, és a végén még Russellnek is be kellett vallania, hogy nem képes leerőltetni a torkán több süteményt. Ez persze nem akadályozta meg abban, hogy elfogadjon egy egész doboznyt Sharontól, aki azt mondta neki: jól jön ez még, amikor majd ismét megéhezik.

Tehát úgy harminc perc múlva – vélekedett Thomas.

Elköszöntünk Sharontól és Kevintől a konyhában, mialatt Mrs. Crisp arra várt, hogy eljöjjön érte Bill, elvigye, és azt csinálják... amit együtt csinálni szoktak.

Hé! Ez meg kicsoda? – érdeklődött Thomas, mialatt Bill beoldalazott az ajtón.

– Bill, a biztosítós ember.

Furcsa családnév, az biztos. Szerencse, hogy egy biztosítónak dolgozik. Képzeld el, milyen lenne, ha orvosnak megy ilyen névvel. Kis türelmet, kedveském, Doktor Bill, a biztosítós ember hamarosan megvizsgálja önt... – mondta Thomas elgondolkodva.

– *Milyen hülyén hangzik ez így, nem igaz?*

– Nyilván nem ez az igazi neve.

Hanem?

– Jó kérdés. Waite. Vagy Wayman? Russell valószínűleg tudja.

Biztos vagy benne? Tényleg, mennyit tudsz róla?

– Azt tudjuk, hogy Mrs. Crisp barátja.

És?

– Ööö...

Te jó ég!

– Hát, gondolom, Mrs. Crisp mindent tud róla – mondtam elkeseredetten.

– Jó napot mindenkinek! – köszönt fennhangon Doktor Bill, a biztosítós ember.

Mi udvariasan motyogtunk valamit.

– Elvihetem magukat valahová? – tudakolta Russell, a sötétben tapogatózva.

– Köszönöm, nem. Nem megyünk messzire – felelte Bill.

– Biztos? – kérdezte Russell, és újabb csalit tűzött a horogra. – Nekem nem fáradtság, és Mrs. Crispnek van az a kis gondja a lábával...

– Mi van az én lábammal? – szólt közbe Mrs. Crisp, a Sharonnal folytatott beszélgetését félbeszakítva.

– Tudja... a minap említette, amikor arra kértem, hogy segítsen elkapni Agathát.

– Ó, az jön-megy – felelte Mrs. Crisp kőmerev arcot vágva.

– Nahát... és mit gondol, mi okozza?

– Egyelőre nem tudom. Rendszerint akkor jön elő, amikor meghallom, hogy a Land Rover befordul az udvarba.

– Megkérjem Andrew-t, hogy vizsgálja meg?

– Tudomásom szerint ő állatorvos.

– Hát, az alapelvek ugyanazok, nemde? A láb, az láb!

– Semmi baja a lábamnak – jelentette ki vészjósló hangon Mrs. Crisp.

– Miattam igazán nem kell hősködni. Nézzünk szembe a tényekkel! Szegény Bill minél hamarabb tudomást szerez a maga... nos, mások talán azt mondanák: hibáiról, de mi, akik szeretjük önt, inkább apró szeszélyekként gondolunk azokra a dolgokra... Azt például tudja Bill, hogy telihold idején, amikor leszáll a sötétség...

Kirángattam onnan Russellt, mielőtt kapott volna a fülére egy harci kistörölközővel.

Andrew és Tanya a saját kocsijukkal jöttek utánunk. Russell fel volt dobva, egész úton a „Baj van a részeg tengerésszel” című dalt énekelt, és a refrén alatt ritmusra nyomta a dudát. Joy visítózott és az öklét lengette széles jókedvében.

Napról napra jobban hasonlít az apjához – állapította meg Thomas. – *Mi a terv: szeretnél szülni még egy-két gyereket?*

– Egyetlen tervem van: egy ropogósra sült marhaszeletet, és az új Star Trek-film.

* * *

Már késő délutánra járt az idő, mire befordultunk az udvarba. Ami meglepően üresnek hatott a fél tucat elmebeteg csirke nélkül. Cserébe Marilyn ide-oda rohangált, és csábosan nézett ránk a pillái között abban a reményben, hogy kap valami ennivalót.

– Megyek, és kiengedem a lányokat – jelentette ki Russell lemondóan sóhajtva. – Bár, mire végzek, állhatok neki

visszaterelni őket. Emlékszel arra az időre, amikor még nem a lábasjóság hajkurászásával töltöttük az egész napot?

– Hogyne, és szeretettel emlékszem rá – válaszoltam, azzal Joyjal a karomban kiszálltam a kocsiból, mielőtt a férjem belerángathatott volna a közelgő hajkurászásba. – Megyek, és veszek egy kellemes fürdőt, de majd gondolk rád.

Andrew és Tanya a sütiboldtól egyenesen a megrendelt vacsoráért mentek, és egyelőre nem érkeztek meg. Gyanítottam, hogy szándékosan húzzák az időt, várnak, amíg leülepszik a por, és minden állatunk a megfelelő helyre kerül.

Az ajtók-ablakok egész délután zárva voltak, ezért most por szaga szállongott a levegőben. Lefektettem az álmos Joyt a kiságyba, és lementem a földszintre, hogy kinyissam az erkélyajtót.

Először nem láttam meg őt. Kinyitottam az ajtót, és elhúztam a függönyöket, hogy friss levegőt engedjek be.

És ekkor megpillantottam Christophert.

Nem csinált semmit. Csak állt a kertben, és a fenti ablakokat fürkészte. Körülbelül húsz lábra lehetett tőlem. És hirtelen rám nézett.

Megdermedtem úgy, hogy fél kézzel még fogtam az ajtó kilincset.

Végtelenül hosszúnak tűnő másodpercek teltek el, és továbbra sem történt semmi. Minden hang eltűnt a világból. Sőt, minden más is, úgyhogy csak ketten maradtunk: Christopher és én. Szótlanul és mozdulatlanul bámultuk egymást. Egy idő után rájöttem, hogy nincs közöttünk semmi, ami elválasztana tőle.

Ő mozdult elsőnek. A tekintetét továbbra is a szemembe fúrva tett két lépést, lehúzta a sliccét, és a medencébe vizelt. Tisztán

láttam a sárga vízsugarat a levegőben, és hallottam a csobogást.

Moccanni sem bírtam. A félelem teljesen megbénított. Nem tudom, meddig álltam így, mialatt Christopher a medencénkbe vizelt, és egy pillanatra sem vette le rólam a szemét. Az arca mindvégig ijesztően kifejezéstelen volt.

Itt vagyok, Jenny!

Hirtelen rám borult a forró gyömbéres keksz megnyugtató illata. Aztán egyetlen gyors, ösztönös mozdulattal bevágtam az erkélyajtót, és ugyanilyen gyorsasággal berántottam a függönyöket. Fél másodperccel később arra gondoltam: *Nem! Te idióta! Így szökött el a legutóbbi alkalommal is!*

Ügyetlenül matatva elhúztam a függönyt – de már elkéstem. Christopher eltűnt. Ha egyáltalán ott volt. Lehet, hogy, akárki akármit mond, valóban megőrültem?

A következő pillanatban eszembe jutott Joy, és már félúton jártam a lépcsőn, mire elkezdtem gondolkodni. Végigrohantam a folyosón, és valósággal berobbantam a szobába. Nem tudom, mire számítottam, mindenesetre Joy az ágyában feküdt, és a lábával beszélgetett. Amint észrevette, hogy ott vagyok, felém fordította az arcát, és mosolygott.

Hihetetlen erővel söpört át rajtam a megkönnyebbülés, és befejezte azt, amit a Christopher megpillantásával járó sokk elkezdett. Minden erő kiszállt a lábamból. Ha nem kaptam volna el az egyik széket, elterültem volna a padlón.

Nem emlékszem, hogyan jutottam el a kislányom ágyáig. De végül rákönyököltem a rácsra, és rászántam két percet, hogy kilihegjem magam.

És ekkor támadt egy másik gondolatom: Russell.

Menj! – szólt rám Thomas. – *Itt maradok Joy mellett.*

Ő biztonságban van. Menj, és keresd meg Russellt!

Meggyőződtem róla, hogy az ablak zárva van, aztán kirohantam a szobából, és egyenesen nekifutottam Russellnek, aki éppen befelé tartott.

Elkapta a karomat, és rám szólt:

– Nyugalom, Jenny! Hol a tűz?

A dzsekijébe kapaszkodva tántorogtam, és imádkoztam, hogy jöjjenek a szavak. Ha valaha adódott alkalom, amikor életbe vágóan fontos volt, hogy figyelmeztessenek valakit, akkor ez volt az.

Vettem egy mély, reszketeg lélegzetet, és küszködtem, hogy össze tudjak kaparni pár szót.

– Jenny, mi a baj? – kérdezte Russell. – Joyjal van valami? Beteg?

Elsietett mellettem, hogy megnézze a kislányunkat, aki boldogan gurgulázott, majd megfordult, és értetlenül nézett rám.

Én pedig próbálkoztam. Isten a tanúm, milyen keményen próbálkoztam. Éreztem, hogy a hasizmaim rángatóznak... a torkom elszorult...

– Ru... Ru... Ru...

Vannak, akik a látszat alapján ítélik meg Russell Checklandet. Az ilyenek szerint ő egy sikertelen és értéktelen művész, aki csattogó Land Roveren rohangál a világban, és állandóan kiabál. De a felszín alatt – néha nagyon mélyen – van egy nagyon okos férfi, aki sokkal többet lát a világból, mint amennyit a legtöbb ember el tud képzelni.

Számomra Russell a szikla, amire az életem épült. És igen, tudom, hogy Russell egyben fűrészfogas zátony Mrs. Balasana

tengerén, és ha valaki netán ingókőnek nevezné őt, abban is lenne némi igazság, de én azt is tudom, hogy valahányszor valóban, de valóban szükségem van rá, mindig ott van nekem.

Ezúttal is ez történt.

– Minden rendben, Jenny – mondta gyengéden. – Ne, még ne próbálj beszélni! Csak lélegezz! És megint! Ez az!

A két meleg tenyere közé fogta az arcomat, és folytatta:

– Hunyd le a szemed! Nem kell sietni. Ez az, jól csinálod. Dőlj nekem, és lélegezz!

Szorgosan küzdöttem minden egyes lélegzetvételért, és először észre sem vettem, de aztán felfigyeltem rá. Megint a forró gyömbéres keksz illatát éreztem – Thomas is bevetette a saját varázslatát, és a világ egy másik helyé változott.

Végre abbahagytam a görcsös zihálást, viszonylag egyenletesen lélegeztem. Ekkor Russell ingének mintájára összpontosítva végigkövettem a tekintetemmel egy színes sávot, aztán egy másikat, míg végül meg tudtam szólalni.

– Chris... topher... láttam őt. A kertben... volt. Engem... nézett.

Ismét lehunytam a szememet, és vártam, hogy Russell azt felelje: „Biztos vagy benne?” vagy pedig: „Csak képzelted, Jenny”, de nem tette. Egy pillanatig sem tétovázott. Jó okom volt arra, hogy szeressem őt. Elfordította a fejét, és azt kiabálta:

– Andrew!

Hitt nekem. Elöntött a hála érzése, és csorogni kezdtek a könnyeim.

– Jenny, te itt maradsz Joyjal! – mondta aztán. – Ne hagyd magára! Egy perc múlva visszajövök, de te maradj itt!

Egy ütemmel később már Andrew nevét kiabálva rohant lefelé a lépcsőn.

Felbátorodtam a tudattól, hogy Russell és Andrew a közelemben vannak. Odamentem az ablakhoz, kinyitottam, és kihajoltam, hogy minél többet lássak.

A fallal övezett kert békésen aludt a kora esti napsütésben. Olyan csend uralkodott a környéken, hogy hallottam a csobogó szökőkút felett repkedő méhek zümmögését. És nem láttam senkit. A kapu nyitva állt, de a kert üres volt. Becsuktam az ablakot, és a szoba felé fordultam.

Hallottam, hogy valahol a távolban Andrew és Russell kiabálnak egymásnak. Christophernek nyoma sem volt. Megint fontolóra vettem, hogy melyik a nagyobb katasztrófa: az, ha megbolondultam, vagy az, ha Christopher valóban körülöttünk ólálkodik. Rövid tanakodás után úgy döntöttem, ha valaki biztosítana afelől, hogy Christopher a világ másik oldalán van, akkor az örülettel valószínűleg meg tudnék birkózni. Mert valahányszor láttam őt, egy kicsit mindig közelebb volt hozzám. És egy kicsivel mindig fenyegetőbbnek tűnt.

Valaki kopogott az ajtón, én meg majdnem a falnak ugrottam, mielőtt rájöttem, hogy Christopher aligha kopogna. Ösztönösen beálltam az ajtó, illetve a kiságy közé, majd kiszóltam:

– Igen?

Tanya lépett be, a kezében tálcával, és bejelentette:

– Hoztam neked teát!

Az adrenalin lassan távozott a szervezetemből, és a hatása múltával kezdtem ledermedni, míg a számban keserű ízt éreztem. Tudatosult bennem, hogy nagyon szomjas vagyok, és hogy mennyire szeretnék egy bögre teát. Ha elég bizonytalanul is, de sikerült rámosolyognom Tanyára, és bólintottam.

Letette a tálcát, és felkészült, hogy rendet teremtsen a

káoszban.

– Jenny, te most leülsz, és azonnal megiszod ezt! – szólt rám a maga határozott stílusában. – Utána sokkal jobban fogod érezni magad!

És ez parancs! – tette hozzá halkan mormolva Thomas.

– Andrew és Russell kint vannak, és mindent bezárnak – folytatta Tanya. – Én minden ablakot becsuktam a földszinten. Christopher nem juthat be. Te és a kicsi biztonságban vagytok. Most pedig, idd meg a teát, mielőtt kihűl! És itt van gyümölcsle Joynek.

Hálám jeléül mosolyogtam és bólogattam, aztán leültem Joy mellé, és amíg Russell nem tért vissza, nem vettem le róla a szememet.

* * *

Andrew és Tanya felajánlották, hogy maradnak, de másnap dolgozniuk kellett, és ahogyan azt Russell is mondta: mit tehettek volna? Legfeljebb segíthettek péppé verni Christophert, de azt Russell egyedül is el tudta intézni, kösz szépen. Mi több, alig várta, hogy megtehesse.

Megvacsoráztunk, és Andrew-ék elmentek. Russell égve hagyta az összes lámpát. Én az emeleti ablakokat ellenőriztem, Russell a földszintieket. Bezárt és bereteszelt minden ajtót, aztán végre nyugovóra tértünk.

Russell elgondolkodva ült az ágyán, és felhúzta azt a viharvert vekkerét.

– Miért csinálja ezt Christopher? – dörmögte halkán. – Te mit gondolsz?

– Hogy megrémítsen és kiborítson engem? – feleltem, és megborzongtam. Nem esett jól a gondolat, hogy van valaki a környéken, aki ártani akar nekem.

– Igen, ezt értem. Nem szép dolog, de megéri visszatérni Rushfordba egy ilyen jelentéktelen ügy miatt?

– Nem vagyok... jelentéktelen ügy – feleltem kissé felháborodottan.

– Tényleg kezdenünk kell valamit az egóddal – válaszolta vigyorogva Russell. – Azok, akik szeretnek, elbűvölőnek látnak. Még az összes kis fura szeszélyeddel együtt is. De valahogyan el kéne fogadnod a tényt, hogy, bár jómagam nem tudnék élni nélküled, mások számára aligha te vagy a bolygó legfontosabb embere. Régebben olyan kis szerény teremtés voltál. És illedelmes is. Honnan jön ez a sok én, én, én?

Rácsaptam a karjára, mire még szélesebben vigyorgott, és hozzátette:

– Ez már jobb! De az tény, hogy igazad van. Mit akarhat Christopher? És miért van itt? Nyilván úgy tudja, hogy a helyi körözési lista elején szerepel a neve.

– A jelekből ítélve nem érdekli. Ugye?

Russell gondolatban máshol járt. Hirtelen felkapta a fejét, és azt kérdezte:

– Bocs, mi van vele?

– Rajta van a környék körözési listáin?

– Fogalmam sincs – vallotta be Russell. – A tűz után vallomást tettünk, és tudomásom szerint, ennyi volt. Az jár a fejemben...

– Mi?

– Az, hogy Bill talán tud valamit...

– Bill? Mrs. Crisp udvarlója?

– Még hány Bill kóvályog a házunk körül? Tudom, hogy egy tökkelütött rokonod a környéken mozog, és te betegre aggódod magad emiatt, de próbálj felzárkózni!

– Bocsánat – böktem ki szégyenkezve, de pillanatról pillanatra jobban éreztem magam.

– Az jutott eszembe... hogy talán ezért van itt.

– Christopher?

– Nem, Jenny! Koncentrálj! Billről beszélek.

– De Bill... miért várná itt Christophert? Minden bizonnyal ez az utolsó hely, ahol...

– Mert ezt csinálják a jó vadászok. Kiszámítják, hogy hol fog felbukkanni a préda, aztán csak odamennek és várnak.

És ekkor teljesen megfeledkeztem Christopherről.

– Úgy érted... lehet, hogy Bill nem is Mrs. Crisp, hanem Christopher miatt jár ide?

– Hát, kezdem ezt hinni...

– Vagy pedig... – mondtam, de nyomban elhallgattam.

– Vagy pedig? – biztatott Russell.

– Vagy Bill is benne van.

– Vagy Bill is benne van... – ismételte Russell, de olyan nyugodtan, hogy egyből tudtam, ő is gondolt már erre.

Elborzadva néztem rá, és rekedtes hangon azt mondtam:

– Jaj, Russell! Nem! Az nem lehet... a szegény... Mrs. Crisp. Mit tehetünk?

– Pillanatnyilag nem tudom, de ha kiderül, hogy Bill nem az, akinek hisszük, akkor elviszem a pajtába, és váltok vele néhány szót.

– Russell!

Megnyugtatónak szánt gesztussal megveregette a karomat,

valahogy úgy, ahogy Boxert szokta paskolgatni.

– Ó, ne aggódj! – felelte aztán. – Kerülöm majd a nagy szavakat, és nem tart sokáig.

– De... még mindig nem értem. Mit remél... ettől Christopher? Abban reménykedik, hogy... megbolondulok? Vagy hogy elválunk? Mi indokolhatja azt a... kockázatot, amit vállal?

– Fogalmam sincs – felelte vidáman Russell. – De gyanítom, hogy hamarosan megtudjuk.

Tizenötödik fejezet

Azon az éjszakán alig aludtam, mert minden neszre felkaptam a fejemet. És higgyék el nekem, vidéken rengeteg hang hallatszik éjszaka. Több alkalommal is felkeltem, hogy kihajoljak az ablakon, és megnézzem, üres-e a kert. Russell a külső lámpákat is égve hagyta, és az egész környék erős, fehér fényben úszott. Fogadni mertem volna, hogy reggel megkapjuk Mrs. Balasana soros panaszát.

Lefekvés előtt az ágyával együtt átvittük Joyt a mi szobánkba. A sötét mennyezetet bámulva hallgattam mély, ritmikus szuszogását. Amikor harmadszorra is fel akartam kelni, Russell megfogta a karomat, és rám szólt:

– Olyan, mintha egy forgóajtóval feküdnék egy ágyban. Hunyd be a szemed, és aludj!

– Nem tudok aludni.

– Akkor hadd javasoljak valamit... hogy mivel töltsük az időt reggelig! Add ide a kezedet!

– A lányod is itt van a szobában. Ennyire perverz vagy?

– Bennem nincs semmi perverzió! Azt akartam javasolni, hogy számoljuk a birkákat az ujjaidon. Miért, te mire gondoltál?

– Semmire – feleltem sietve.

* * *

Reggel korán felébredtem. Még Russellt is megelőztem, ami nem

sűrűn esik meg. Tisztába tettem és felöltöttem Joyt, odavittem Russellnek, és ott hagytam őket, hadd játsszanak, én pedig lementem a földszintre.

Csak a tények rögzítése végett írom le: kivittem Boxert a mezőre, kiengedtem a csirkéket az ólból, valamint Jacket és Marilynnt az udvarra, és mindezt körülbelül tizenhatod annyi idő alatt, mint amennyi alatt Russell szokott végezni.

Mrs. Crisp hozott nekem egy bögre teát, és leültem egy percre a hátsó ajtó melletti padra, hogy kicsit élvezzem a szokatlan békességet. Szép reggel köszöntött ránk, és mialatt ott üldögéltem a kellemes napfényben úgy, hogy a Frogmorton mindennapi életének hangjai vettek körül, nehezemre esett elhinni, hogy Christopher valaha itt járt.

Jack lassan átbaktatott az udvaron, megállt a falnál, a szokott helyén, és a földet bámulta.

Nem javul az állapota, igaz? – kérdezte Thomas.

Megráztam a fejemet.

Kezdek azon töprengeni, hogy drasztikus intézkedésekre lesz szükség.

Ültömben elfordulva felnéztem Thomasra, és azt kérdeztem tőle:

– Mennyire drasztikus intézkedésekre?

Ó, azt még nem tudom – vallotta be elgondolkodva. – *De emiatt tényleg ne aggódj!*

– Nehogy te is azzal gyere, hogy ki kéne ásni a gazdáját!

Miért, ki mondott ilyet?

– Russell.

Aha... megfordult már a fejedben, hogy egy örülthöz mentél hozzá?

Lehunytam a szememet, és bólintottam egyet.

* * *

Együtt reggeliztünk, elég későn. Valamennyien ott ültünk az asztalnál, amit rendkívül kellemesnek találtam. Egyvalami hiányzott, ahogyan arra Mrs. Crisp többször is rámutatott: néhány tojás.

Russell ismét azt tudakolta, honnan jön ez a tojások iránti megszállottság, mire Mrs. Crisp azt felelte: fogalma sincs, mivel oly régen látott már tojást, hogy el is felejtette, hogyan néz ki. Russell azzal vágott vissza, hogy manapság nem csak tojást lehet reggelizni, és a maga részéről boldogan beéri egy füstölt heringgel. Mrs. Crisp erre azt válaszolta, hogy Russell hamarabb kap füstölt heringet azoktól a tollas bolondoktól, mint tojást, és ekkor, mialatt pont belemelegedtek volna az adok-kapokba, kopogást hallottunk az ajtó felől, és Bill érkezett a konyhába.

Russell dörmögött valamit, majd úgy tett, mintha rendkívüli módon érdekelné az aratófesztivál részleteivel szolgáló tájékoztató füzetke – de közben azt morogta, hogy a világeért sem venne rajta részt, mivel a legutóbbi vallási ünnep, amin ott voltunk, egy igazi szülésről híresült el, és azt ő nem akarja még egyszer végigcsinálni.

Mrs. Crisp lecsapta a teáskannát, és rámutatott:

- a. Russell nem volt ott, amikor ment az a bizonyos misztériumjáték.
- b. Nem szült ott más, csak egy birka.
- c. Ha Russell füstölt heringre vágyik, menjen, és kerítsen magának. Vagy ásson egy gödröt, töltsse meg vízzel, és

tenyésszen magának halakat. Különben meg, hering nélkül pont úgy elboldogulunk, mint tojás nélkül.

Russell kiemelte Joyt a székéből, a hóna alá fogta nagyjából úgy, ahogyan a csirkéit szokta, felmarkolt két pirítóst, és méltóságteljesen tájékoztatott minket, hogy a műtermében lesz, azzal elhagyta a konyhát.

Rámosolyogtam Billre, és köszöntöttem:

– Jó reggelt! Kér egy kávét?

– Köszönöm, most nem. Csak átutazóban vagyok – felelte mosolyogva. Billnek kellemes a mosolya. Az a göndör, őszes haja mindig ápolt, és rendszeresen vágatja, továbbá mindig rendes ruhát visel, de ekkor valamiért nem tudtam kisöpörni a tudatomból Bill, a vadász képét.

Thomas a szemét kimeresztve tanulmányozta őt.

– Te meg mit művelsz?

Jeleket keresek, amik arra utalnak, hogy gyalázatos célok eléréséhez használja fel Mrs. Crispet.

– Egészen pontosan hogyan ismered fel ezeket a jeleket?

Ló vagyok. Bölcs vagyok, és kiválóan működnek a megérzéseim.

– És ebben a pillanatban mit tudsz megállapítani Billről? Mit súgnak a megérzéseid?

Rendes és kedves embernek látszik.

– Pontosán erre a következtetésre jutottunk mi, a többiek is.

Igen, de én a bölcsességem és a megérzéseim révén jutottam el ehhez a következtetéshez. Ti csak találgattatok.

Biztosra vettem, hogy Russell azt várja el tőlem, használjam ki az alkalmat, és próbáljak információt kicsikarni Billből. Minden lehetséges módszerrel és eszközzel.

Kínpadra vonod? – érdeklődött Thomas.

– Ha máshogy nem megy... – feleltem, azzal az ajtónál álló, kicsit sem fenyegető alak felé fordultam, és megkérdeztem tőle:

– Szóval, mi a mai program?

– Mrs. Crisppel elmegyünk Rushfordba, de csak később, kora délután – felelte teljes komolysággal.

– Ez igazán jól hangzik. Valami különleges alkalom...?

– Ma nem.

Ez azt sejteti, hogy máskor különleges dolgok történnek – mondta gyorsan Thomas. – *Tapogatózz tovább!*

Mivel fogalmam sem volt, hogyan kell csinálni az ilyesmit, pont jól jött, hogy Bill elővett egy vastag, barna borítékot, és átadta Mrs. Crispnek.

– Ez ma reggel érkezett. Gondoltam, szeretné megnézni.

Ez érdekes! – jelentette ki Thomas. – *Kérdezd meg gyorsan, hogy mi az!*

Csakhogy én nem vagyok Russell, és még javában küzdöttem, hogy tapintatosan fejezzem ki magam, amikor a férjem visszatért a konyhába. Rosszallón méregette Billt, majd felmordult:

– Még itt van? – És máris Mrs. Crisp felé fordult, meglátta a borítékot, és nyitotta a száját a következő kérdéshez.

Csakhogy Mrs. Crisp évtizedek óta együtt élt a férjemmel.

– Ó, de ostoba vagyok! – kiáltotta hirtelen. – Russell, elfelejtettem szólni, hogy reggel telefonált Mrs. Balasana. Szeretne beszélni magával arról, hogy egész éjjel égtek a lámpák. Úgy tűnik, szemhunyásnyit sem aludt, és erről váltana néhány szót... hová megy?

Russell már az udvar közepén járt, mielőtt megállíthattam

volna. Hamarosan meghallottuk, hogy a Land Rover hangos csattogással életre kel, és kidübörög az udvarból.

Mrs. Crisp elégedetten lesimította a haját, rámosolygott Billre, és azt mondta neki:

– Hát akkor, délután találkozunk!

* * *

Azt hittem, Mrs. Crisp csak tréfált, amikor Mrs. Balasanáról és a lámpákról beszélt, de nem volt ekkora szerencsém.

Épp kinéztem az ablakon, és pár pillanatig nem hittem a szememnek. Marilyn és Jack az udvaron kószáltak, ezért a kapu csukva volt. És Mrs. Balasana annyira sietett, hogy nem vacakolt a retesszel, inkább átmászott a kapun.

Jack, aki mindedig csendesen álldogált az itatóvályúnál, most felszegte hosszú, sötét fülét. Vártam, hogy ezúttal is eluralkodjon rajta a csalódottság, de most valami megváltozott. Tett két-három lépést Mrs. Balasana felé, és amikor már arra gondoltam, hogy „Hé, mi folyik ott?“, megérkezett Marilyn, és motozásnak vetette alá a jövevényt.

Mrs. Balasana egyikükről sem vett tudomást, szinte futva tartott a hátsó ajtó felé.

– Baj van – mondtam Mrs. Crispnek, és mentem, hogy beengedjem a hölgyet.

Szörnyen nézett ki. Arra gondoltam, hogy ha képes sírni, akkor mindjárt elsírja magát. Nem gombolta be méregdrága kabátját, a kendője csak úgy odavetve lógott a nyakában, drága farmernadrágja térdtől lefelé csupa por volt.

Gyors mozdulattal kitártam előtte az ajtót, és ráköszöntem:

– Üdvözlöm, Mrs. Balasana! Jöjjön be! Baj... van? Segíthetünk valamiben?

A következő perc során meggyőztem a csirkéket, hogy egy nyitott ajtó nem feltétlenül felkérés arra, hogy csatlakozzanak hozzánk, és mire visszajutottam a konyhába, Mrs. Crisp leültette a vendéget, aki szemmel láthatóan ki volt borulva.

– Mi... történt, Mrs. Balasana? – kérdeztem riadtan. – Önnel...

Nem bírtam rögtön kiböki, hogy „van baj”, és ezúttal nem előzött meg.

Mrs. Crisp teát rakott az asztalra, és mellé tette a kétszersületes dobozt is – de előtte még lekapta róla a fedelet, és szemügyre vette a tartalmát.

Őszintén szólva, nem hiszem, hogy kétszersültért jött – jegyezte meg Thomas.

Igaza volt. Sosem hittem volna, hogy egyszer a „zilált” jelzővel fogom leírni magamnak Mrs. Balasana külsejét, de tény, hogy az arca vörösben úszott, és apró levelek, illetve gallyak tarkították a haját.

– Kérem... – zihálta, és megragadta a kezemet. – Segíteniük kell!

– Természetesen segítünk – feleltem tétovázás nélkül. – Mi a... baj?

– Batyú eltűnt. Nem találom sehol. Soha nem ment még el egyedül, és nem fog hazatalálni. Mit tegyek? – hadarta idegesen, és mielőtt válaszolhattam volna, tovább beszélt: – Meg kell találnom őt. Muszáj! Segítsenek, kérem! Nekem nincs senkim, csak ő. Olyan kicsi, és elragadhatta egy róka, de lehet, hogy csapdába lépett, vagy elütötték, vagy ellopták, hogy állatkísérletekhez használják...

Beszéd közben kétségbeesetten hadonászott, de sikerült elkapnom a karját, és azt feleltem neki:

– Mrs. Balasa... Ananda! Kérem... próbáljon megnyugodni!

Mrs. Crispre pillantottam, aki épp kitöltötte a teát, és bólintott nekem.

Ismét Mrs. Balasana felé fordultam, és folytattam:

– Természetesen segítünk. Örömmel megteesszük. Csak mondjon pár részletet! Rajta van valamelyik kabátja?

– Nincs – felelte a fejét rázva. – A házban semmit sem szokott viselni.

Ez nagy kár volt. Egy vörös Royal Stewart tartán öltözetet viselő kutyát egy mérföldről is ki lehetett szúrni. Támadt egy gondolatom, és azt kérdeztem:

– Hogyan jutott ki?

– Azt nem tudom. Az összes ajtó csukva volt. De az ablakok nyitva lehettek. Talán kimászott...

Én kételkedtem ebben. Másrészről, Batyu megtehetette azt, hogy felugrott egy székre, onnan az ablakpárkányra, onnan pedig ki a szabadságba.

– Van benne chip?

– Igen! Igen, van.

– Andrew az állatorvosuk?

– Mr. Checkland? Igen, ő. Nagyon jó orvos, ugye? Batyu szereti. Ó, istenem, hol lehet? – jajdult fel, és eleredtek a könnyei.

Mrs. Crisp letette elé a teli csészét, én pedig átnyújtottam neki egy tekercs papírtörülőt. Ivott néhány kortyot, majd kifújta az orrát, és ekkor jól láttam, hogy mennyire remeg a keze.

– Nos, Mrs. Balasana... azt hiszem... – mondtam eléggé

akadozva – az lenne a legjobb, ha meginná a... teáját, és amikor jobban érzi... magát... szerintem haza kéne mennie, és...

Mrs. Balasana a széket hátrarúgva felpattant, és kijelentette:

– Nem! Meg kell keresnem Batyut. Még sosem volt egyedül a szabadban. Biztos nagyon fél!

– ...mert ahogyan ön is mondta – folytattam elszántan –, Batyu nincs... hozzászokva ahhoz, hogy... egyedül legyen kint... és valószínűleg csak... gyorsan körbeszimatol, aztán úgy dönt, hogy ez nem neki való... és talán máris ott ül a lépcsőn, arra várva, hogy ön beengedje.

– Ó, ön ezt gondolja? – kérdezte reménykedve Mrs. Balasana, és felderült az arca.

– Igen, ezt. És felhívom... Andrew-t, és megkérdezem, hogy tud-e valamit, és ő is szól majd pár embernek. Aztán... kimegyek, és alaposan körülnézek a... melléképületekben, hátha Batyunak sikerült bezárnia magát valahová. Tudja, ez megesik néha. És... felhívom Braithwaite-éket is, és ők is körülnéznek.

– Köszönöm! – vágta rá, és megfogta a kezemet. – Nagyon köszönöm, Mrs. Checkland! Ön annyira kedves!

– Szóra sem érdemes. Boldogan segítek. És Russellt is felhívom... hogy tartsa nyitva a szemét, mialatt hazafelé autózik. De kérem, igya meg a... teát, mielőtt távozik!

A legkevésbé sem elegáns hölgyhöz illő módon, egy hajtásra leküldte a teáját, majd letette a csészét, és azt mondta:

– Köszönöm, Elisabeth! Ez nagyon jólesett!

Mrs. Crisp meglepetten pislogott, aztán elmosolyodott.

– Nagyon szívesen – felelte. – Mrs. Checkland egy darabig telefonálni fog. Szeretnéd, hogy hazakísérjelek?

– Nem! Ó, nem! Mindjárt összeszedem magam, nem lesz

semmi baj. Biztosra veszem, hogy Mrs. Check... Jennynek igaza van, és Batyu engem várva üldögél a kapuban. Nem... nem veszíthetem el, tudod... – mondta halkán, majd Mrs. Crisp szemébe nézve hozzátette: – A végén mindenkit elveszítünk, nem igaz?

Mrs. Crisp bólogatott, és azt válaszolta:

– De néha mások megtalálnak minket.

Mrs. Balasana egy pillanatig még hallgatagon, moccanás nélkül ült, aztán Hermčs sáljának halk suhogásától kísérvé kisietett a konyhából.

Mrs. Crisp elvitte a vendégünk csészéjét, én pedig felkaptam a telefont.

* * *

Nem akartam tétlenül üldögélni, amíg Russell hazaér.

– Kimegyek, és körülnézek az istállóban meg a pajtában – mondtam. – Lehet, hogy Batyu beszorult valahová.

Mrs. Crisp bólintott, én pedig hozzátettem:

– Russell úton van hazafelé. Körülbelül harminc perc múlva itt lesz. Addigra végzek, aztán együtt átkutatjuk a mezőket.

– Ne menjen messzire, Mrs. Checkland! – figyelmeztetett Mrs. Crisp, és nekilátott berakni az edényeket a mosogatógépbe. – Russell nélkül semmiképpen.

Megígértem, hogy a közelben maradok, majd kimentem az udvarra, ahol Thomas várt rám. A délutáni nap még melegen süttött. Néha úgy tűnt, sosem ér véget a nyár. Kivezettem Marilynnt a mezőjére. Jack, mint mindig, csendesen bandukolt utánunk. Marilyn elügetett, hogy találkozzon Boxerrel. Jack a

kapunál maradt, és ezúttal is mélyen lehorgasztotta a fejét. Megvakargattam a fülét. Türelmesen állt, de nem mutatta az öröm jeleit. Sem a bánatét, amikor abbahagytam a vakargatást. Akármit tettünk vele, sehogyan sem reagált. Marilyn és Boxer együtt ácsorogtak a fák árnyékában, és kettejük csendes barátsága még inkább kihangsúlyozta szegény Jack magányát. Hiába próbálkoztunk, nem találtunk semmit, amin keresztül kapcsolatot teremthetünk volna vele.

– Úgy tűnik, Thomas, hogy semmi sem ér el hozzá – mondtam halkán.

Adj még neki időt! – felelte Thomas. – Sosem lehet tudni. Egyébként, pillanatnyilag van egy másik állat is, ami miatt aggódnunk kell.

Ez igaz volt. Egy apró kutyát kellett megkeresnünk, ami először volt egyedül kint. Jómagam őszintén hittem abban, hogy máris hazatalált. Minden pillanatban vártam, hogy Mrs. Crisp kikiabál a hátsó ajtón, hogy Mrs. Balasana megtalálta Batyut. Ugyanakkor, úgy döntöttem, hogy ha már kijöttem a házból, alaposan körülnézek. Nem tudom, hogy miért a pajtában kezdtem. Az ajtó nyitva volt, vagyis a kutya bármikor kijöhetett volna. Benéztem a furcsa gépek mögé, és egy régi ponyva alá, ami a jó ég tudja, mit takart. Közben folyamatosan szólongattam Batyut. Aztán átmentem az istállóba. Sőt, felmerészkedtem a rozoga lépcsőn, és bekukkantottam Kevin régi szobájába. Nem találtam meg Batyut, de nem is számítottam rá, hogy megtalálom. Körbejártam az összes melléképületet. Tonnányi régi vacakot tároltunk mindegyikben, de semmit sem dobtunk ki, mert Russell minden darabról állította, hogy egyszer még jó lehet valamire.

Még a tyúkólba is bekukkantottam.

Ez komoly, Jenny? Gondolod, hogy hat meglehetősen gömbölyded, bár továbbra sem tojó tyúk képes lenne fogságban tartani a kutyát? El tudod ezt képzelni? – kérdezte Thomas, majd egy gengszter hangján hozzátette: – *Adj még lisztkukacot, vagy elintézzük a kicsikét!*

– Szeretek alapos munkát végezni – feleltem halkán.

Átkutattam a pajta mögötti területet, ahol tüzet szoktunk gyújtani, illetve ahol a Land Rover szokott parkolni, és Batyut ott sem találtam meg. De, őszintén szólva, nem is vártam, hogy rábukkanok. Tudtam, hogy nincs Boxer mezőjén, mert Marilyn nyugodtan legelészett, amit sosem tett volna, ha kutya van a közelében. Még egy Batyu méretű apróság láttán is felmászott volna a legelső fára.

Ezek után csak a kert maradt. Ahol nem jártam azóta, hogy Christopher a medencébe vizelt.

Igen! – helyeselt Thomas. – *Amúgy is meg kéne néznünk, hogy az aranyhalak túléltek-e azt a vegyi támadást.*

A kertben, mint mindig, pár fokkal melegebb volt a levegő, mint az udvarban. Nesztelen léptekkel végigmentem az ösvényen, közben Batyut hívogattam, és néha megálltam, hogy hallgatózzak. Teljes csend borult a környékre.

Úgy láttam, a halak rendben vannak. A jelekből ítélve a vizelet nem hatott rájuk. Ettől függetlenül megjegyeztem magamnak, hogy ki kell cserélni a vizet. A halakat ugyan nem zavarta a dolog, de én így nem akartam belenyúlni a vízbe.

Aztán visszatértem az udvarba, és körülnéztem. Nem maradt hely, amit ellenőrizhettem volna.

Hirtelen meghallottam, hogy valahol a bekötőút mentén

elindul egy autó, és ennek nyomán támadt egy ötletem. Arra gondoltam, hogy megnézem az út menti sövényt, hátha Batty valahogy felakadt egy ágon a nyakörvénel fogva. Átmásztam a kapun, ahogyan korábban Mrs. Balasana tette, és elindultam lefelé az enyhe lejtőn. Elmentem az út végéig, közben folyamatosan figyeltem a jobb kézre eső sövényt, aztán megfordultam, és felfelé tartva a másik oldalt néztem.

Ha az a kocsi nem jött volna, nem találtam volna meg Battyt. Kiléptem a szegélyre, hogy elengedjem – a bekötőút egy autónyi szélességű, sőt még szűkebb az évnék ebben a szakaszában, amikor is megnőnek a sövények. Russellt szerencsére nem érdekli, hogy milyen állapotban van a Land Rover festése.

Mialatt benyomakodtam a sövénybe, megláttam valamit. Nem lent volt, a földön, ahová néztem, hanem körülbelül két láb magasságban. Valami... lengedezett ott. Feltámadt bennem kíváncsiság, és leguggoltam, hogy megnézzem.

Légy óvatos, Jenny!

Megtaláltam Battyt. Lassan, szelíden lengedezett. Valaki rongyot kötött a nyakába, és felakasztotta. Már halott volt.

Nem tudtam elhinni. Ez nem baleset volt. Valaki szándékosan csinálta. Miért vetemedik bárki ilyen szörnyűsége?

Azonnal megkaptam a választ. Valahol tudatosult bennem, hogy a kocsi közeledik, aztán az is, hogy megáll mögöttem. Arra gondoltam, hogy a sofőr segíteni akar. Épp készültem megfordulni, amikor valaki megragadta mindkét karomat. Megpróbáltam küzdeni, és kinyögtem, hogy „Mi a...”, de ebben a pillanatban ráborult valami a fejemre. A világ nagyon sötét és nagyon forró lett.

Tizenhatodik fejezet

Nem tudom, hogy nekem miért nincsenek olyan rokonaim, mint másoknak. Kedves, szerető rokonok, akik a saját érdekében piszkálják az embert, vagy bírálják a ruháját és a haját, vagy meglepetésbulikat szerveznek a születésnapjára, vagy felbontanak egy palack bort, amikor az ember szakít a párjával, és azt mondják, hogy ugyan már, az a gazember úgysem érdemelt meg. Tudják, normális rokonok. Jó fej nagynénik, akik becsiccsentenek a sherrytől a családi rendezvényeken. Nagybácsik, akik rémes vicceket pufogatnak. Unokaöcsik, akik a „bolygó legidegesítőbb alakja” címért versengenek. Unokanővérek, akik kölcsönkérik ruhákat, és jobban néznek ki bennük, mint az eredeti tulajdonos. A legtöbb embernek ilyen rokonok jutottak.

De nekem nem.

Én olyanokat kaptam, akik éveken át rájártak a pénzemre, rákényszerítettek, hogy egy tetőtérben éljek – jó, már-már fényűző tetőtérben, de nem ez a lényeg –, és mindenkinek azt mondogatták, hogy valami baj van a fejemben. És ami a legfontosabb, nekem olyan rokonok jutottak, akik képesek voltak rám dobni egy bűdös pokrócot, aztán bevágtak egy kocsiba, miután felakasztották a szomszédom kuttyáját, hogy ezzel csaljanak csapdába. Eléggé megkésve, de kezdtem rádöbbenni, hogy Christopher alighanem a maradék józan eszét is elvesztette.

Ma sem értem, miért vacakolt a pokróccal. Tudtam, hogy ő a támadó. Megpróbáltam küzdeni, de lenyomott a hátsó és az első ülés közé, ahol nem sok hely volt. Szépen beékelődtem oda, és a hátamra nehezedő súly tovább rontotta az esélyeimet.

Pánikba estem. Mindkét karom alám szorult, és mozdítani sem bírtam őket. Az arcomra feszülő pokrócnak köszönhetően alig kaptam levegőt. Az egész világ összezsugorodott, és arra a szűkös térre korlátozódott – arra a szűkös és sötét térre. Ahol nem tudtam rendesen lélegezni. Megpróbáltam elfordítani a fejemet, de csak még rosszabb lett a helyzet. Megpróbáltam kiáltani, de amikor vettem egy mély lélegzetet, az orrom és a szám tele lett szösszel és porral, és tüsszentenem kellett. Még jobban megrémültem, és a fejemet rázva kerestem támasztékot a lábamnak, közben kétségbeesetten próbáltam megszabadulni a pokróctól, hogy lélegzethez jussak. Erre még nagyobb súly nehezedett a hátamra – Christopher a hátamon tartotta a lábát, és mind nagyobb erővel nyomott lefelé. Megpróbáltam felkönyökölni, erre még nagyobb erővel nyomott vissza. A pokróc bűze miatt felfordult a gyomrom, és féltem, hogy megfulladok, ha hányni kezdek.

Megint rángatóztam és vonaglottam, de csak még rosszabb lett a helyzet.

Feküdj, és ne mozogj! Próbálj lassan lélegezni! Derítsd ki, melyik karodat tudod mozgatni, és húzd el a pokrócot az arcodtól!

– Thomas? Thomas, én...

Igen, tudom, de kezdjük a legfontosabbal! Csináld, amit mondtam! Most!

Rájöttem, hogy ha behajlítom az ujjaimat, akkor apránként el

tudom húzni a pokrócot, ami cserébe nem szorul rá az arcomra. Nem lett sokkal jobb, de annyival igen, hogy kicsit könnyebben lélegeztem.

Nagyon jó! Szép munka. Most pedig összpontosíts a hangomra! Igyekezz lehiggadni, amennyire csak tudsz!

– Thomas, engem éppen elrabolnak!

Igen, de rosszabb is lehet a helyzet.

– Hogyan? Hogyan lehetne ennél is rosszabb?

Úgy, hogy meghalsz. Mint Batyu.

– Micsoda? Gondolod, hogy engem is fel akar akasztani?

Nem, természetesen nem! Ahhoz egy rendes, nagy fa kellene.

– Kösz, Thomas.

Úgy értem: sokkal könnyebb lenne lelőni téged, vagy elgázolni a kocsival, vagy leszúrni, vagy...

– Igen, Thomas, elég lesz, köszönöm.

Az utazás végeérhetetlennek tűnt. Ha nem lett volna ott Thomas, aki beszélt hozzám, és folyamatosan nyugtatott, nem biztos, hogy kibírtam volna. Így sem sok hiányzott. Próbáltam lenyugodni, de semmit sem kezdhettem a bűzzel és a benzinszaggal, amitől nagyon rosszul voltam. Aztán az autó nagyot fékezett, és egy éles kanyart követően hepehupás úton ment tovább. Ez csak néhány percig tartott, de azok a percek is végtelenül hosszúak tűntek, ráadásul nem sok jót jóstak. A rossz út ugyanis azt jelentette, hogy távolodunk a civilizációtól, és az úti cél egy olyan hely, ahol senki sem hallhatja a sikolyomat.

Az az úr – szólt rám Thomas, nem túl megnyugtató módon. – Nem emlékszel? Az úrben senki sem hallja a sikolyod!

Mielőtt kitalálhattam volna a megfelelő választ, az autó

megállt. Nem tudtam, hogy ez jó-e nekem vagy sem.

Kinyílt egy ajtó, valaki megragadta a bokámat, és kihúzott a kocsiból. Mindent megtettem, hogy kiszabadítsam a karomat, de az illető túl erősnek bizonyult. Hirtelen felemelt a földről, és gyakorlatilag semmit sem tehettem. Nehéz úgy küzdeni, ha az ember nem áll szilárd talajon. Nyílt egy ajtó, és léptek kopogtak csupasz deszkákon. Aztán lépcsőn mentünk felfelé. A férfi, aki cipelt, ekkor már lihegett az erőlködéstől, sőt váratlanul megtántorodott, és azt hittem, mindjárt elzuhanunk. De visszanyerte az egyensúlyát, megint nyílt egy ajtó, és hirtelen előrelódultam.

Kemény padlóra érkeztem. Nagyot estem, és ha nem lett volna előttem a két karom, alighanem csúnyán összetört volna az arcom.

Nem vártam meg, hogy kiderüljön: egyedül vagyok-e vagy sem, a hátamra fordultam, és elrángattam az arcom elől a pokrócot, hogy végre lélegzethez jussak. Az apró szoba levegője állott volt, de így is jólesett.

Épp időben fordultam oda, így még láthattam becsukódni az ajtót. A következő pillanatban kattant a zár, majd valaki levonult a lépcsőn. A hátamon fekvé bámultam a megereszkedett, foltos mennyezetet, és vártam, hogy lelassuljon a szívverésem. Lassan, fokozatosan a légzésem is visszaállt a normális értékre. A verejték rászáradt az arcomra, és az émelygéselem szűnőben volt. Nem hallottam semmit, teljes csend borult a környékre. Egyedül voltam.

De nem... természetesen nem voltam egyedül.

Jó napot! – köszönt rám Thomas. – *Minden rendben?*

– Nos, ahogyan te is rámutattál – válaszoltam, és kinyitottam a

szememet –, nem haltam meg.

Nem tűnsz túl hálásnak...

Lassan ülő helyzetbe nyomtam magam. Beszereztem pár zúzódást és horzsolást, de nagyjából sértetlen voltam.

– Próbálok megfejteni, hogy mi folyik itt.

Én is. Összegezzük, amit tudunk!

– Inkább szökjünk meg!

Mindkettőt megtehetjük.

Feltápáskodtam, és alaposan körülnéztem a szűkös helyiségben. A bútorzat egyetlen, rozoga faszékből állt. Ha arra szánták, hogy ráüljek, hát, alighanem nagyobb biztonságban voltam a padlón. Kinéztem a parányi, mocskos ablakon. Nem láttam mást, csak egy erdősávot, ami felett varjak köröztek.

Mit akarhat tőled?

– Nem tudom. Nem lehetne, hogy a szökésre koncentrálunk...?

De igen, tudod, hogy mit akar. Ha megállsz egy pillanatra, és elgondolkodsz.

Megálltam, és elgondolkodtam. Mit akarhat tőlem Christopher? És ekkor rájöttem. Nem is értettem, miért nem jutott eszembe korábban.

– A könyvesbolt! Vissza akarja kapni a könyvesboltot. Most már bármelyik napon aláírhatjuk a szerződést, és amint megtörténik, már mindenhez késő lesz. Ezért van itt Christopher! Vissza akarja szerezni a könyvesboltot, hogy ő kapja a pénzt, amikor kialakítják az új sétálóutcát!

Szép volt, Jenny! Látod, csak egy-két perc kellett hozzá!

– De miért? Csak annyit kell mondanom, hogy kényszer hatására írtam alá, és a szerződés máris érvénytelen lesz.

Thomas hallgatott, én meg rászóltam:

– Rajta, mondd csak ki!

Jenny...

– Mondd ki!

Nem fogod tudni megmondani, hogy kényszer hatására írtad alá.

– Mert?

Mert...

Nem bírta kimondani, ezért én fejeztem be helyette a mondatot:

– Nem fogom tudni megmondani, hogy kényszer hatására írtam alá. Nem fogok megmondani semmit. Mert meg fog ölni.

Ezt azért nem tudom elhinni – vágta rá Thomas sietve.

– Én igen.

Úgy értem: nem hiszem, hogy maga Christopher képes lenne... – Megint elakadt a hangja.

– Hát persze! Hogy lehettem ilyen ostoba? Van még valaki, akit nem láttam. Valakinek vezetnie kellett a kocsit. És nyilván ő irányítja Christophert.

Mindketten elhallgattunk, mert mindketten tudtuk, hogy ez a valaki nem más, mint Richard bácsi.

Épp készültem megint azon dühöngeni, hogy nincsenek normális rokonaim, amikor eszembe jutott, hogy vannak. Hogy csodálatos rokonaim vannak. Kedves emberek, akik szeretnek és támogatnak. Ott volt mindjárt Russell – jó, általában türelmetlen, lármás és szeszélyes, de egyértelműen kedves. És a jó Mrs. Crisp, a maga harci kistörölközőjével. És a csendes, magabiztos Andrew. És az ádázul lojális Tanya. És Kevin és Sharon. És Marilyn, Boxer, és Thomas, a hús-vér lovam. Még a macskát is ide számíthattam. Ma már belőlük állt a családom –

kicsit különc talán, de határozottan jelentős előrelépést jelentett az előzőhöz képest. Sajnálatos módon, pillanatnyilag egyikük sem állt mellettem. Sokért nem adtam volna, ha láttam volna őket, amint rohannak, hogy megmentsenek, de tudtam, hogy ez nem fog megtörténni. Biztosra vettem, hogy ha ki akarok jutni innen, akkor nekem kell megtalálnom a megoldást.

Thomas semmit sem mondott, csak figyelt, és hagyta, hogy egyedül fejtsem meg az egészet.

– De ez annyira ostobaság, Thomas – mondtam végül. – Még Christophertől is hülye ötlet. Tényleg azt hiszi, hogy senki nem fog gyanakodni? Én eltűnök, ő meg hirtelen előkerül, és azt állítja, hogy magamtól visszaadtam neki a boltot. Ez nevetséges! És vegyük hozzá azt is, hogy Russell szétveri a fejét, amint a szeme elé kerül. És hogy fog kinézni a dolog, amikor majd megtalálnak holtan, és kiderül, hogy agyonlőtték. Vagy megmérgezték. Vagy leszúrtak. Vagy tudom is én...

Nem tudtam befejezni, mert a lábam hirtelen meggyengült, és megint erős émelygés tört rám.

Thomas továbbra sem szólt semmit.

És ekkor hirtelen megértettem, hogy Christophernek nem kell csinálnia semmit. Elég lesz, ha egyszerűen elmegy innen a szerződéssel, engem pedig itthagya. Hogy a szomjúság végezzen velem. És amikor majd megtalálnak, az emberek azt fogják hinni, hogy a nem túl okos Jenny Dove-nak valahogyan sikerült csapdába zárnia magát egy régi házban, és meghalt, mielőtt megtalálták volna. Ráadásul, kisgyerekes anya volt szegényke... ó, milyen szomorú! Micsoda tragédia!

Ez azonban továbbra sem ad magyarázatot a szerződésre – mondta kétkedve Thomas. – Lennie kell még valaminek...

– Gondolom, nem Christopher fog megjelenni vele. Azzal csak magára hívná a bajt. Ő majd külföldön lesz valahol, így biztosít magának alibit. Szerez egy ügyvédet, vagy...

Igen? – mondta nagyon gyengéden Thomas.

Ekkor megint csak kapcsoltam: Richard bácsi ügyvéd. Ki lenne alkalmasabb nála, hogy bemutassa a szerződést? Ki lenne alkalmasabb nála arra, hogy lebonyolítsa egy üzletet két unokatestvér között, mint az egyikük apja és a másik nagybátyja?

– Ne mondd nekem, hogy Russellnek nem lenne pár szava az üggyhöz!

Biztosra veszem, hogy bőven lesz mondanivalója, de ki hallgatná meg? És mennyit tudna bizonyítani?

– Szerintem mindent. Miért ne tudná? Russell...

Igen, persze, de elsiklottál a lényeg felett, Jenny!

– Mégpedig?

Akármi lesz a bírósági csata vége, te már nem éred meg. És ha Russell a saját kezébe veszi az ügyet, vagyis megkeresi Christophert, és elbeszélget vele a maga módján, akkor, ha nem is kerül börtönbe, olyan helyzetben lesz, hogy senki sem fog hallgatni rá, akármit állít is.

Ez volt az a baljós pillanat, amikor Christopher belépett, és most, amikor szemtől szemben álltam vele, nem értettem, miért hagytam, hogy terrorizáljon. Ebből a közelségből tisztán láttam a száját és a szeme körüli ráncokat. A pocakját. A kopott ruháit. Dőlt róla a verejték, és kellemetlen szag áradt belőle. Akármit csinált is a kényszerű száműzetés alatt, nem ért el sikereket. Szánalmasnak és tehetetlennek tűnt. De sajnálatos módon, így is uralta a helyzetet. És igen, gyenge volt, de a gyenge emberek

gyakran veszedelmesek.

Ledobott elém egy iratot a padlóra, mellé pedig egy tollat, és rám parancsolt:

– Írd alá!

Már el is felejtettem, hogy milyen a hangja. Russell hangja mély, és ő kissé elnyújtva ejti a hangzókat, leszámítva azokat az eseteket, amikor lelkesedik valamiért – általában a műveiért –, amikor annyira hadar, hogy nem mondja ki rendesen a szavakat. Évekkel korábban Christopher is megpróbálkozott valami hasonlóval. És amíg mi, a többiek elégedettek voltunk a rushfordshire-i akcentusunkkal – még Julia néni is! –, addig Christopher leszokott róla, és rákapott arra, amit BBC-angolnak szokás nevezni. Nem tudom, kit akart megtéveszteni. Gyanítom, hogy a hitelintézeteket és a hiszékeny idős hölgyeket.

Visszarúgtam neki a papírt, és valahogy sikerült megszólalnom.

– Nem... írom alá! Tudom, mit... akarsz, és nem... teszem meg. És nem ölhetsz meg, mert akkor... nem tudom aláírni... és nem mersz... Russell közelébe menni, mert ő... letépné a fejedet.

– Russell nincs itt – felelte halkán Christopher. – Egyedül vagy. Írd alá!

Megráztam a fejemet. Tudtam, hogy az erő pozíciójából tárgyalok. Semmit sem tehetett, semmivel sem kényszeríthetett rá, hogy aláírjam.

– Van egy kisbabád, ugye? – kérdezte ekkor Christopher szinte közönyös hangon.

Belém hasított a félelem. Tettem egy lépést Christopher felé. A szemem sarkából láttam, hogy Thomas hátracsapja a fülét. Christopher nem láthatta őt, de minden bizonnyal megérezte

valamit, mert hátrált egy lépést, hogy legyen köztünk némi távolság.

– Hagyjuk... Russellt! – mondtam a fogaimat csikorgatva. – Ha egy ujjal hozzáérsz Joyhoz, én téplek darabokra!

Nem hallgatott rám. Nem hallgatott soha senkire, de a legkevésbé rám.

– Tudod, jártam a szobájában – válaszolta fojtott hangon. – Többször is. Csak figyeltem őt. Szép kis szoba. Bababiztos, de azért akad ott valami, amit fel tudok használni. Van az a kellemes parfümöd, a Joy. Russeltől kaptad? Szép ajándék, bár egy kicsit drága. De nem kell sok belőle. Csak egy-egy gyors spricc mindkét szembe. Neked nem fog hiányozni. Ígérem, nem fogom elpazarolni azt a drága parfümöt.

Ezek után nem tétováztam. Tudtam, hogy Mrs. Crisp is ott lesz, és nem akartam találgatni, mit fog művelni vele Christopher, hogy félreállítsa az útjából. És csak egy könyvesboltról szólt a történet. A pénz nem minden. Biztosra vettem, hogy elboldogulunk majd nélküle. Mindig is elvoltunk valahogy.

Letérdeltem a padlóra, és gyorsan aláírtam a szerződést. Christopher lehajolt, hogy felvegye, és ekkor lesújtottam rá a székkal. A szék szétesett, Christopher pedig a padlóra zuhant.

Kiváló munka, Jenny! – dicsért Thomas. – *Most pedig: tűnés innen!*

Erős kísértést éreztem, hogy belerúgjak Christopherbe, amíg fekszik, de leküzdöttem, mert fontosabb volt, hogy kijussak a házból. Feltéptem az ajtót, és a következő pillanatban Richard bácsi visszalökött a szobába. Hátratántorodtam, átestem a még ekkor is fekvő Christopheren, és amikor a padlóra érkeztem,

durván megrándult a csuklóm, illetve csúnyán bevertem a könyökömet.

Thomas dühödten viczorogva beugrott elé, de Richard bácsi nem tett mást, csak kirángatta Christophert a helyiségből.

Gyorsan talpra álltam, de mielőtt bármit csinálhattam volna, az ajtó hangos dörrenéssel bevágódott. Félelmemben és csalódottságomban sikítva nekivettem magam, és ütöttem-rúgtam, ahol értem.

Eluralkodott rajtam a rettegés.

– Thomas, még így is lehet, hogy Christopher bántani akarja Joyt. Ki kell jutnom innen!

Higgadj le, Jenny! Vegyél mély lélegzeteket! Állj le egy percre, és gondolkodj!

Thomasnak igaza volt. Mindig igaza volt. A fülem mögé söpörtem a hajamat, majd szemügyre vettem és végigtapogattam az ajtót. Lenyomtam a kilincset, és megmozgattam az ajtót. Semmi sem történt. Belenéztem a kulcslyukba. Azt reméltem, hogy ha benne van a kulcs, akkor ki tudom lökni onnan, és majd valahogyan behúzó az ajtó alatt.

De nem volt benne.

Ne törődj vele! – szólt rám Thomas. – *Jó ötlet volt, de nem jött be. Gyerünk, próbálkozz valami mással!*

Megvizsgáltam a falakat. Mindenhol szilárdak és sértetlenek voltak, azokon keresztül nem juthattam ki.

Kandalló vagy kályha nem volt a helyiségben, de még egy nemrég bevakolt rész sem jelezte, hogy létezett ugyan valaha, de valamikor a múltban befalazták.

Az ablak, mint már említettem, nagyon kicsi volt, és teljesen zárt. A keretet vastag festékréteg fedte. Arra gondoltam, talán ki

tudom rúgni, hogy aztán valahogyan átvergődjek rajta, viszont a keret is kiábrándítóan szilárdnak bizonyult.

Tehetetlenül és csalódottan sóhajtottam egyet.

Mi van a...? Lenéztem, és szemügyre vettem a deszkapadlót abban a reményben: talán fel tudok feszíteni egy-két deszkát, majd lyukat rugdosok a lenti mennyezetbe.

De nem, a deszkák épek és szilárdak voltak, szorosan illeszkedtek, és különben sem volt nálam semmi, amit benyomhattam volna a keskeny résekbe. De azért megpróbáltam, és több körmömet is letörtem, mialatt igyekeztem megmozdítani az egyiket. Ezt követően körüljártam a helyiséget, és hallgatóztam, hátha recseg vagy nyikorog valamelyik, annak jeleként, hogy elkorhadt és meggyengült, de egy ilyet sem találtam.

A végén leroskadtam a falnál, és a tenyerembe temettem az arcomat.

Pár pillanattal később a nedves fa, a régi kő és a por szagát a forró gyömbéres keksz illata váltotta fel.

Jenny.. – mondta gyengéden Thomas.

– Tudom – feleltem –, csak egy percet kérek. Gondolkodni próbálok.

És valóban ezt tettem. Számba vettem, hányféleképpen lehet kijutni a szobából. Az ajtón át. Az ablakon át. A falakon át. A padlón át. És a... ekkor felnéztem, és megláttam, hogy pontosan a fejem felett van egy kicsi csapóajtó. Tehát... a mennyezetten át. Úgy gondoltam, hogy ha össze tudom rakni a széket, és ha elbírja a súlyomat, elérhetem az alacsony mennyezetet. Aztán kinyitom a csapóajtót, felmászok, és... és majd kitalálok valamit. Először a szobából kellett kijutnom.

A széknek két lába is kiesett, de egyik sem tört el. Felkaptam mindkettőt, és sikerült belenyomnom őket a foglalatukba. Ám az ócskaság így is éppen csak egyben maradt, féltem attól, hogy nem tart meg. Recsegve ingadozott, amikor óvatosan beraktam a csapóajtó alá.

Fel tudod húzni magadat? – vetette fel idegesen Thomas.

– Igen! – feleltem határozottan, de közben arra gondoltam, hogy valószínűleg nem.

A szék még jobban ingadozott, amikor felleptem rá. Lassan felálltam, majd nyomni kezdtem az ajtót, ami szerencsére könnyen megmozdult.

Csukd be a szemed! – javasolta Thomas. – *Ha megemeled, tonnányi por fog rád zúdulni.*

Engedelmesen lehunytam a szememet, majd óvatosan felnyomtam a fedelet, de csak kevés por hullott a fejemre, és semmi más.

– Szerencsém van – jegyeztem meg halkán.

Igen... – felelte Thomas elgondolkodva.

Aztán kiderült, hogy még szerencsésebb vagyok, mint gondoltam. Mialatt végigtapogattam a nyílás peremét, megmozdítottam valamit, ami hirtelen lehullott, és majdnem fejbe vágott. Nem sokon múlt, hogy nem sikítottam.

Vigyázz! – kiáltott Thomas.

Jócskán megkésve a fejem fölé kaptam a kezemet, és ekkor felfedeztem, hogy egy sötét valami lengedezik mellettem. Egy kötélletra.

– Thomas, ez egy kötélletra!

Igen, én is látom. De biztonságos? Rángasd meg jó alaposan, mielőtt rálépsz!

Keményen megrángattam, és kellően erősnek tűnt.

Jenny, nagyon vigyázz!

– Úgy lesz! Egy perc múlva találkozunk!

Kötéllétrán mászni egyáltalán nem könnyű. Főleg annak, aki még sosem csinálta. Összevissza lengedeztem, és felborítottam a széket, ami hangos koppanással zuhant a padlóra.

Mássz tovább! – szólt rám Thomas.

Megtettem, mert ekkor már nem maradt más választásom. Biztosra vettem, hogy Christopher meghallotta a zajt, és mindjárt itt lesz. Nem időzhettem tovább a helyiségben.

Nagy nehézségek árán, de sikerült felmásznom a padlásra. Számítottam sötétségre és porra, és valóban, bőven volt ott por, de szerencsére fény is. A törött cserepeken át több száz keskeny fénykéve vetült a padlástérbe, ráadásul az egyik sarokban jókora lyuk tátongott a tetőn, amin keresztül szabadon áradt be a napfény.

Gerendáról gerendára lépkedve oldalaztam a nyílás felé, és nem tudtam elhinni, hogy senki sem hallja a zajt, amit csapok.

A nyíláshoz érve leguggoltam, és kidugtam a fejemet. A lyuk a tető legalsó részén volt, közvetlenül egy melléképület felett. Nem kellett más tennem, mint hogy kibújok, leereszkedem a melléképület tetőjére, onnan pedig a talajra.

Elkezdtem átmászni a lyukon, de Thomas rám szólt:

Várj csak! És mi lesz azután?

– Futok, mint egy őrült a Frogmortonba, Joyhoz – feleltem a késlekedés miatt türelmetlenül.

Melyik irányba? Merre van a Frogmorton?

Megálltam, és körülnéztem. A valamivel távolabb húzódó erdősávot leszámítva semmi sem nyújtott fedezéket. A házat

minden oldalról teljesen nyílt földek vették körül.

– Először tűnjünk el innen! – feleltem végül. – Majd később eldöntjük, mi legyen a következő lépés.

Lassan mássz! Ha kifícamítod a bokádat, itt ragadunk!

Ebben sok igazság volt. Óvatosan kimásztam a háztetőre, majd szintén vigyázva leereszkedtem a melléképületre. Ennek a teteje hullámos fémlemezről készült, és sokkal több zajt csaptam, mint szerettem volna. Különösen akkor, amikor a lemez beszakadt alattam, és egy rakás ócska zsákra zuhantam. Nem tudom, mi volt bennük, de szerencsére eléggé puhának tűnt a halom ahhoz, hogy ne törjön el semmim.

Aggódtam, hogy az ajtó zárva van, és nem tettem mást, csak elcseréltem az egyik börtönt a másikra, de amikor meghúztam, halkan csikorogva kinyílt, és a következő pillanatban szabad voltam.

– És most?

Ott a kapu, ami a bekötőútra nyílik, ami nyilván elvezet egy országúthoz, ezen visszajuthatunk a civilizációba és a biztonságba.

– Igen, de amondó vagyok, hogy nincs időnk ide-oda szaladgálni a környéken. Amilyen gyorsan csak lehet, vissza kell jutnunk a Frogmortonba.

Hát akkor induljunk! – vágta rá Thomas, és elindult.

– Ne! Előbb gondolkodjunk!

Arra nincs idő! Bármelyik pillanatban felfedezhetik, hogy nem vagy a szobában. Sőt, elképzelni sem tudom, miért nem vettek még üldözőbe. Gyerünk!

A ház előtti területen két autó állt a fák alatt. Az egyikben felismertem Richard bácsi kocsiját, a másik bérelt autó volt –

nyilván Christopher használta.

Erős a gyanúm, hogy valaki más neve alatt bérlé – jegyezte meg halkán Thomas.

– Ugyanazé a vállalaté, amelyiktől Julia néni is bérelte a magáét – feleltem elgondolkodva.

Érdekes...

– Várjunk csak! – mondtam aztán a kocsikat bámulva. – Gyalog sosem menekülünk el előlük. El kéne vinni az egyiket.

Nem tudsz vezetni!

– De igen, tudok.

A házad melletti mezőn.

– Többször is elvezettem már Rushfordig! Mennyiben lehet ez más?

Tanulóvezető vagy! Nem kéne ülnie melletted valakinek?

– Azt te is megteheted!

Valaki olyannak, aki segít, és mondja, hogy mit csinálj.

– Azt te is megteheted!

Egy olyan valakinek, akinek van jogosítványa.

– Háromból kettő, nem is rossz!

Jenny, mi ütött beléd?

– Meg kell tennem! Gondolj Joyra!

De...

– Thomas, válasszuk ki valamelyiket, és szálljunk be!

Rendben! Eddig mindig azt hittem, hogy Russell Checkland a felelőtlen kettőtök közül. Mi lett belőled?

– Egy kétségbeesett anya.

Azt a kocsit választottam, amelyiknek az orra a megfelelő irányba mutatott, hogy ne kelljen tolatnom. Ez a perc aztán végképp nem felelt meg arra, hogy elkezdjem kibogozgatni a

petevezetékemet.

Tizenhetedik fejezet

Beültem a kocsiba, és pár pillanattal később lehangoltan fürkészttem a műszerfalat. Ez bizonyosan nem Russell Land Roverje volt. Láttam én már kevesebb műszert és gombot egy repülőgép pilótafülkéjében is...

Még sosem jártál repülőgép pilótafülkéjében! – szólt rám Thomas, aki a látszat szerint belenyugodott abba, hogy részt vesz a „Grand Theft Auto” egyik fejezetében. – *Fejezd be a rémüldözést! Nincs szükséged az összes izére. Csak indítsd be a motort!*

Erre megint pánikba estem.

– Nincs kulcsom! Neked van kulcsod hozzá?

Honnan lenne? Ló vagyok. A lovaknak nincsenek kulcsaik.

– Hát nekem sincs.

Idegesen matatva keresgéltem, hátha találok valamit, amit felismerek.

– Tudod, hogy kell bezárni a gyújtást?

Rövidre zárni, Jenny. Úgy mondják: rövidre zárni a gyújtást.

– Nem mindegy? A lényeg, hogy nincs kulcsunk! – vágtam vissza, és kétségbeesetten lehajtottam a napellenzőket.

Thomas köhécselt, és azt javasolta:

Meg kéne nézni a gyújtáskapcsolót.

És valóban, a kulcs a gyújtáskapcsolóban volt...

Érzékelttem, hogy a pánik lassan felzabál, de azért maradt még bennem némi józan ész. Thomas erre horkantott egyet, de

nem vettem tudomást róla. Tudtam, hogy legutoljára szabad csak beindítanom a motort, mert azt Christopher és Richard bácsi azonnal és biztosan meg fogják hallani. Így aztán beállítottam a tükröt és az ülést. Aztán megint igazítottam a tükrön. Ellenőriztem, hogy a váltó üresben van-e. Igen, húztam az időt...

Jenny!

– Jól van!

Végül, amikor nem tehettem mást, elfordítottam a kulcsot. Russell kocsija ilyenkor úgy szokott köhögni, mint egy öregember, aki napi hatvan szál cigarettát szívott el hatvan éven át, de ennek az autónak a motorja halkán dorombolva kelt életre.

Húha! – ámuldozott Thomas. – *Fogadni merek, nem is tudtad, hogy az autók képesek ilyesmire. Ez egy új világ a számunkra.*

Egyesbe váltottam, kiengedtem a kéziféket, és simán megindultunk egyenesen előre.

Szép munka, Jenny!

– Köszönöm.

De miért ilyen lassan megyünk?

– A kapu... – feleltem a fogaimat csikorgatva, és úgy szorítottam a kormányt, mintha az életem múlt volna rajta.

Ne lassíts! Gyorsítanod kéne!

– Micsoda? Miért?

Lakat van rajta. Van hozzá kulcsod?

– Ne kezd megint!

Szóval, ha nem akarod, hogy a drámai menekülésünknek vége legyen az első húsz yard után, akkor azt tanácsolom, hogy adj gázt!

– Neki fogunk menni a kapunak!

Pontosan. Ez a cél.

– Elméletileg nem volna szabad nekimennem dolgoknak!

Jenny, ez most nem autóvezetői vizsga! El akarsz szökni két nagyon kellemetlen férfitől, akik nagyon kellemetlen dolgokat akarnak tenni veled és a szeretteiddel. És ezt a helyzetet csakis te tudod megoldani!

Ez igaz volt. Összeprésem a két fogsoromat, és rátapostam a gázpedálra. Az autó előrelódult, és egyre gyorsulva robogott.

Húha! Ebben aztán van erő! – jelentette ki Thomas pontosan azzal a hangsúlyozással, amivel az autós műsorok kommentátorai szokták.

Nyílegyesen nekimentünk a kapunak, ami valósággal szétrobbant. Fadarabok röpködtek mindenfelé. Kettő-három lepattant a motorháztetőről. Az egyik nekivágódott a szélvédőnek, és lesiklott róla.

Nagy szerencse, hogy nincs légzésünk – jegyezte meg Thomas.

– Mi az a légzés?

Emiatt most talán ne aggódj! – válaszolta mélyet sóhajtva. – *Az utat figyeld!*

Végigpattogtunk egy rövid szakaszon, és tisztán hallottuk, hogy kövek súrolják a kocsiját.

– Ez nem út! – állapítottam meg idegesen.

Csak hajts tovább!

– Sikerülni fog, Thomas! Megszökünk!

Nagyon úgy néz ki! Gyönyörű munka, Jenny!

– Jönnek már utánunk? – kérdeztem a visszapillantóba nézve. Az imént, a nagy sietségben elfelejtettem beállítani a külső tükröket, így most mindkettőben csakis saját magamat láttam.

Te az útra összpontosíts! Majd én figyelek hátrafelé.

– Mit láatsz?

*Nem sokat. Kezd sötétedni. Nincs jele annak, hogy üldöznének.
Egyelőre.*

– Ez könnyen ment!

Hát igen – felelte Thomas csendesen. – Könnyen, nem igaz?

Pattogtunk még néhány yardnyit, aztán megállítottam az autót. Elértük a bekötőút végét. Egy országút nyújtózott előttünk. Merre menjünk?

Fogalmam sincs. Nem emlékszel rá, hogy jobbra vagy balra kanyarodva fordultatok le erről az útról?

– Sajnos nem.

Jó, de emiatt ne hibáztasd magad!

– Eszemben sincs! – jelentettem ki felháborodottan.

Annyi biztos, hogy hamarosan döntened kell.

– Jobbra vagy balra, Thomas?

Fogalmam sincs, és nem akarlak siettetni, de...

Balra fordultam, mert az tűnt könnyebbnek.

Gyorsultunk, és kezdtem arra gondolni, hogy felválthatnék harmadikba.

Gyorsabban kéne mennünk.

– Nem látok valami jól.

Akkor kapcsolj fel a lámpákat!

Egészen mostanáig csakis nappal vezettem.

– Ööö... hogy is kell?

Honnan tudjam? Kell lennie egy gombnak, karnak, tárcsának, vagy valami ilyesminek.

Találomra kiválasztottam egy izét, és elcsavartam. Erre beindult az ablaktörlő. Elsiklott előbb balra, aztán vissza,

jobbra. Balra, jobbra... balra, jobbra...

Ez igazán hipnotizáló látványosság – dörmögte Thomas. – De próbálkozzunk meg azzal!

Két vízszugár spriccelt a szélvédőre, és egy ideig még rosszabbul láttam.

Ó, ez jó! Most már tiszták vagyunk. Próbáljuk meg ezt!

Ismerős zene töltött be az utasteret. Dam-di-dam-di-dam-di-dam. Dam-di-dam-di-dam-dam.

Egy nagyon fülbemászó! Mi ez?

– A *The Archers* zenéje.

Az meg mi?

– Régebben azt mondták rá, hogy a vidéki népség mindennapi életét bemutató történet, de ma már vidéki környezetben játszódó, kortárs dráma.

Miért?

– Ez tényleg fontos most?

Nem mehetnének gyorsabban?

– Továbbra sem sokat látok.

És hirtelen egész jól láttam. Megjelent mögöttünk egy autó, és velem ellentétben a benne ülőknek sikerült felkapcsolniuk a lámpákat. A kocsink belseje erős fényben fürdött, de sajnos így sem ismertem fel semmit.

Hát nem szuper, hogy találkoztunk egy sofőrrel, akinek vannak fogalmai az autók lámpáiról? – vetette fel Thomas.

– Jó neki – dörmögtem rosszkedvűen.

Az autó ekkor már nagyon közel volt hozzánk. Résnyire vontam a szememet, hogy ne vakítson el a tükörből visszaverődő fény. És a kocsik még közelebb jött. Ekkor – jócskán megkésve – eszembe jutott a másik autó. Nem lett volna jó ötlet

megbénítani valahogyan? Nagyon úgy tűnt, hogy én vagyok a világ legügyetlenebb elrabolt áldozata.

Ne aggódj! – nyugtatott Thomas. – *Ez az első próbálkozásod, és szerintem egész jól csinálod.*

Az autó most már közvetlenül mögöttünk volt, az erős fény miatt alig láttam valamit.

Jenny...

– Igen, tudom. Tudom!

Rátapostam a gázpedálra, és a kocsi megugrott. Egy pillanatig távolodtunk a másiktól, de hamarosan megint utolért. Az utastér ismét fehér fényben úszott, és szinte semmit sem láttam.

– Nagyon közel vannak – mondtam idegesen. – Miért jönnek ennyire közel?

Kapaszkodj, Jenny!

Dörrenést hallottam valahonnan hátulról, a kocsink meglódult, és a kormány magától tekeredett a kezemben. Felsikoltottam, és majdnem lefutottunk az útról. A lábam lecsúszott a gázpedálról. Kicsivel odébb mozdítottam, és keményen tapostam, csak hogy elvételtem a gázt, és véletlenül a fékre léptem rá. Gumik visítottak. A miénk és az övék is. Megint lemaradtak, és a fény elhalványult.

Ó, szép munka, Jenny! Kimondottan jól vezetsz!

Annyira reszkettem, hogy alig tudtam tartani a kormányt.

– Thomas, mi történik?

Hát, nem akarlak nyugtalanítani, de azt hiszem, megpróbálnak belelökni minket az árokba.

Ezt csinálták Juliával is? De most nem gondolkodhattam ezen, mert megint utolértek minket. És még közelebb nyomultak. Lökést éreztem, és a kocsi megpróbált magától mozogni.

Tényleg le akarnak tolni minket az útról?

Megszállt a kísértés, hogy fékezzek, de ellenálltam neki, és arra összpontosítottam, hogy az úton tartsam magunkat.

Keresd meg végre azt a kapcsolót! – sürgetett Thomas.

A kormányzék oldalából kiállt egy hosszú, vastag pöcök. Elcsavartam, és hirtelen fénybe borult előttünk az egész út.

És lőn világosság – állapította meg Thomas. – *Bravó, Jenny! Ha valaha még egyszer elrabolnak, azt akarom, hogy te legyél a sofőr, aki megszöktet!*

– Nem mi szöktünk meg, Thomas! Túl könnyen ment. A padlásra vezető csapóajtó, a kötélletra, a kocsikulcs... hagyták, hogy elszökjek. Szerintem pont így tervezték az egészet. Hogy aztán most lelökjenek az útról, azt a látszatot keltve, hogy baleset történt. Mibe fogadsz, hogy ez a kocsi az én nevemen van? Rávettek Juliát, hogy bérelje ki. Ezért félt annyira. Ezért próbált elmenekülni.

De akkor is rendkívül gyanús lenne az eset. Gondolod, hogy ők...

– Megbeszélhetnénk ezt később?

Jó ötlet. Most az kell, hogy kimeneküljünk ebből a helyzetből.

– Alig tudok vezetni! – kiabáltam, és megláttam, hogy a kocsi megint közeledik.

Immár három éve ülsz Russell Checkland mellett. Ne gyere nekem azzal, hogy semmit sem tanultál tőle!

Ez igaz volt. Nagyon, nagyon igaz.

Vettem egy mély lélegzetet, hátradőltem, megmarkoltam a kormányt, és a padlóig nyomtam a gázpedált.

A motor felbőgött. Szeretném azt hinni, hogy azért, amit én tettem, de gyanítom, hogy még ekkor is második fokozatban

volt a váltó. Nem mertem lenézni, hogy ellenőrizzem. Emellett, a Land Rover gyakran adott hasonló hangokat, holott azt sosem üldözték gyilkos szándékú rokonok.

Fák és sövények között száguldottunk, aztán átvágtunk egy apró falun. Röviddel ezután éles kanyar következett, amit túl gyorsan vettem, és az út másik oldalán kötöttem ki. Mielőtt lett volna időm igazán megijedni, elértük a kanyar végét, és hosszú, egyenes út nyújtózott előttünk.

Most pedig, adj neki, Jenny! – szolt rám Thomas. – *Nem hagyhatod, hogy megelőzzenek! Elállják az utat, és akkor tényleg nagy bajban leszünk, mert, ha jól sejtem, nem tudsz Y fordulót csinálni, ugye?*

– Természetesen nem! – válaszoltam ingerülten, és a sebességmérő mutatóját figyeltem, ami éppen áthaladt a 60 mérföld/óra jelen. – Még tolatni sem tudok.

Az hogy lehet?

– Mert attól megcsavarodna a petevezetékem.

Mióta az eszemet tudtam, első ízben esett meg, hogy a mellettem lévő hatalmas, aranyszínű ló döbbenten hallgatott egy darabig.

Bocs, Jenny – mondta aztán. – *Mi van?*

– Russell állítja...

Á, ne is folytasd, ennyi elég! Beszélnem kell azzal a fiúval.

A kormányra görnyedve vezettem. Sejtteni véltem, hol vagyunk, és úgy számoltam, hogy közeledünk egy újabb nagy kanyar felé. Lassítottam, és elfordítottam a kormányt. A gumik felvisítottak. Miért nem küldi rám senki a rendőrséget azzal, hogy veszélyesen vezetek? Miért nincs sehol egy traffipax, amikor az embernek szüksége van rá? Aztán láttam, hogy igen,

jól sejtettem az imént. Valóban Rushford határában jártunk, és lassítanom kellett, mert közvetlenül előttünk volt egy...

Mielőtt tudatosult volna bennem, hogy a levegőben repülünk, hangos csattanással visszaérkeztünk az útestre. Elharaptam a nyelvemet, és hallottam, hogy valami lezuhan a kalaptartóról.

Mi történt? Kilóttek minket egy ágyúból?

– Ráfutottunk egy fekvőrendőrre. Bocs.

Hát, most is jól jött, hogy nincs légzsákunk.

– Miféle légzsák?

Nem érdekes, hagyjuk!

Elszáguldottunk az ablakgyár előtt, ami azt jelentette, hogy bármelyik pillanatban...

– Körforgalom, Thomas. Merre menjünk?

Jobbra. Ne! A körforgalomban balra kell menned, aztán a harmadik kihajtónál... ne, Jenny! Az óramutató járásának irányába! Rendben, ezzel elkéstünk. Most már mindegy. Szerencsére nem jött senki.

– Sajnálom! Sajnálom!

Hirtelen megláttam a fényesen kivilágított High Streetet. Ami tele volt emberekkel. Honnan kerültek ide ennyien?

Fékezz! Fékezz!

Megint előrelódultunk – a kocsitényleg nagyon erős volt.

– Bocsánat! Összekevertem a lábamat, és a rossz pedálnak tapostam oda!

Gáz, fék, kuplung. Hogy lehet ezt összekeverni? Az biztos, hogy a fék van középen.

– Majd igyekszem emlékezni rá. Nem tudom elhinni, hogy egy ló tanít vezetni.

Russellnél nem lehetek rosszabb.

– Mennyire vagy biztos ebben?

A motor felől szörnyű hangok jöttek. A műszerfalon vörös jelzések kezdtek világítani.

Hányas fokozatban van a váltó?

– Fokozatban?

Mindegy, hagyjuk! Nem a miénk a kocsi.

– Mögöttünk vannak még?

Igen.

– És mit csinálnak?

Thomas hallgatott pár pillanatig, majd azt felelte:

Várják, hogy kiérjünk Rushfordból, és továbbmenjünk a Frogmorton felé. Akkor majd megint megpróbálkoznak. Abban a ronda kanyarban. Ahol meghalt Russell anyja.

Hol vannak a rendőrök, amikor szükség van rájuk? Amikor az ember szamarat lop, vagy ifjú szökevényeket fogad be, nagyon hamar felbukkannak.

Az országút sötéttségét kirakatok fénye váltotta fel. Az emberek munkából tartottak hazafelé. A hamburgeres előtt sor kanyargott. Emberek beszélgettek a kocsijuk mellett. A frissiben vásárolt holmit pakolták a csomagtartókba. Kellemes, normális dolgokat csináltak. Rajtam kívül senki sem menekült a gyilkos rokonai elől.

A kocsinkból áradó lárma hallatán sokan fordultak felénk. Azok, akik épp át akartak kelni az úton, meggondolták magukat, és visszaugrottak a járdára.

És az átkozott Christopher továbbra is mögöttünk volt.

Ott! – mondta hirtelen Thomas. – *Nézz oda!*

Bates őrmester és Mrs. Balasana álltak a rendőrőrs lépcsőjénél. Minden bizonnyal Batyuról beszéltek. Én már el is

felejtettem a szegény kutyát.

Lassíts! – parancsolt rám Thomas. – *Középső pedál! Most szépen húzdj jobbra, és állj meg a rendőrautó mögött!*

Rendkívül gondosan jártam el: belenéztem a tükörbe, kivettem az indexet, jobbra húzódtam, és egyenesen belerobogtam a rendőrautóba. Ami előrelódult, és belegurult egy üzlet ajtajába. A bolt riasztója megszólalt, aztán a rendőrautóé is. Nekünk meg kinyíltak a légzsákjaink.

– *Á... végre!* – kurjantott roppant elégedetten Thomas.

Tizennyolcadik fejezet

Engem azonnal bevittek a kórházba. Noha egyfolytában próbáltam nekik Christopherről beszélni, senki sem hallgatott meg. Egy pillanatra megláttam őt, amikor viszonylag lassan elgurult mellettünk, aztán továbbhajtott a főutcán.

Elmenekül – állapította meg Thomas.

Ezt mi aligha tehattük meg. Nem tudtam, mi lesz velem: letartóztatnak-e vagy sem. Valaki hívta a mentőket, és hamarosan meg is érkeztek. A kocsijuk szirénája tovább fokozta a rendőrautó és az üzlet riasztójának máris éktelen lármáját.

Pillanatok alatt kisebb tömeg gyűlt össze körülöttünk.

Ne mondj semmit! – figyelmeztetett Thomas.

– Mintha lenne rá esélyem – dohogtam a fejemet csóválva.

Beértem azzal, hogy csak annyit hajtogattam:

– A férjemet akarom, a férjemet akarom!

Bár ez inkább úgy hangzott: „a bérgyemet agajom”, és hamarosan el is hallgattam.

Emberek jöttek-mentek körülöttünk, fel-felkiáltottak, és persze fotóztak minket a telefonjukkal.

Bates őrmester azzal vetett véget a jelenetnek, hogy betolt engem a mentőautóba, és ő is beszállt utánam. Valaki másra várt a feladat, hogy a távollétünkben rendet teremtsen a zűrzavarban.

Thomas is mellettem volt az utazás alatt. Még sosem látott belülről mentőautót, és az élmény teljesen lenyűgözte.

Ehhez mit szólsz? Szerinted ez mire való? Hú, Jenny, ezt nézd meg! Te, szerinted rá tudjuk venni őket arra, hogy bekapcsolják a szirénát?

Mialatt ő ámuldozott, én hallgatagon ültem, és jégtömlőt szorítottam az arcomra. Beszélnem kellett Russell-lel. Meg kellett mondanom neki, hogy egy pillanatra se vegye le a szemét Joyról.

* * *

A sürgősségi osztályon volt némi forgalom, de viszonylag csendesnek bizonyult. Bár azt biztosra vettem, hogy ennek vége lesz, amint befut a férjem.

Igazam lett. Pár pillanattal azután, hogy bevezettek egy fülkébe, kiabálás hallatszott a felvételi pult felől. Nyomban felismertem a hangot, Russell kiabált:

– Hol a feleségem? A feleségemet akarom! Jenny? Jenny?

Egy férfi azt mondta neki:

– Megtenné, uram, hogy helyet foglal?

– Jenny? – kiáltotta ismét Russell.

Az ismeretlen férfi immár más hangnemben folytatta:

– Figyelj, haver! Ül le, vagy hívom a biztonságiakat!

Bates őrmester elhagyta a fülkét.

Thomasra pillantottam, és megjegyeztem:

– Remélem, elégedett vagy.

Ezt a világ minden kincséért sem hagytam volna ki. Fogadunk, hogy hányan töltjük a fogdában az éjszakát?

– Jenny? – harsogta odakint Russell.

– Idd bagyog!

– Jenny? – kérdezte ismét a férjem, immár közelebbről.

– Ruddell?

Az ég szerelmére, ez olyan, mint abban a musicalben, amiben az emberek hegycsúcsokon állva kiáltoznak egymásnak – felelte Thomas, és elkezdte dúdolni az „Indian Love Call”-t.

– Hol vagy, Jenny?

– Idd!

Függönykarikák csikorgását és sikolyt hallottam a szomszéd fülke felől.

Aztán hallottam, hogy Andrew azt mondja:

– Bocsásson meg, asszonyom! Máris kiviszem innen!

Ekkor furcsa hangok következtek, amelyek sejtésem szerint arra utaltak, hogy valaki kirepült a szomszéd fülkéből.

Te jó ég..

– Ruddell, idd bagyog!

– Ő nem jöhet be ide! – jelentette ki az orvos.

A függöny félresiklott.

– Jenny!

– Ó, Ruddell!

A következő pillanatban már hatalmas erővel szorított magához.

– Aú! Bidázz, megpojtasz!

Russell távolabb húzódott tőlem, és szemügyre vett.

– Mi történt? – kérdezte idegesen. – Mi baja az arcodnak? Hol voltál? Ezer éve eltűntél!

– Éd is úgy érzed.

– Az isten szerelmére! Nézz magadra! Mit műveltél?

– Légzság.

– Ó, értem. Az igen! – felelte bólogatva, majd kapcsolt, és azt

kérdezte: – Miféle légzsák? Kinek a kocsjában ültél?

– Deb dudob.

– Mit mondtam én neked arról, hogy szabad-e beülni idegen férfiak autójába?

– Deb úgy völd. A gocsi ürezs völd.

– Akkor minek ültél bele?

– Ellobdam.

– És mégis, minek? Nem is tudsz vezetni!

– Ezeg szerind dudog – válaszoltam kissé sértődötten.

– Legyen szíves, tüntesse el innen ezeket az embereket! – kérte ekkor a doktor az őrmestertől, aki csendesen álldogált, figyelt minden szót, és alighanem sokkal több információt gyűjtött be, mint a hivatalos kihallgatások során. Megjegyeztem magamnak, hogy vigyáznom kell, mit mondok. Azt máris sikerült bevallanom, hogy elloptam egy autót...

Jármű önkényes elvétele... – dűnnyögte Thomas, aki túl sokat nézi a tévét.

...továbbá, jogosítvány nélkül vezettem, másokat veszélyeztetve vezettem, és balesetet okoztam a lopott járművel, meg még a jó ég tudja, mit, és még csak pár mondatot mondtam. Azt hiszem, jócskán túlértékeljük a beszédre való képességet.

– Mivéle ebbereged? – kérdeztem. Odébb hajolva elnéztem Russell mellett, és megláttam Andrew-t, Tanyát, Mrs. Crispet, Sharont, valamint Kevint. Mind ott álltak a férjem mögött.

– Egy percet kérek – felelte Bates őrmester. – Előbb szeretném megtudni, hogy mi folyik itt.

– De nem itt! – csattant fel az orvos éles hangon, és igazat adtam neki. Az apró fülkébe hihetetlenül sokan zsúfolódtak be, és a tetejébe itt volt egy megtermett rendőr őrmester, valamint

egy láthatatlan, aranyszínű ló is. Ez is példa arra, hogy a brit egészségügyi ellátás nyomban rogyadozni kezd, ha növekszik a terhelés...

Megragadtam Russell karját, és azt kérdeztem:

– Ki... bigyáz Joyra?

– Braithwaite-ék.

És Christopher valahol a környéken járt...

Megpróbáltam kacsintani és a szemöldökömet rángatni, hogy jelezzem: Christopher szabadon mozog, de még ez is nagyon fáj. Be kellett érnem azzal, hogy jelentőségteljesen megkérdezzem:

– Ézs... redbed lesz?

Russell megfogta a kezemet, és határozottan azt mondta:

– Ott van Martin, Monica, a két tagbaszakadt fiú, köztük az, amelyik hazajött az iskolából egy számunkra egyelőre ismeretlen, de bizonyosan gyalázatos okból, továbbá Fiona, négy pásztorkutya, két macska, három nyúl, változó számú ugrógép, két ló és rengeteg birka. Ennyien állnak Joy és minden veszélyforrás között. Nem lesz semmi baja. Akkor most meséld el szépen, mi történt! Mit kerestél egy idegen autóban? Nem akarsz elhagyni, ugye? Megígérted, hogy sosem hagysz el!

A többiek azt hitték, hogy tréfálkozik, de én láttam az arcát.

– Deb... hagylag el. Miérd hagynálag el?

– Elkezdjem felsorolni az okokat? – ajánlkozott Andrew.

– Fogd be, Andrew! Egyáltalán, te miért vagy itt?

– Felhívtál, és makogtál valamit. Rohantam, hogy megtudjam, mi történt. Tanya is velem jött, hogy fenntartsa a rendet, és gondoskodjon róla, hogy senki ne mondjon semmi terhelőt önmagára.

– Miérd hagynálag el? – tértem vissza az előző témához.

– Hát, mert csak úgy eltűntél, Jenny. Még sosem csináltál ilyesmit.

Ekkor megint ismerős hangot hallottam, egyre közelebbről. Mrs. Balasana utánunk jött a kórházba.

Elkaptam Russell ingujját, és azt suttogtam:

– Bagyu meghald.

Lenézett rám, az arcra semmit sem árult el az érzéseiről, aztán csak biccentett egyet, és szintén fojtott hangon válaszolt:

– Bízd rám!

Ekkor odakint megszólalt az a férfi, aki az imént Russell-lel veszekedett:

– Nem mehet be oda!

A függöny félrelebbent, és Mrs. Balasana állt a bejáratban – a haja szerteszét állt, lerítt róla, hogy ki van borulva, a szeme könnyben úszott. Nyilván meg akarta tudni, hogy mi van Batyuval, és bár biztosra vettem, hogy ő ugyanolyan konokul céltudatos típus, mint Russell, legalább tudta, mi az a jó modor.

– Mrs. Checkland, láttam, mi történt! – mondta a köszönést mellőzve. – Jól van?

Bólintottam egyet.

– Megtalálta őt?

Rendben, annyival azért nem jobb a modora.

Russellre néztem, ő Mrs. Crispre pillantott, aki – bár egyetlen szó nem hangzott el – azonnal kapcsolt, és aztán megszólalt:

– Mi lenne, ha velem jönnél, Ananda? Kerítsünk magunknak valahonnan egy jó kávé!

Mrs. Crisp és Mrs. Balasana minden további nélkül kimentek a fürkéből.

Valamivel jobb a helyzet – állapította meg Thomas. – *De tudnod kell, hogy még nyolc ember van idebent. Jelentkezni kéne a Guinness Rekordok Könyvébe!*

– Thomas, nem színlelnéd legalább, hogy komolyan veszed ezt a dolgot?

Nem, természetesen nem. Ki tudná komolyan venni? Ó, figyelj csak... te is hallod azt, amit én?

Meghallottam, hogy valahol a közelben Francesca azt tudakolja valakitől, hogy hol találja Russell Checklandet.

– Nem mehet be oda! – tiltakozott ismét a már többször is tiltakozó férfi, de a hangjából ezúttal hiányzott az erély és a meggyőződés.

– Na, ebből elég! – jelentette ki határozottan az orvos. – Mrs. Checkland itt marad, mindenki másnak: kifelé! Ön is távozzon, őrmester, ha kérhetem!

Lassan kiszállingóztak a folyosóra, és megálltak a fülke előtt. Russell félrevonva tartotta a függönyt, hogy beszélhessen hozzám, én pedig láthassam, hogy mi folyik odakint.

Sajnálatos módon, az folyt odakint, hogy Daniel és Francesca siettek felénk.

Francesca felbukkanásának köszönhetően mindenki azonnal elhallgatott. Először is, sikított egyet, amikor meglátta az arcomat. Ők ketten nyilvánvalóan úton voltak egy fontos esemény helyszíne felé. Francesca fehér estélyit viselt, ami sziporkázott az erős lámpák fényében, továbbá azokat a gyémántokat, amiket Danieltől kapott az előző évben. Mivel magasra feltornyozva viselte vörös haját, úgy nézett ki, mint egy csodásan csillogó gyertya. És a szó szoros értelmében tiarát viselt. Mint egy hercegnő. Mindenki megdermedt. Az emberek a

szájukat tátva bámulták őt. A hajléktalanok felébredtek. A zavartabb elméjűek közül néhányan talán azt hitték, angyalt látnak.

– Mit keresel itt? – morogta Russell, és látszott rajta, hogy a legkevésbé sem örül Francescának. Daniel és én összemosolyogtunk. Imádtuk, amikor ők ketten marták egymást.

– Kiabáltál velem a telefonban! – felelte Francesca. – Egy szót sem értettem belőle.

Bates őrmester, aki mostanra alighanem megérdemelt volna egy kitüntetést, ismét megpróbált fényt deríteni a történetekre.

– Mrs. Checkland, kérem, mondja el, mit történt! Miért lopott el egy autót? – kérdezte tökéletesen nyugodtan és kedvesen.

– Dagyod... sajnálob – feleltem rémülten. – És negem még csag jogsítványom sindzs, amit elvehedne. Gérem, ne zárjon bördönbe! Nem duddam, mid tegyeg, és... féleg... a bördönben valagi rágényszeríd, hogy a bibancca legyeg.

Vagy fél percre csend támadt, aztán Bates őrmester azt kérdezte:

– Bibancca?

– Ribanca! – kurjantotta a férjem, és felderült a képe.

Bates őrmester kissé elfordult, hogy szemmel tarthassa Russellt, aki sietve folytatta:

– Aggódik, hogy valaki ribancot csinál belőle. Én a helyedben nem nyugtalankodnék emiatt, Jenny. Nem hiszem, hogy a sitten valaki épp rólad ábrándozik... tudod, nem vagy az a kimondott ribanc típus.

Ekkor hosszú időre csend támadt. Még az orvos is zordon tekintettel nézte a férjemet.

– Ez egy idióta – jelentette ki végül Andrew. – Jenny, ne hallgass rá! Szerintem szuper ribanc lenne belőled!

– Göszödöb – feleltem neki, és megpróbáltam rámosolyogni.

– Ezt fejezzétek be! – förmedt ránk Russell. – Bocs, Jenny! Azt akartam csak mondani, hogy bármennyi embernek a ribanca tudnál lenni, ha akarnál.

– Göszödöb – válaszoltam neki is.

– Mrs. Checkland! – szólt közbe Bates őrmester. – Megkérhetem, hogy egész egyszerűen csak mondja el, hogy mi történt?

Sosem adja fel, mi? – jegyezte meg Thomas.

Bates őrmester valaha az iskolai hokicsapat kapitánya volt, és abban az időben egyszer sem kaptak ki. Sok év telt el azóta, de még manapság is tiszteletteljesen beszélnek róla a városban, és a tornateremben van egy emléktáblája.

Tanyára néztem, és azon törtem a fejemet, mit mondhatnék el anélkül, hogy elárulnám, Christopher annak idején felgyújtotta a takarmánytárolónkat. Annak idején nem jelentettük fel, amivel alighanem mi is bűnt követtünk el.

– Mrs. Checklandnek jelenleg nem szabad megerőltetnie magát – jelentette ki Tanya higgadtan. – Nyilván tud róla, őrmester, hogy számára a beszéd még normális esetben is nehéz. Egyértelmű, hogy kisebb arcsérüléseket szenvedett, ami miatt fájdalmai vannak, amikor megszólal. Holnapra bizonyosan jobb lesz a helyzet.

Igen, én is másnap akartam beszélni, mert addigra valamennyien rendezhettük a történeteinket.

És – tette hozzá Thomas – Christophernek megint lesz rá lehetősége, hogy elvigye az országból azt a nyavalyás seggét.

– Szépen beszélj! – szóltam rá. – Bár az tény, hogy igazad van.
– Eszembe jutott Christopher, amint elgurul mellettünk a High Streeten, és hozzáfűztem: – Ha van egy kis esze, meg sem áll a határig. Érzésem szerint soha többé nem fogjuk látni őt.

Ebben a pillanatban a már sokszor hallott férfi megint rászólt valakire:

– Hé, nem mehet be oda!

És a bejáraton kinézve Christophert pillantottam meg.

Francesca olyan fehér lett, mint a ruhája. Daniel közelebb lépett hozzá, átölelte a derekát, és súgott neki valamit. Sejtésem szerint azt, hogy maradjon csendben.

Kikászálódtnam az ágyból, és körülnéztem, hogy mivel védhetném magam.

Szerintem ezzel nem kell foglalkoznod! – szólt rám Thomas. – *Ezt a dolgot nyugodtan rábízhatod Russellre.*

Valamennyien tátogva bámultuk Christophert, több okból is. Először is, az állapota miatt. Több seb vöröslött az arcán, némelyikből még ekkor is vér csordogált.

Másodsorban azért, mert bilincset viselt. Amivel nekem nem volt semmi bajom.

Harmadsorban azért, mert Bill, a biztosítós ember kísérte úgy, hogy szorosán markolta az egyik karját. Hogy azért, hogy féken tartsa, vagy azért, hogy támogassa, az egyelőre tisztázatlan maradt.

Nem tudtam elhinni, hogy ez lehetséges, de a jelek szerint valakinek még nálam is rosszabb estéje volt.

Bates őrmester átnyomakodott a fülke előtt összegyűlt, immár tekintélyes tömegben, és azt mondta:

– Mr. Kingdom, ha nem tévedek.

Christopher megingott, és miután visszanyerte az egyensúlyát, azt morogta:

– Tartsa távol őket! Tartsa távol őket tőlem!

Mindenki Russellre nézett, aki felcsattant:

– Hé, miért engem bámul mindenki? Egy ujjal sem értem hozzá! Egész idő alatt itt voltam, és ezt még Bates őrmester is tanúsíthatja!

Ekkor valamennyien Bates őrmesterre néztünk, aki nem vett rólunk tudomást, és abból a teljesen helyes feltételezésből kiindulva, hogy Bill, a biztosítós ember a legértelmesebb közülünk, odaszólt neki:

– Nos, Mr. Wayland?

– Wayland! – mondtam Thomasnak. – Waylandnek hívják!

– A Frogmortonban találtam rá Mr. Kingdomra – felelte Bill.

William Wayland. Szép név!

– Mit művelt vele? – érdeklődött Russell, és a hangjából elismerés érződött. – Megmutatná nekem?

– Nem csináltam vele semmit – felelte Bill. – Így nézett ki, amikor rátaláltam.

Ezek szerint Mrs. Crispből Lizzie Wayland lesz – dűnnyögte Thomas.

– Hol találta meg?

– Az udvarban tántorgott körbe-körbe, és fél tucat csirke támadta az arcát. Olyan volt, mint az a jelenet *A nyolcadik utas: a Halálban*.

– De miért?

– Padagóniai rohamcsirgég – mondtam, mielőtt észbe kaptam volna.

Szép volt, Jenny! Nem hiszem el, hogy ezt pont most kellett

elővenned...

Bates megpördült, és felkiáltott:

– Maguk patagóniai rohamcsirkéket tartanak?

– Csag Ruddell fejében – makogtam, hogy mentsem, ami még menthető. – Abúgy tejesen norbálizs csirgég!

Ekkor mindenki a csúnyán összecsipkedett Christopherre nézett.

Valahol odakint, az ismeretlen férfi megint rászólt valakire:

– Nézze, tényleg nem mehet be oda!

Mire Mrs. Balasana közölte vele, hogy „Jaj, ne butáskodjon már!”

Pár pillanattal később megláttam őt és Mrs. Crispet – mindketten kávéval teli, hatalmas műanyag poharat tartottak a kezükben. Automatából vették, és gyanítottam, hogy életükben először csináltak ilyet.

– Á, Bill! – kiáltotta Mrs. Crisp, és lerítt róla, hogy örül a férfinak.

– Jó estét, Lizzie! – köszönt Bill mosolyogva.

Russell résnyire vont a szemét, és odaszólt neki:

– Maga miért is van itt?

Bill befejezte a Mrs. Crispre mosolygást, és Russell felé fordulva válaszolt:

– Behoztam kezelésre Mr. Kingdomot.

A doktor átnyomakodott az embergyűrűn, és felhördült:

– Te jó ég, mi történt vele?

– Patagóniai rohamcsirkék – közölte büszkén Russell. – Holnap a hölgyek dupla adag lisztkukacot kapnak!

– Komolyan arról beszél – mondta Mrs. Balasana nagyokat pislogva – , hogy azokat a sebeket... a maguk csirkéi...?

– Nagyon úgy tűnik – felelte Russell. – Higgye el, nálam jobban senki sincs meglepődve!

Felkeltem, hogy helyet csináljak a következő sérültnek, és odamentem Russellhez, hogy a karjában keressek menedéket. Nagyon óvatosan megcsókolt, és vigyorogva megjegyezte:

– Ez kicsit csípni fog reggel.

– De miért? – vetette fel Andrew.

– Ez mindig így megy – válaszolta Russell. – Az ilyen sebek másnap mindig jobban fájnak.

– Nem erről beszélek, te hülye! Hanem Christopherről.

– A csirkék néha nagyon agresszívek. Ezt pont neked tudnod kéne. Ha minden igaz, állatorvos vagy. Határozottan emlékszem, hogy jártál egyetemre.

– Nem a csirkékről van szó, te dinnye! Miért van bilincs Christopheren?

– Miért is ne lehetne rajta? – dünnyögte Russell.

– A gyújtogatás óta vagyok a nyomában – közölte mélyet sóhajtva Bill.

– Miféle gyújtogatás?

A fiú nagyjából annyi ideig képes emlékezni, mint egy vödör.

– A takarmánytárolójuk! Emlékszik?

– Ó, azt hagyjuk, nem nagy ügy – jelentette ki Russell nagyvonalúan legyintve, aztán gyanakodva nézett Billre. – Mondja csak: maga kém?

– Természetesen nem!

– Akkor miért van bilincse?

– Az nem az enyém! – válaszolta felháborodottan Bill.

Ekkor mindenki Mrs. Crispre nézett, aki nyakig vörösödve tiltakozott:

- És bizonyosan nem az enyém!
- Hanem a társaságé – magyarázta Bill.
- Miféle társaságé?
- Hát a biztosítótársaságé!
- Miféle bizt...

Mindent visszaszívok, amit valaha a biztosítókra mondtam – mormolta Thomas. – *Sokkal szórakoztatóbbak, mint bárki gondolná.*

– Azé, amelyik a frogmortoni tűzesetet vizsgálja. Amelyiknek dolgozom.

– Nahát... – felelte Russell, és gonoszkodva hozzátette: – Csak mert nekem az volt a benyomásom, hogy maga Mrs. Crispet vizsgálhatja.

– Nem, én a tűzesetet vizsgálom, és szeretem Mrs. Crispet.

– Tessék? – csattant fel meglepetten Mrs. Crisp.

– Hát ezért nem fizették ki a kárt! – állapította meg Russell.

– Ez most nem érdekes! – förmedt rá Mrs. Crisp, és a könyökével odébb lökte, majd rászólt Billre: – Mit mondott az előbb?

– Azt, hogy én vizsgálom a tűzesetet.

Russell visszafurakodott az iménti helyére, és azt kérdezte:

– Azzal, hogy elcsábítja Mrs. Crispet?

– Micsoda? Nem! Természetesen nem!

– Nem! – mondta Mrs. Crisp is, és mintha a megbánás halvány jelét hallottam volna ki a hangjából.

– Akkor mi az a kis ügy, hogy maguk hetente kétszer elrohannak, nagy barna borítékokat szorongatva?

Mrs. Crisp és Bill egymásra néztek.

– Semmi! – hadarta sietve Mrs. Crisp.

– Lizzie...

– Komolyan beszélek, Bill! Semmi! Hagyjuk!

– És hányadán állunk magával? – kérdezte Russell, és fenyegető tekintettel meredt Billre. – Maga is azt mondja, hogy semmi?

– Én nem mondok magának semmit – felelte nyugodtan Bill. – Lizzie-n múlik minden.

Aki csak a fejét rázta, és konokul hallgatott.

Bates őrmester köhécselt egyet, alighanem azért, hogy mindannyiunkat visszatereljen az eredeti kerékvágásba.

– Nem tud bizonyítani semmit! – jelentette ki Christopher, és összerezett, mert az orvos finoman körbetapogatta az egyik sebét.

– Nem is kell! – vágott vissza higgadtan Bill. – Az ostoba elkövetők mindig megpróbálkoznak még egy dobással. A kocsija tele volt benzineskannákkal, begyújtó kockával és gyufával.

Marilynre, Jackre és Boxerre gondoltam, akik be voltak zárva az istállóba, és sehogyan sem menekülhettek ki. A macskára, ami nem tudott volna kijönni a házból. A porig égett otthonunkra. Russell megfeszítette az izmait, de mielőtt cselekedhetett volna, odakint megint megszólalt az ismeretlen férfi, és érződött a hangján, hogy már feladta:

– Végig a folyosón, haver, aztán balra!

Az embergyűrű megint szétnyílt, és Richard bácsi lépett a körbe.

Közelebb húzódtam Russellhez.

Helyes! – dicsért Thomas. – *Talán nem ártana, ha megkapaszkodnál benne.*

Francesca szemlátomást ugyanerre gondolva szorosan Daniel

mellé állt.

Richard bácsi a tiszteletreméltóság mintaképének látszott. Pontosan úgy nézett ki, amilyenek az emberek a kedves, kicsit elnyújtott vidéki ügyvédet képzelik. Pislogott az erős fény miatt, és jóindulatúan nézett a szemüvege felett.

– Jó estét mindenkinek! – köszönt kellemes hangon. – Bates őrmester, örülök a találkozásnak! Mr. Christopher Kingdom az ügyfelem. Nem fog mondani semmit.

Végigsöpört rajtam a tekintete, és az arckifejezése semmit sem változott. Senki sem hitte volna el róla, hogy előbb megszervezte és levezényelte az elrablásomat, aztán megpróbált letaszítani az útról. Őszintén szólva, ha nem éltem volna át én magam az egészet, én sem hittem volna el.

– Semmit sem mond – ismételte Richard bácsi. – A fiam nem ismeri be, hogy emberrablást követett el. Egyszerű tréfa volt, ami egy kicsit elfajult. Mr. Kingdom sajnálkozását fejezi ki a ma este okozott károkért. Biztos vagyok benne, hogy amikor napvilágra kerül az események igaz története, mindenki számára egyértelmű lesz, hogy az egész ügy a rossz helyzetfelmérés és a felfokozott hangulat eredménye.

– Emberrablás? – kérdezte Bates őrmester, és hirtelen mélyszégyenes csend borult a folyosóra.

Tizenkilencedik fejezet

Jenny, arra utasítalak, hogy ne mondj semmit! – közölte velem Richard bácsi. – Bízz rám mindent, majd én rendezem az ügyet. – Bates őrmester felé fordult, és tovább beszélt: – Bizonyára ön is tudja, hogy az unokahúgom néha... nos, kicsit lassan ért meg dolgokat, és azt hiszem, valamennyiünk számára világos, hogy rosszul fogta fel a helyzetet. Magától értetődően megbocsátom neki, hogy rosszindulatú vádakkal élt. Egész egyszerűen sokszor nem érti, hogy mi történik körülötte. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha hazaküldjük őt és a veszélyesen kiegyensúlyozatlan férjét is, mert a jó ég tudja, mit tanított be Jennynek, hogy mit kell mondania. Aztán ön és én rendezzük ezt az ügyet.

Elfogott az aggodalom. Attól félttem, hogy Russell nekiugrik Richard bácsinak, és akkor nagy bajban leszünk. Azt hiszem, ugyanez járt Andrew fejében is. Biztos voltam benne, hogy Richard bácsi addig próbálja provokálni Russellt, amíg nem követ el valamit, amivel rossz fényt vet magára.

Ugyanakkor Russell csak vigyorgott, majd ásított egyet, és barátságosan odaszólt a bácsikámnak:

– Ó, bocs! Tudod, amikor el vagyok bűvölve, elkezdek ásítózni. Folytasd, kérlek!

Richard bácsi kihúzta magát, és folytatta:

– Ahogy már mondtam, őrmester, hiszek abban, hogy egy rövid, négyszemközti beszélgetés elegendő lesz az ügy rendezéséhez. Az unokahúgom egy kissé eldurvult tréfa

áldozata lett. Bizonyára ön is tudja, milyenek a fiatalok. Az ügyfelem bocsánatot kér minden általa okozott kellemetlenségért, és örömmel kárpótol minden érintettet, a sérelem arányának megfelelően. Mr. Kingdom állapotát tekintve, úgy tűnik, nem áll szándékában bűnt elkövetni, nemde? Bizonyára egyetért azzal, hogy a legegyszerűbb és legokosabb megoldás az lesz, ha eltávolítjuk innen – természetesen, miután a jó doktor ellátta –, és többé nem beszélünk erről az esetről.

A jó doktor igencsak rondán nézett a bácsikámra, de mielőtt bármit mondhatott volna, megszólalt Russell:

– Tudod, Richard, Andrew és én régóta nem tudjuk eldönteni, hogy te vagy az a majombaszó fiad a Kingdom család legundorítóbb kinövése, de azt hiszem, a mai napon végleg lezártad ezt a vitát. Amiért nagyon hálás vagyok.

Christopher mordult egyet, mire Russell kíváncsian figyelte, és odaszólt neki:

– Gyerünk, Christopher, vágj bele! Lepj meg minket! Mondj valami értelmeset!

– Tarts a szádat! – csattant fel Richard bácsi, bár, hogy kinek szánta a figyelmeztetést, az nem volt egyértelmű.

Russell sóhajtott egyet, és hozzáfűzte:

– Azt hiszem, mindnyájan egyetértünk abban, hogy ez a jelenet már túl hosszúvá nyúlt. Felelősségteljes családfőként és telekadó-fizetőként – egy pillanatra elködösült a szeme, mialatt próbálta felidézni, hogy befizette-e már az ez évi telekadót – azt javaslom, zárjuk le az egészet. Vagyis, Jenny: teljes gőzzel előre, és a pokolba a torpedókkal!

Mindenki rám nézett, és Tanya bólintott egyet.

Vettem egy mély lélegzetet, és belevágtam:

– Kriszdobel és Ricsard bácsi elraboldag, és megfenyegeddeg, hogy palfümöt fújnag a... kislányob szebébe, ha neb írog alá egy... szerződésd, amivel visszaadob nekik a könyvesboldod.

Nagyon ügyesen foglaltad össze! – dicsért Thomas. – *Szép volt, Jenny!*

Senki sem látta Russellt mozdulni, de a következő pillanatban már Christopher előtt állt, aki ledermedt félelmében.

Láttam, hogy Daniel és Andrew ugrásra készen várnak, hogy szükség esetén beavatkozzanak. Bates őrmester nem mondott semmit, csak rátette a kezét a férjem karjára.

Russell mosolygott, de a mosolyát nem lehetett kedvesnek nevezni. Hosszú ideje nem láttam már azt a kifejezést, ami ekkor jelent meg az arcán. Belenyúlt a zsebébe, és kihalászott onnan egy régi, gyűrött névjegykártyát.

– Hamarosan óvadékkért fogsz folyamodni – mondta Christophernek. – Itt a számom. Hívj fel, és küldök annyit, amennyire szükséged lesz. És aztán, amikor kint leszel, egy kicsit elbeszélgetünk azokról az emberekről, akik azzal fenyegetőznek, hogy megvakítanak apró csecsemőket.

Megborzongtam, mire Thomas gyorsan közelebb lépett.

Bates őrmester még nagyobb erővel szorította Russell karját, és ő hosszú, nagyon hosszú mozdulatlanság és hallgatás után tett egy lépést hátra. Én pedig megkönnyebbülten fellélegeztem.

– Szó sincs semmiféle óvadékról! – jelentette ki Richard bácsi.
– Mivel ügyfelem nem...

– Ez így igaz! – vágott közbe Bates őrmester. – A jelenlegi szakaszban szó sincs óvadékról. Mrs. Checkland, ha az egészségi állapota engedi, holnap jelenjen meg az őrsön! Biztosra veszem,

hogy Miss Bauer szívesen eljön önnel. Rendszerint így van – tette hozzá jelentőségteljes hangon.

– Ez nevetséges! – mondta Richard bácsi. – Nem tudom elhinni, őrmester, hogy figyelmet szentel ezeknek az abszurd állításoknak! Az jár a fejemben, hogy talán könnyebben boldogulnánk, ha váltanék néhány szót a felettesével erről a dolgról.

– Ahogy óhajtja, uram. Bent az őrsön megteheti.

– Micsoda? Ez már tényleg nevetséges! Ez az ostoba lány egyszerűen csak szajkózza azokat a hazugságokat, amiket a férje betanított neki!

Ez nem volt igaz. A rendőrnő sárga mellényére összpontosítottam, és azt mondtam:

– A szelződés.

– Tessék? – kérdezte az őrmester, és felém fordult.

– Ó, te jó isten! – hördült fel Russell. – Hát persze! A szerződés! Fogadni merek, ezeknek az idiótáknak nem volt annyi eszük, hogy megsemmisítsék!

Christopher gyors mozdulatot tett.

– Maradj veszteg! – förmedt rá Richard bácsi az ostor csattanására emlékeztető hangon, de a baj már megtörtént. A folyosón tartózkodók valamennyien tudták – és elég sokan voltunk –, hogy a szerződés Christopher felső zsebében lapul.

Russell rám mosolygott, és azt dörmögte:

– Lássuk, ezt hogyan magyarázzák meg!

Bates őrmester kissé emelt hangon azt mondta:

– Akkor most mindkét Mr. Kingdomot arra kérem, hogy jöjjenek velem az őrsre!

Russell és Andrew mintegy varázsütésre eltávolodtak

egymástól, és az így keletkezett nyílásban megjelent két tagbaszakadt rendőr, akik a mellényük jóvoltából még nagyobbnak tűntek.

Lenyűgöző! – ámuldozott Thomas. – *Érdekelne, hogy az őrmester hogyan csinálta ezt?*

– Mr. Wayland, szeretném, ha ön is velünk tartana, és vallomást tenne – folytatta a rendőrnő.

– Várhatnánk vele egy fél órát? – kérdezte udvariasan Bill. – Ugyanis, szeretném megkérni ennek a hölgynek a kezét.

A sürgősségin voltunk, egy viszonylag forgalmas hétfői estén, és mégis teljes csend lett mindenütt.

Még Russell is döbbent hallgatásba merült, bár ez az állapot nem tarthatott sokáig.

– Iged – mondtam én a szünetet kihasználva, hogy minél hamarabb kijuttassam a férjemet a veszélyzónából. – Ézs... bár sődéd van, le kell menni aludni a csirkéged.

– Igen, ebben igazad van – ismerte el Russell. – És fogadok, hogy az átok Francesca megint a tetőn üldögél.

Az univerzum csikorogva fékezett, és megállt. Minden megállt. Mindenhol.

Ajjaj! – dünnyögte Thomas.

Francesca hangját alighanem Rushford összes lakója hallotta.

– TE FRANCESCÁNAK NEVEZED A CSIRKÉDET?

– Csak az egyiket – felelte Russell olyan hangon, mintha elismerést várt volna.

– Melyiket?

– A legszebbet – válaszolta Russell, ami arról árulkodott, hogy az életösztöne végre működésbe lépett.

Daniel horkantott egyet.

Ne káromkodj!

– Ezt most hagyjuk! – szólt közbe Mrs. Crisp, könyörtelenül félresöpörve a jelentéktelen témát, de olyan modorban, ami még Francescának sem ment soha. – Bill, mit mondott az előbb?

– Azt, hogy szeretném megkérni a kezét.

Észrevetted, hogy az orvos már nem próbálja elzavarni az embereket? – kérdezte Thomas. – *A végén belépődíjat fognak szedni. Amin, az egészségügy állapotát tekintve, nem is csodálkoznék.*

– És te észrevetted, hogy hányan hallanak minket? Soha többé nem sétálhatok végig a High Streeten...

Hát, neked legalább lesz rá lehetőséged... nem úgy, mint a szörnyű rokonaidnak.

Ez igaz volt.

– Nos, Lizzie? – kérdezte Bill. – Mi a válasza?

Mrs. Crisp szemében könnyek jelentek meg. A táskáját markolászva, halkán válaszolt:

– Bill, nem mehetek hozzá magához. És a másik dolog sem fog menni. Nézze meg, mi történt ma este! Nem hagyhatom el Russellt. Be kell látnia, hogy szüksége van rám!

– Mi az másik dolog? – érdeklődött Russell.

Mrs. Crisp kifújta az orrát.

– Arra gondoltunk... – kezdte aztán, de elhallgatott.

– Nos? – kérdezte éles hangon Russell. – Mi folyik itt?

Mrs. Crisp helyett Bill válaszolt:

– Lizzie azon gondolkodik, hogy beindítja a régi ételszállító vállalkozását. Egy ideje már keressük a megfelelő ingatlant.

Ekkor mindenki a szempillantás alatt megsemmisülő Russellre nézett.

Én is felé fordultam, és odasúgtam neki, hogy „Ruddell”, hátha ettől kapcsol.

Lenézett rám, én pedig megint azt súgtam, hogy „Ruddell”. Olyan csend uralkodott a sürgősségin, hogy azt is meghallottuk volna, ha egy tű a padlóra esik.

Russell szemlátomást hatalmas erőfeszítéseket tett, és remegő hangon megszólalt:

– Igaza van, Lizzie néni, természetesen szükségem van magára. Mindig is szükségem lesz önre, de mostanra felnőttem, és itt az idő, hogy gondoskodjak magamról és a családomról. Úgyhogy vágjon csak bele! Menjen feleségül Billhez, persze csak ha akar! Ha nem akar, mondja ki, és boldogan kihajítom Billt. Bár, őszintén szólva, azt gondolom, hogy feleségül kéne mennie hozzá, hogy legyen saját otthona és élete. Épp itt az ideje! És arról se feledkezzen meg, hogy Billnek van bilincse!

– Ó, Russell... – suttogta Mrs. Crisp, és előkotort egy másik zsebkendőt.

Russell megölelte, csókot nyomott a feje búbjára, és folytatta:

– Sosem köszöntem meg rendesen azt, hogy annyi éven át szeretett, és a gondomat viselte, és ez a legjobb perc, hogy megtegyem. Menjen hozzá Billhez, Lizzie néni! Indítsa be újra a vállalkozását, és boldogan éljenek, amíg meg nem halnak!

Mrs. Crisp ekkor már sírt.

– Russell, én...

Russell nem tudott kibújni a bőréből. Krákogott néhányat, és úgy veregette Mrs. Crisp vállát, ahogyan a pillangóktól megriadt Boxerét szokta, és azt mondta:

– Azt tudja, hogy rosszul csinálja? Elméletileg ez élete legboldogabb pillanata. Ez azért sokat elmond a többi

pillanatról, nemde? – Ekkor Billhez fordult, és tovább beszélt: – Azt ajánlom, vigyázzon rá, vagy lesz egy-két szavam magához! Ó, és a saját érdekében: sose engedjen a közelébe tűzoltót, mert akkor elveszti minden önuralmát!

Francesca azonban nem tudott továbblépni az előző játékmezőről.

– Rólam nevezted el az egyik csirkédet? – kérdezte éles hangon. – Miért is?

– Mert szőrös a lába – mondta valaki, akit utóbb sosem sikerült azonosítani, de én gyanítottam, hogy a biztosítótársaságok bosszúja lehetett a háttérben.

– Azért nevezted el a csirkédet Francescának, mert szőrös a lába? – zihálta Francesca.

– Bóknak szántam! – felelte felháborodottan Russell.

– Hogyan? – csattant fel Francesca. – Ez mégis hogyan lehetne bók?

– Hát, kettőnek az a szokása, hogy gödröt ás magának, és belefekszik – magyarázott Russell. – A többi be szokott mászni a tyúköl alá, és titokban gilisztát eszik, a kakas pedig állandóan beleszarik az itatóvályúba. Melyik jobb a szőrös lábnál? Melyiket választanád?

Daniel rám kacsintott. Sem neki, sem nekem nem akadt kifogásom, ha Russell és Francesca egymást marcangolták.

Ugyanakkor, Bates őrmester alighanem úgy döntött, hogy ráhagyhatja ezeket a jelentéktelen ügyeket az alacsonyabb rendű halandókra, és elindította a kijárat felé a nagybátyámat és az unokatestvéreimet.

– Miss Bauer, akkor holnap találkozunk! – mondta búcsúképpen, és Russellre nézve hozzátette: – Mr.

Checklandnek nem muszáj önökkel tartania.

– Engem sose vádolhasson azzal senki, hogy elhanyagoltam a férji kötelességemet! – jelentette ki méltóságteljesen Russell. – Ott leszek, hogy a legjobb képességeimnek megfelelően támogatást nyújtsak az eljárás lefolytatásához!

Thomas felhorkant.

Ne káromkodj! – szóltam rá, a baleset utóhatásaitól kissé kótyagosan.

Bill elfordult, hogy távozzon, de még visszaszólt:

– Lizzie, most el kell mennem az őrmesterrel. Holnap beszélhetünk, ha szeretné.

– Igen – felelte Mrs. Crisp.

– Akkor holnap délután? Az jó lesz?

– Azt mondtam: igen.

– Attól tartok, túl sokáig élt együtt Russell Checklanddel – jegyezte meg komoran Bill. – Mire mondott igent?

Mrs. Crisp még szorosabban markolta a táskáját, lehunyta a szemét, és azt felelte:

– Azt mondtam: igen, hozzámegyek magához!

És ekkor a sürgősségi folyosóján kitört a tapsvihar.

Huszadik fejezet

Russellnek igaza volt: a sebek nagyon csíptek másnap reggel. Mire felébredtem, az arcom a szivárvány színeiben tündökölt.

Te jó ég! – mordult fel Thomas, és látványosan hátrahőkölt. – *Nem vagy egy kicsit túl színes egyéniség?*

Szemügyre vettem magam a tükörben, majd azt feleltem:

– Igazából csúnyábbnak látszik, mint amilyennek érződik. Ma alighanem sokan fognak sajnálni.

Szerintem az lenne a legjobb, ha kerülnéd a gyerekeket, az idegi problémákkal küzdőket és a könnyen megrémülő lovakat.

– Vagyis, szinte minden ismerősömet – összegeztem, és elégedetten kijelentettem: – Akkor ma egész nap ágyban maradok!

Hát nem! – felelte határozottan Thomas. – *Szépen felkelsz, és mozogsz! A testmozgás jót tesz!*

– Az arcomnak is?

Főleg az arcodnak! Na gyerünk!

Morgolódva bár, de lezuhanyoztam, lassan felöltöztem, és levánszorogtam a földszintre.

Russell éppen Joyt etette. Amikor késő este hazatértünk a kórházból, elugrott érte, bár a kicsi nem mutatta jelét annak, hogy nagyon hiányoztak neki a szülei.

– Hát, nem tudom... – dörmögte gondterhelten Russell. – Elég egy babapiskóta, és bárkivel elmegy.

Békésen, csendesen reggeliztünk. Ahogyan Russell mondta: az

éjszaka folyamán senki sem rabolta el a feleségét, az összes állata megérte a reggelt, és a házvezetőnőjét nem szédítette meg senki, hogy aztán feleségül vegye, ami igazán kellemes változatosság, nemde?

Mrs. Crisp fejedelmi reggelit tett elé, mire egy tragikus hős módján felsóhajtott, és megjegyezte:

– Nem biztos, hogy van erőm ennyit enni. Az árulás és a dezertálás annyira lehangolja az embert, nem gondolja?

Megtörölgettem Joy száját, és, mire visszafordultam, a reggeli java része eltűnt. Russell már a pirítóssal, illetve a lekvárral szemezett, úgyhogy nem hiszem, hogy bárki túl komolyan vette őt.

– Rendben! – jelentette ki aztán, és töltött magának még egy bögre teát. – Íme, a napi program, Jenny! Tegnap este beszéltem Mrs. Balasanával. Tud Batyuról, és délelőtt átjön érte.

– De... – kezdtem tiltakozni, ám elhallgattam, mert eszembe jutott, hogyan nézett ki a kiskutya, amikor utoljára láttam.

– Nyugalom, minden rendben. Reggel, mialatt te még hortyogtál, kimentem, és behoztam. Az istállóban van, becsavartam Joy egyik régi takarójába. Egy kicsit rendbe hoztam, úgyhogy elviselhetően néz ki.

– Ez nagyon... rendes volt tőled – válaszoltam neki mosolyogva.

– Csak ne mondd el senkinek! – kérte Russell, és mocomogni kezdett, mint aki kínosan érzi magát. – Engem mindenki keményen piáló, senkivel sem törődő, nőcsábász művésznek hisz, akinek a lelkében ördög lakik, és laposüveget tart a farzsebében. Ne romboljuk le ezt a képet! Maradt tegnapról egy falat sütemény?

Mrs. Crisp szenvtelen arcot vágva letette elé a kétszersültes dobozt, egy pillanatra a szemembe nézett, és visszavonult a mosogatóhoz.

Russell lekapta a fedelet, közben tovább mondta a magáét:

– Aztán délután meg kell jelennünk... – A torkán akadt a szó, amikor meglátta a vonagló lisztkukacokat. De hamar összeszedte magát, Mrs. Crispre nézett, és odaszólt neki: – Hát így adja tudtomra, hogy felmond? Egy rendes, normális asszony azt mondaná: „Nagyon sajnálom, Mr. Checkland, de a hónap végén távozom, mert férjhez megyek. Noha tudatában vagyok annak, hogy hűtlenségről tanúskodó távozásommal kínos helyzetbe hozom, nem hagyhatom ki a lehetőséget, hogy hozzámenjek egy férfihoz, akinek saját bilincse van. Kérem, fogadja el a felmondásomat, és felejtse el az utolsó havi béremet!” És nem szórná tele az asztalt a *Tenebrio molitor* lárváival! Elismerem, hogy nem rajongok sem a biztosítótársaságokért, sem az alkalmazottaikért, de óhatatlanul eszembe jut, hogy nem ártana félrevonnom azt a szerencsétlen férfiút, hogy meséljek neki egy kicsit magáról és a kis módszereiről.

Ezek szerint beletörődött, hogy Mrs. Crisp elmegy? – kérdezte Thomas.

– Nagyon úgy tűnik. De szerintem ki van borulva emiatt.

Amiért nem is hibáztatom. Hogy állsz a főzéssel?

– Kicsivel rosszabbul főzök, mint vezetek.

Megszakad a szívem szegény Russellért. Mit szólnál egy rövid sétához? Szerintem itt kéne hagynunk őket, hadd beszélgessenek négyszemközt.

* * *

Joyt a férjemre hagytam, arra gondolva, hogy megnyugtató hatást fog gyakorolni rá. Thomas viszont a bekötőút helyett az istálló mögé vezetett. Túlmentünk azon a területen, ahol a Land Rover szokott állni. Túlmentünk azon a megperzselt területen, ahol tüzet szoktunk gyújtani. Túlmentünk a trágyadombon, mígnem elértük a birtokunk határát jelző, roskadozó kőfalat. A közelben állt néhány öreg almafa, amelyekre Russell azt mondta, hogy gyerekkorában sokszor felmászott rájuk. Görnyedtek és göcsörtösek voltak, és fagyöngy borította őket. Az egyiknek már csupán egy élő ága maradt. Néhány, korán lehullott alma hevert a földön, ezeket összeszedtem és zsebre vágtam, arra gondolva, hogy később odaadom Marilynnek és Boxernek.

Napos, meleg idő volt azon a napon. Hófehér, borzas felhők úszkáltak az égen. A mozdulatlan levegőben fű-, por- és lószag terjengett. Teljes csend borult a környékre. Leültem a kivénhedt gyephengerre, amit félig elnyelt a fű, és lehunytam a szememet. Mindaddig, amíg az ember a trágyadomb szél felőli oldalán telepedett le, nagyon kellemes hely volt.

Thomas a farkát suhogtatva állt mellettem. Az előző nap eseményein merengtem, és hogy mennyi minden megváltozott alig huszonnégy óra alatt. Russell és Joy biztonságban voltak. Mrs. Crispnek megkérték a kezét. Aztán a szegény Mrs. Balasanára gondoltam, az egyetlen emberre, akinek a számára nagyon rosszul ért véget az ügy.

Nem tudom, meddig üldögéltem ott, a kellemes csendben és napsütésben. A délután zűrzavarosnak, lármásnak és

bonyolultnak ígérkezett. Igyekeztem kiélvezni a nyugalmat, amíg tehettem.

Hirtelen lépteket hallottam. Kinyitottam a szememet, és arra számítottam, hogy Russellt fogom megpillantani, de nem ő közeledett. Egy ismeretlen, idős hölgy állt tőlem néhány lábnyira. Nem nézett rám, úgy viselkedett, mintha észre sem vett volna. Elnyűtt esőkabátot viselt, még ócskább gumicsizmát, és botra görnyedve járt. Ősz haja annyira megritkult már, hogy tisztán látszott a fejbőre. Csendesen állt, a karján megviselt vesszőkosarat tartott, és szemmel láthatóan várt valamire.

Nesztelenül, lassan álltam fel, nehogy megijesszem a hölgyet, majd halkán megszólaltam:

– Bocsánat... nem tudtam, hogy itt van. Segíthetek valamiben?

Nem vett rólam tudomást. Arra gondoltam, hogy talán nem hallotta, mit mondtam, és elindultam felé.

Várj egy kicsit! – kérte suttogva Thomas.

A hölgy körülnézett, elmosolyodott, aztán a botjával megütögette a földet, és vékonyka, nyikorgó hangon azt mondta:

– Hahó, Jack! Hát hol van az én kedvencem?

Halk lábdobogást hallottam, aztán Jack kilépett a sarok mögül. Egy pillanatra megdermedt, majd felemelte a fejét, és felszegte a fülét. Először hallatott bármiféle hangot, mióta hozzánk került. Ez nála talán köszönés lehetett, és lassan ügetett a hölgy felé. Amikor odaért hozzá, lassan, óvatosan közelebb dugta az orrát.

A hölgy bal kézzel a botjára nehezedve előredőlt, és a jobbával gyengéden megvakargatta Jack fülét. Először a balt, aztán a jobbat, aztán megint a balt. Jack a szemét lehunyva,

mozdulatlanul állt, és nyilvánvaló volt, hogy mindketten nagyon élvezik a pillanatot. Ha a szamarak tudnának dorombolni, Jack úgy zúgott volna, mint egy varrógép. Aztán a szemét továbbra is lehunyva hozzádörgölte a fejét az idős asszonyhoz, de nagyon-nagyon gyengéden, mintha tudatában lett volna annak, hogy a néni mennyire törékeny. A hölgy felnevetett, és azt mondta:

– Ez az, Jack! Ez az, kis barátom!

Jack kinyitotta a szemét, és a kosárba dugta az orrát. A hölgy nem mozdult, mialatt a szamár keresgélt. Gyanítottam, hogy ez lehet a kedvenc játékuk, amiben mindketten nagy örömeiket lelik. Jack óvatos volt, de alapos. És nyilván mindketten tudták, hogy van ott valami, amit érdemes felkutatni.

És valóban, Jack talált egy almát. Egy nagy, piros, csillogó almát.

A hölgy felnevetett, és a szamár elé tartotta a zsákmányt. Jack óvatosan a foga közé vette, és rágcsálni kezdte.

Hirtelen a nap fényudvart varázsolt köréjük, én pedig könnyező szememet résnyire vonva meredtem a ragyogó alakokra. Mit látok? Mi történik itt?

– Thomas...

Cssss!

Mialatt Thomas lenyelte az utolsó falatokat, az idős hölgy fakulni kezdett. Jack megbökdöste az orrával, de a hölgy a szó szoros értelmében fakult és halványodott. Előredőlt, és suttogott valamit, amiből egy szót sem tudtam kivenni. Csakis Jack hallotta az utolsó szavait. Aztán gyenge szellő kerekedett, és mire kipislogtam a könnyeimet, a hölgy nyomtalanul eltűnt.

– Ez egy... – mondtam Thomasnak.

A karomhoz dörzsölte az orrát, és azt felelte:

Néha nincs szükség másra, csak egy lehetőségre, hogy elbúcsúzhassunk.

Egy darabig mozdulatlanul álltam ott, és arra sok-sok emberre gondoltam, akinek soha nem volt esélye elbúcsúzni. Russell nem köszönhetett el az anyjától, aki elhajtott a kocsijával, és soha többé nem tért vissza. Mrs. Crisp sem búcsúzhathatott el a szeretteitől. Sem Mrs. Balasana az ő Geraldjától. Vagy Batyutól.

Valamennyiünknek, minden egyes napon rengeteg lehetőségünk van kimondani az igazán fontos dolgokat, és sosem mondjuk ki őket. Mindig azt hisszük, hogy lesz egy holnap, de nem mindig jön el az a holnap. Nagyokat nyeltem, mert a torkom annyira összeszorult, hogy alig kaptam levegőt.

Jack sokáig nézte azt a helyet, ahol utoljára látta a hölgyet, aztán leeresztette a fülét, megfordult, és visszabaktatott az udvarba. Visszament a saját világába. Nem vett tudomást senkiről és semmiről, elfoglalta a megszokott helyét a falnál, és leeresztette a fejét. Visszaváltozott az általam eddig ismert önmagává.

Thomas és én egymás mellett állva figyeltük őt, és megint azt mondtam:

– Thomas...

Csitt! – szólt rám ismét. – *Most valami fontos dolog történik.*

Megőriztem a lelki békémet, bár nekem úgy tűnt, hogy akármit művelt Thomas, nem vált be. Boldogtalanabbnak láttam Jacket, mint korábban bármikor.

Sóhajtottam egyet, és fojtott hangon megszólaltam:

– Mindjárt érkezik Mrs. Balasana. Russell reggel behozta

Batyut, és berakta az istállóba. Mrs. Balasana nagyon le lesz sújtva. Nem biztos, hogy végig akarom nézni...

Késő – felelte Thomas, és zár kattánását hallottam. Odanéztem, és azt láttam, hogy Russell kinyitja a kaput a szomszédasszonyunknak.

Mrs. Balasana fáradtnak tűnt, a szeme kivörösödött a sok sírástól. Nem a megszokott módon volt felöltözve. Farmernadrágot, egyszínű pólót és vékony dzsekit viselt, a haját sem kötötte fel. Arra gondoltam, hogy így sokkal fiatalosabb és csinosabb. A karján kosár himbálózott, amit nyilván azért hozott, hogy abban vigye haza Batyut.

– Üdvözlöm, Mrs... Balasana! Ananda! – köszöntem rá, és elindultam felé.

A modora semmit sem változott.

– Jó reggelt... Jenny! Azért jöttem, hogy... – Itt elakadt, magához ölelte a kosarat, és lesütötte a szemét.

Nem tudtam, mit tegyek vagy mondjak. Russellre pillantottam, aki gyengéden azt mondta:

– Itt van...

Azzal kinyitotta az istálló ajtaját. Ananda letette a kosarát, és követte a férjemet az istállóba.

Nem mentem utánuk, Thomasszal megálltunk a bejáratban.

Russell csodálatosan viselkedett. Nem csupán megkereste, levágta és behozta a kiskutyát, de kikefélte a szőrét, és még a fején viselt masnit is rendesen megkötötte. Aztán gondosan bebugyolálta, és Batyu most úgy nézett ki, mintha csak aludt volna a kedvenc takarójában.

– Ha szüksége lenne ránk, kint leszünk – mondta csendesen Russell, és én valahogy azt éreztem, hogy még jobban szeretem,

mint eddig.

Leültünk a hátsó bejáratnál lévő padra. Russell megfogta a kezemet, és megkérdezte, hogy jól vagyok-e.

Bólogattam, és nekidőltem.

Néhány perccel később Mrs. Balasana kijött, és a zsebébe gyűrt egy zsebkendőt. Felkapta a kosarát, és odaszólt nekünk:

– Ezt azért hoztam, hogy legyen miben hazavinni. Szeretném megkérdezni, Mr. Checkland, hogy ha nem túl nagy fáradtság, esetleg volna szíves... – Elhallgatott, és nem tudta folytatni.

– Természetesen – válaszolta nagyon gyengéden Russell. – De nem volna könnyebb önnek, ha én vinném át, valamivel később? Addig ön ki tudná választani a helyet... tudja, egy olyat, amit Batyu kedvelt... és vinnék ásót is.

Mrs. Balasana bólogatott, és megint a lábára meredve válaszolt:

– Nos, azt hiszem, akkor most hazamegyek.

– Szeretné... hogy elkísérjem? – kérdeztem bizonytalanul.

– Ó, nem, de köszönöm, hogy felajánlotta. Nem néz ki valami jól, Mrs. Checkland... Jenny. Már meg kellett volna kérdezniem: hogy érzi magát?

Készültem válaszolni, hogy minden látszat ellenére teljesen jól vagyok, amikor Russell oldalba bökött, és azt mondta:

– Kérhetném, hogy egy pillanatig senki se mozduljon?

Láttam Mrs. Balasanán, hogy kissé megriadt. Mert akármilyen rendesen viselkedett is a férjem, ő még mindig Russell Checkland volt, a helyszín pedig a Frogmorton farm, ahol bármi megtörténhetett.

Körülnéztem, és azt láttam, hogy Jack közeledik. A patái halkán kopogtak a betonon. Az esemény komolyságára való

tekintettel Boxer és Marilyn a mezőn voltak, a csirkék pedig a zárt tyúkólban. Egyetlen állat mozoghatott szabadon: Jack. És első ízben úgy tűnt, valamilyenfajta kapcsolatot kezdeményez.

Gyanakodva pillantottam Thomasra, aki az istálló ajtaja körüli téglafalat tanulmányozta roppant elmélyülten, és a látszat szerint mit sem tudott arról, ami mögötte történt.

Jack a szomszédasszonyunktól pár lábnyira megállt, felszegte a fülét, és a nyakát kinyújtva Mrs. Balasana elé tartotta a fejét.

Dicséretére legyen mondva, a hölgy meg sem rezzent. Finoman megveregette a szamár nyakát, és azt mondta:

– Szia, öregfiú! Hát te ki vagy?

– Jack a neve – mondtam. – Szereti, ha megvakargatják... a fülét. Előbb az egyiket, aztán a másikat.

– Ó... – felelte Mrs. Balasana, és máris vakargatni kezdte Jack egyik fülét, majd felbátorodva áttért a másikra. Jack lehunyta a szemét, és mély szamársóhajjal sóhajtott egyet.

– Nem hiszek a szememnek – suttozta Russell. – Jenny, látod ezt?

– Mi történik, Thomas? – kérdeztem halkán.

Ma délelőtt mindketten elbúcsúztak valakitől, akit szerettek. Most már gondolhatnak a jövőre – válaszolta Thomas, és a frufruján át rám nézve hozzátette: – *Milyen kár, hogy nincs nálunk alma!*

Ebben a pillanatban mindent megértettem.

– De van! – mormoltam, azzal elővettem egyet a zsebemből, és feltűnés nélkül belecsúsztottam Mrs. Balasana kosarába.

Mrs. Balasana még egyszer megveregette Jack nyakát.

– Nos, azt hiszem, az lesz a legjobb, ha... Ó, most mit csinál?

Jack a kosarába dugta az orrát, és almára vadászott.

– Ez az ő... kedvenc játéka – magyaráztam. – Ő és az utolsó gazdája ezt szokták játszani. Az almáját keresi.

– Azt sajnós nem fog találni ott.

Ebben a pillanatban Jack kivette az almát. Mindenki nagy-nagy megdöbbenésére – pontosabban, Thomas és én nem döbbentünk meg.

– Te jó ég, hogy került oda? – hüledezett Mrs. Balasana.

– Nahát! – feleltem, és Thomasra pillantottam, aki odébb vonult, és most egy rakás deszkát tanulmányozott, mert neki nyilván semmi köze nem volt ehhez az egészhez.

Én viszont tudtam, mi a kötelességem.

– Hát, Ananda, ez nagyon ügyes trükk volt! És tudja, Jack ezt akárkivel nem csinálja meg.

– Tényleg? – kérdezte Mrs. Balasana, és a számárra nézett, aki ünnepélyes komolysággal rágcsálta az almát. – Nagyon okos fiú.

– És nagyon... magányos fiú – tettem hozzá gyengéden, és oldalba böktem Russellt, mielőtt elronthatta volna a játszmát.

Úgy tűnt, most minden egy hajszálon múlik. Még Russell is félt megszólalni.

Jack lenyelte az almát, és nagyon óvatosan Mrs. Balasana hasához dörgölte a fejét.

– Így fejezi ki a köszönetét – mondtam gyorsan, és nyeltem egyet.

Mrs. Balasana megsimogatta Jack orrát, mire ő lehunyta a szemét, és megint sóhajtott egyet.

Én pedig Mrs. Balasana gyümölcsösére gondoltam. Egy csinos számárra, aki egy szép gyümölcsösben él. Biztonságban és boldogan, élete végéig. Szeretni fogják, és ő is szeretni fog. Hát nem erre vágyunk mindannyian? És mert Mrs. Balasanáé lesz,

mindenből a legjobbat kapja majd...

– Nagyon úgy tűnik, hogy kedveli magát – jegyezte meg Russell a megrökönyödés minden jele nélkül. Büszke voltam rá.
– Ön az első személy, akivel kapcsolatot teremtett azóta, hogy a gazdája meghalt. Mi semmit sem tudunk csinálni vele. Annyira, hogy készülünk visszaküldeni a menhelyre.

Erre éppenséggel nem készültünk, de Russell is értett az efféle tárgyaláshoz.

– De miért? – kérdezte Mrs. Balasana.

– Elvesztette a gazdáját, és semmi sem érdekelte. Egészen mostanáig.

Valamennyien Jackre néztünk, aki megint mély, fojtott hangokat hallatott, mintha dorombolt volna.

– Mit gondol, Mrs. Balasana... volna kedve befogadni őt?

– Micsoda? Ó, nem... nem hiszem. Annyira fáj, amikor elveszítünk valakit, aki fontos nekünk. Amikor meghalnak, az szinte elviselhetetlen.

– Igen, ebben igaza van – felelte Russell gyengéden. – Hány évet is volt együtt Batyuval?

– Tizenegyet. Ő volt az utolsó, ami összekötött valakivel, aki... különleges volt.

– Nos, bizonyosan rosszul fogja érezni magát még egy-két hétig, de gondoljon arra, hogy Batyu mennyi örömet okozott abban a tizenegy évben! Vegyük például ezt a Jennyt. Van bele bajom bőven, és maga is láthatta, hogy a rokonai testet öltött rémálmok, és mégis, egyetlen együtt töltött pillanatunkat sem adnám semmiért!

Nem tudtam a férjemre nézni, csak annyit suttogtam:

– Russell...

Jack felnézett Mrs. Balasanára, aki lenézett rá. A pillanat mind hosszabbra nyúlt... Mindenki hallgatott.

Aztán Mrs. Balasana eldöntött magában valamit, és megszólalt:

– Nos, Mr. Checkland, az jár a fejemben, hogy ön és én válthatnánk-e néhány szót...?

* * *

Jack és Mrs. Balasana teljesen lekötöttek, így észre sem vettem, hogy Thomas a kapu felé ballag. Miután Russell és Mrs. Balasana bementek a házba, elindultam utána.

– Hová mész? – kérdeztem tőle, amikor utolértem.

Tudod, Jenny, néha nincs szükség másra, csak egy lehetőségre, hogy elbúcsúzhassunk.

– Ne! Ugye nem hagysz el megint?

De igen. Az itteni munkám véget ért.

– Visszajössz majd?

Erre nem válaszolt.

– De hát megbeszéltük...

Tudom, de már nincs szükséged rám, Jenny. Rád és Russellre sok-sok boldog év vár. Rengeteg öröme lesz a kislányodban, és a fiadban is. Mi kellene még?

– Semmi. Igazad van, de látni akarlak!

Találkozunk még, de nem a közeljövőben – felelte mosolyogva, és egy pillanatra átváltozott a pajkos önmagává. – *Most nem is volna szabad látnod engem.*

Ebben a pillanatban megértettem valamit. A közelmúltban azt mondta, hogy csak átutazóban van itt.

– Nem miattam vagy itt, ugye? – kérdeztem halkán.

Nem. De nem tudtam ellenállni a kísértésnek, hogy megint meglátogassalak.

– És ha nem miattam, akkor... ki miatt?

Erre nem válaszolt, csak visszanézett a házra.

– Mrs. Balasana miatt? – kérdeztem döbbenten.

Nagyon boldogtalan volt, Jenny.

– Te... te gyakran csinálod ezt a dolgot?

Állandóan. Egyesek látnak engem, mások nem. Én meg teszem azt, amit tudok. Na, sétálunk egyet?

Kimentünk az útra, és elindultunk a mocsár felé. A nap fényesen sütött, és a magas sövények közé szorult levegő jócskán felmelegedett. Madarak daloltak körülöttünk. Minden csodálatos volt, és Thomas megint arra készült, hogy elhagy engem.

Itt mindig olyan békés minden – jegyezte meg egy idő múlva.

Még egyszer megpróbáltam maradásra bírni.

– Thomas... – kezdtem fojtott hangon, de ő lenézett rám a frufruján keresztül, és közbeszólt:

Vigyázz magadra, szeretett Jennym!

Tudtam. Egyszerűen csak tudtam, hogy semmivel sem tudom rávenni. Hát, végül eljött a perc...

Nyugalmat kényszerítettem magamra. Nem akartam sírni. Megvolt a saját világom. Nekem ott volt Russell, és Joy, és tudtam, hogy a férjemnek szüksége lesz rám Mrs. Crisp távozása után, és Sharonnak is segítenem kellett, és a Christopher-ügyet is rendezni kellett, és tanultam vezetni, és biztosra vettem, hogy a petevezetékeim egyenesebb, mint egy vonalzó. Más szavakkal: volt saját életem. Végre meg tudtam

szólalni, éltem az életemet, bár ezt a kettőt nem vehettem adottnak és magától értetődőnek. És megfogadtam, hogy minden egyes napon szeretni fogom a körülöttem lévő embereket. Nem fogok várni, amíg késő lesz. És boldog leszek.

Megigazítottam a frufruját, óvatosan széthúzogattam és kiegyenesítettem a szálakat.

– Vigyázz magadra, Thomas! – búcsúztam én is. – Sokszor fogok gondolni rád!

És én is rád! Gyere ide!

Leeresztette a fejét, és a homlokának nyomtam az enyémet. Még egyszer, utoljára mélyen magamban szívtam a forró gyömbéres keksz illatát.

– Nem tudom elégszer megköszönni – mondtam halkán – mindazt, amit értem tettél.

Már megköszönted. Sokszor megköszönted. Legyen szép az életed, Jenny!

– Neked is, Thomas! Ne felejts el!

Azt most megmondom – válaszolta derűsen –, hogy a tegnapi események az örökkévalóságig elkísérnek.

– Engem is – feleltem mosolyogva.

Aztán csak állt és várt, nekem meg eszembe jutott, hogy mit kell tennem. Léptem egyet hátra, rátettem a tenyeremet a homlokára, és azt mondtam:

– Elengedlek, Thomas!

Viszlát, Jenny!

Először és utoljára megcsókoltam az orrát.

– Viszlát, Thomas!

Ekkor megfordult, és visszafelé baktatott. A patái alól apró kis porfelhők röppentek ki. Pár lépés után visszanézett rám, és

tudtam, hogy mosolyog.

És tudtam, hogy amikor legközelebb találkozni fogok veled, engem is magával visz. De azt is tudtam, hogy ez még egy jó darabig nem következik be.

Aztán menetirányba fordult, vágta ugrott, és apró köveket a levegőbe rúgva, mind gyorsabban száguldott. A sörénye és a farka vízszintesen lobogott. Az út jobbra kanyarodott előtte, de egyenesen vágatott tovább. A sövényhez érve megfeszítette az izmait, és elrugaszkodott. Ekkor már könnyek homályosították el a szememet, de egy pillanatra – egyetlen, tökéletes pillanatra – megállt az idő, és láttam őt, amint egész testében kinyújtózva, aranyló ívként lebeg a levegőben. Odarohantam a sövény egyik részéhez, és néztem Thomast, amint gyorsan távolodik tőlem.

Aztán az utolsó másodpercben, közvetlenül azelőtt, hogy eltűnt volna a messzeségben, közvetlenül azelőtt, hogy mindörökké eltűnt volna az életemből, puszta életörömben felugrott, és kirúgott a hátsó lábaival. Pár pillanattal később a patái dobogása elhalt a távolban, és már nem láttam őt.

* * *

Ezúton mondok köszönetet Jo Hobbsnak a csirkékről folytatott csevegésért. Hálás vagyok neki, amiért felnyitotta a szememet, és így bepillantást nyerhettem a csirkék bizarr világába.

SZERZŐNKRŐL

JODI TAYLOR

Angol író, aki életének első évtizedeiben prózai foglalkozásokat űzött, és csak álmodozott az irodalmi karrieréről. Bár már iskolásként versíró versenyre neveztek, később úgy tűnt, más sorsot szán neki az élet. Leghosszabb ideig könyvtárosként dolgozott Yorkshire-ban.

Amikor aztán úgy döntött, kipróbálja az élet naposabb oldalát, követte bátyját Törökországba, ahol letelepedett, és végre írni kezdett. Első regényét jó néhány ügynöknek szétküldte, de semmiféle visszajelzést nem kapott. Barátai unszolására maga fektetett bele némi pénzt, és e-könyvet gyártott belőle. Nem sejtette, ezzel egy sikertörténetet indít útjára. Az *Egyik átkozott dolog a másik után* remek kritikákat kapott, tízezerszámra fogyni kezdett, és hamarosan jelentkezett nála egy igazi könyvkiadó, nem is egy, de három kötetre kínálva szerződést. A St. Mary-krónikák első része 2013-ban jelent meg nyomtatásban, és azóta további 9 regény és 14 novella követte.

A regények és novellák, melyek egyedülálló módon vegyítik a történelem szeretetét és az angol humort a kalandos, időutazós SF-történetekkel, bestsellerek lettek.

Amikor nem éppen kedvenc regényfolyamán dolgozik, romantikus történeteket ír, mint például a *Nem semmi lány*, amely a kétkötetes sorozat második része, az első, a *Semmi lány* 2019-ben jelent meg magyarul. 2017-ben egy új, szó szerint véresen komoly sorozatba kezdett *White Silence* című regényével, melynek hősnője hátborzongató kapcsolatba kerül a túlvilággal. Továbbá 2019-ben elkezdett dolgozni a St. Mary-sorozatból megismert Időrendőrség külön történetével is.

FORDÍTÓNKRÓL

Szente Mihály

1971-ben született, a Balaton déli partján nőtt fel. Végzettsége szerint felcser, vegyész és vendéglátós, de világlátásban számítógépes játékokat szeretett volna készíteni. 2002 óta műfordító. Több mint 120 regényt és több tucat novellát fordított le. Jellemzően sci-fi és fantasy könyveket ültet át magyarra, többek között Jack McDevitt, Jeff Carlson, Christopher Priest, Frank Herbert és Jodi Taylor műveit.

Nős, egy leánygyermek büszke apja, hobbija az íjfaragás és az íjászat.

TARTALOM

[Prológus](#)

[Első fejezet](#)

[Második fejezet](#)

[Harmadik fejezet](#)

[Negyedik fejezet](#)

[Ötödik fejezet](#)

[Hatodik fejezet](#)

[Hetedik fejezet](#)

[Nyolcadik fejezet](#)

[Kilencedik fejezet](#)

[Tizedik fejezet](#)

[Tizenegyedik fejezet](#)

[Tizenkettedik fejezet](#)

[Tizenharmadik fejezet](#)

[Tizennegyedik fejezet](#)

[Tizenötödik fejezet](#)

[Tizenhatodik fejezet](#)

[Tizenhetedik fejezet](#)

[Tizennyolcadik fejezet](#)

[Tizenkilencedik fejezet](#)

[Huszadik fejezet](#)

KIADÓNK KÖTETEI

2020

[Evie Wyld – Ha minden madár énekel](#)

[Arkagyij és Borisz Sztrugackij – Nehéz istennek lenni](#)

[Kir Bulicsov – Az utolsó háború](#)

[Jezsi Tumanovszkij, Roman Kulikov – S.T.A.L.K.E.R. – Kiket a Zóna egybekötött...](#)

[Anna Cima: Tokióban ébredek](#)

[Petes Gábor: Új-Hunnia 2039 – Ősök útján](#)

[José Antonio Cotrina: Samhein aratása – Vörös Hold ciklus 1.](#)

[Lana Bastašić: Kapd el a nyulat!](#)

[Arthur C. Clarke: 3001 Végső Űrodisszeia](#)

[Johanna Sinisalo: Iron Sky – Támad a Hold!](#)

[Jodi Taylor: Múlt vagy soha](#)

[Kristín Marja Baldursdóttir: A sirályok kacagása](#)

[Szergej Lukjanyenko: A szabadság íze – Összegyűjtött novellák 1.](#)

[Michael Walden: Cosmos Redshift Seven – Csillagikrek](#)

[Lene Kaaberbøl: A sárkány hívása – Igazlító krónikák 1.](#)

[Daniel Pinchbeck, Sophia Rokhlin: Ayahuasca – A Lélek Indája](#)

[Theodora Goss: Az alkimista lányának különleges esete](#)

[Sara Stridsberg: A szeretet gravitációja](#)

[Daina Opolskaitė: Napok piramisai](#)

[Ronil Caine: Fraktál](#)

[Burger István: Drágakő Enciklopédia](#)
[Magyary Gyula: Emelt szintű informatika érettségi 2. – Python lépésről lépésre](#)
[Audrey Alwett: Charly és a lélekrabló – Varázs Charly 1.](#)
[Jezsi Tumanovszkij, Roman Kulikov: S.T.A.L.K.E.R. – Szurony](#)

2019

[Jasmin B. Frelih: FÉL/BE](#)
[Alekszej Kalugin: S.T.A.L.K.E.R. Végzetes Álmodók](#)
[Yoon Ha Lee: Vezércsel](#)
[Emmi Itäranta: A tiltott álmodók városa](#)
[Magyary Gyula: Emelt szintű informatika érettségi – Programozás C++ és C# nyelven](#)
[Nenad Joldeszkij: Mindenkinek a maga tava](#)
[Tanja Stupar-Trifunović: Órák anyám szobájában](#)
[Luka Bekavac: Titkosírás](#)
[Bianca Bellová: Tó](#)
[Jodi Taylor: Semmi Lány](#)
[Johanna Sinisalo: A Nap Magja](#)
[Zsoldos Péter: Utolsó kísértés](#)
[Szélesi Sándor: Az ellopott troll](#)
[Kir Bulicsov: Projekt 18](#)
[Urbánszki László: Sápadtak](#)
[Halldóra Kristín Thoroddsen: Ablak](#)
[Szergej Lukjanyenko: kváZi](#)
[Lukács Gabriella: Dévényi Tibi bácsi](#)
[Mund Katalin \(szerk.\): A jádekoponyák szigete](#)
[Aleister Crowley: Holdgyermek](#)
[Jobbágy Tibor \(szerk.\): SF. Galaxis 2.](#)

[Anna Onichimowska: Középen](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Újonc a világűrben](#)
[Vagyim Panov: A prófécia](#)
[Dennis E. Taylor: MI vagyunk az Istenek](#)
[Jodi Taylor: Ösvény az időben](#)
[Liz Flanagan: Sárkánylány](#)
[Indrek Hargla: Melchior és a piritai fojtogató](#)
[Raquel Martínez-Gómez – Az Unikornis árnya](#)
[Sara Mannheimer – A cselekvés nulla foka](#)
[Alekszej Kalugin: S.T.A.L.K.E.R. – Kihalt Mezők](#)
[Barnóczy Ákos – Természetes intelligencia](#)
[Arthur C. Clarke – 2061 Harmadik űrodisszeia](#)
[Ana-Maria Negrilă – Jégcsászár](#)
[Szergej Lukjanyenko, Vitalij Kaplan – Hajdani Őrség](#)
[Nataša Kramberger – Szeder-égbolt](#)
[J. G. Ballard – Helló, Amerika!](#)
[Urbánszki László – Újvérűek](#)
[Carlos Chernov – Végtelen vetítés](#)
[Petra Hůlová – Mostoha sors](#)

2018

[Dave Hutchinson: Embercsempészek](#)
[Daniel Godfrey: Új Pompeji](#)
[Robert Kroese: Tudatzavar](#)
[Jagadics Péter, Rajos Sándor, Simon László, Szabó Károly: A magyar katonai elhárítás története 1918-2018](#)
[Jeff Carlson: Fagyott égbolt 2](#)
[Jasper Fforde: Monokróm](#)
[Tal M. Klein: Portál](#)

[Zsoldos Péter: Ellenpont](#)
[Christian Saint Luke: A kolbász, a bojler és a frigyláda](#)
[Vaszilij Orehov: STALKER – Hadműveleti Zóna](#)
[Arthur C. Clarke: 2010. Második űrodisszeia](#)
[Jodi Taylor: Visszhangok szimfóniája](#)
[Szergej Lukjanyenko: Konkurensok](#)
[Walter Tevis: Sokszavú Poszáta](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Végállomás: Amalthea](#)
[Michael Walden: Eshtar – Harmadik könyv](#)
[Kir Bulicsov: Túlélők](#)
[Zsoldos Péter: Portré négy ülésben](#)
[Claudia Fugazza: Do as I do – kutyakiképzés](#)
[Federico Baccomo: Anna éppen hazudik](#)
[J.G. Ballard: Toronyház](#)
[Alekszej Kalugin: S.T.A.L.K.E.R. – Ház a Mocsárban](#)
[Keith Roberts: Gőzkorszak](#)
[Janusz A. Zajdel: Alsó határérték](#)
[Jodi Taylor: Második esély](#)
[Ronil Caine: Rémtremtő](#)
[Zsoldos Péter: A holtak nem vetnek árnyékot](#)
[Thomas Pierce: Holtvágány](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Világvége a szomszédban](#)
[Rob Reid: A nulladik év](#)
[Jobbágy Tibor \(szerk.\): SF Galaxis](#)
[Kir Bulicsov: A kozmosz vándorai](#)
[James Lovegrove: Zeus kora](#)
[Valerio Evangelisti: Rettegj, inkvizítor!](#)
[David Eagleman: Így múlik el... 40 egyperces a túlvilágról](#)

2017

[Kasztovszky Béla: Álomutazás](#)

[Vaszilij Orehov: STALKER – Katasztrófa sújtotta terület](#)

[Zsoldos Péter: A Viking visszatér](#)

[Jeff Carlson: Fagyott égbolt](#)

[Dennis E. Taylor: MI, Bob](#)

[Zsoldos Péter: Távoli tűz I.](#)

[Zsoldos Péter: Távoli tűz II.](#)

[A. és B. Sztrugackij: Fiú a pokolból](#)

[Dave Howard: A Leymann-transzfer](#)

[Arkagyij Suspanov, Szergej Lukjanyenko: VarázsŐrség](#)

[Robert Charles Wilson: Affinitások](#)

[Zsoldos Péter: A feladat](#)

[Vladimír Páral: Rómeó és Júlia 2300](#)

[Ondřej Štindl: InterZóna](#)

[Christopher Priest: Kifordított világ](#)

[Vaszilij Orehov: STALKER – Tűzvonal](#)

[D.J.Molles: Amerika lángokban 1 – Tisztogatás](#)

[Jodi Taylor: Egyik átkozott dolog a másik után](#)

2016

[Németh Attila \(szerk.\): GFK 300.](#)

[Jezsi Tumanovszkij: S.T.A.L.K.E.R. – Agyar](#)

[China Miéville: Vastanács](#)

[Petr Stančík: Múmiamalom](#)

[Lovas Lajos: Törzsszövetség](#)

[A. & B. Sztrugackij: Hazatérés – Delelő, 22. század](#)

[Michael Walden: Eshtar – Második könyv](#)

[Joe Haldeman: Örök szabadság](#)

[Fedina Lída: Virokalipszis – Nem várt mellékhatás](#)
[Jack McDevitt: Feltámad a múlt](#)
[Szergej Lukjanyenko: Egyesült Őrség](#)
[Michael Walden: Eshtar](#)
[Molnár Csaba: A széttört idő legendája](#)
[Ronil Caine: Lilian](#)
[Vékony Krisztián: Sors-algoritmus](#)
[Ford Madox Ford, Joseph Conrad: Az örökösök](#)
[Kubinyi Enikő, Miklósi Ádám: Csányi Vilmos
kutyaakadémiája](#)
[Jo Walton: Mások között](#)
[Indrek Hargla: Melchior és a hóhér lánya](#)

2015

[Jean Ray: Kárhozott istenek](#)
[Arthur C. Clarke: 2001. Űrodisszeia](#)
[James Lovegrove: Ré kora](#)
[Emmi Itäranta: A teamesternő könyve](#)
[Sztugackij: Fogadó a Halott Alpinistához](#)
[Jack McDevitt: Űrhajótöröttek](#)
[Cory Doctorow: Homeland](#)
[Arthur C. Clarke: 2001 elveszett világi](#)
[Vlagyimir Vasziljev: S.T.A.L.K.E.R. – A duplikátor gyermekei](#)
[Christian Charrière: Iscambe erdeje](#)
[Valerio Evangelisti: Égj, Inkvizítor!](#)
[Ondřej Neff: Sötétség](#)
[John Brunner: Zanzibár](#)
[Robert Charles Wilson: Darwinia](#)
[Vlagyimir Vasziljev: IdőŐrség](#)

[Robert A. Heinlein: Kettős csillag](#)
[Robert J. Sawyer: Halál a vörös bolygón](#)
[Jack McDevitt: Ősi partok](#)
[Martin H. Greenberg: Az Alapítvány barátai – Antológia](#)
[Asimov tiszteletére](#)
[Stanley G. Weinbaum: Bolygóközi odüsszeia](#)
[Indrek Hargla: Melchior és a Kerekeskút utca lidérce](#)
[Mund Katalin: A kutyaetológia kulisszatitkai](#)
[Isaac Asimov: A Fekete Özvegyek Klubja](#)
[Akif Pirincci: Francis](#)

2014

[Stephen Baxter: Antijég](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: A kárhozott város](#)
[Arthur C. Clarke – Michael Kube-McDowell: Tűzszünet 1. –](#)
[Ravasz](#)
[Arthur C. Clarke – Michael Kube-McDowell: Tűzszünet 2. –](#)
[Béklyó](#)
[Szergej Lukjanyenko: Igék Földje – A vas birodalma](#)
[Robert J. Sawyer: Kifürkészhetetlen](#)
[Isaac Asimov: A Halhatatlanság halála](#)
[Robert A. Heinlein: Ajtó a Nyárba](#)
[Jack McDevitt: Emlékmű a csillagokban](#)
[Robert Charles Wilson: Misztérium](#)
[Valerio Evangelisti: Eymerich 2 – Örökké élj, inkvizítor!](#)
[Vlagyimir Vasziljev: S.T.A.L.K.E.R. – Halálos zóna](#)
[David Brin: Existence 1. – A létezés csapdája](#)
[Marina és Szergej Gyacsenko: Andrej és a Föld zarándokai](#)
[David Brin: Existence 2. – A létezés titka](#)

[Charles MacLean: Néma csend](#)
[Isaac Asimov: Azazel](#)
[Szergej Lukjanyenko, Vitalij Kaplan: Más Őrség](#)
[Joe Haldeman: Örök béke](#)
[Nury Vittachi: A feng shui detektív](#)
[Jack London: Ezer halál](#)
[George B. Marwell: Világok útvesztője](#)

2013

[Diana Wynne Jones: A Merlin-összeesküvés](#)
[Adam Wisniewski-Snerg: A lator evangéliuma](#)
[Brian W. Aldiss: Szuperállam](#)
[Arthur C. Clarke: Földfény](#)
[Charles MacLean: Paranoia](#)
[A. és B. Sztrugackij: Stalker – Piknik az árokparton](#)
[Valerio Evangelisti: Eymerich 1 – Indulj, inkvizítor!](#)
[Clive Barker: Abarat – Abszolút éjfél](#)
[Robert J. Sawyer: WWW 2 – Vigyázók](#)
[A. és B. Sztrugackij: Mese a trojkáról](#)
[Robert Charles Wilson: Bázis – A Blind Lake-rejtély](#)
[Robert J. Sawyer: WWW 3 – Végzet](#)
[Szergej Lukjanyenko: Igék földje – A vas prófétája](#)
[Jack McDevitt: Tűzmadár](#)
[Harry Harrison: Vissza az Édenbe](#)
[Robert A. Heinlein: Csillagközi Invázió – Starship Troopers](#)
[Richard Adams: Gazdátlanok](#)
[Indrek Hargla: Melchior, a patikárius](#)
[Mircea Eliade: Dionüszosz kertjében](#)
[Marina és Szergej Gyacsenko: Arsen és a játék hatalma](#)

[Jacqueline Harpman: Orlanda](#)
[G. K. Chesterton: A vándorló kocsmá](#)

2012

[Stephen Baxter: Időhajók](#)
[Arthur C. Clarke – Gentry Lee: Bölcső](#)
[A. és B. Sztrugackij: A hétfő szombaton kezdődik](#)
[Joe Haldeman: Örök háború](#)
[Jack McDevitt: Echo](#)
[Szergej Lukjanyenko: Örök Világa](#)
[Robert Charles Wilson: Kronolitok](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: A bíborszínű felhők bolygója](#)
[Joan Slonczewski: Agypestis](#)
[Szergej Lukjanyenko: Új Őrség](#)
[Connie Willis: Ítélet könyve](#)
[Robert J. Sawyer: WWW 1 – Világtalan](#)
[Árnyak és Rémek – Ray Bradbury emlékére](#)

2011

[Neal Stephenson: Gyémántkor I-II.](#)
[Tim Powers: Ismeretlen vizeken](#)
[Arthur C. Clarke: A Mars titka](#)
[Robert J. Sawyer: Lélekhullám](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Válaszd az életet!](#)
[Diana Wynne Jones: A trónörökös](#)
[Jack McDevitt: Az ördög szeme](#)
[Szergej Lukjanyenko: Világok őre](#)
[Arthur C. Clarke – Stephen Baxter: Régmúlt napok fénye](#)

[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Nyugtalanság](#)
[Robert Charles Wilson: Örvény](#)
[Neil Gaiman – Al Sarrantonio: 27 képtelen történet](#)
[Whitley Strieber: Éhség](#)
[Andreas Eschbach: Összeomlás](#)
[Kersti Kivirüüt: Okkultisták klubja](#)
[Björnstjerne Björnson: Álmodó falvak](#)
[Miguel Ángel Asturias: Az a félvér nőszemély](#)
[Luigi Pirandello: A kiteszített](#)
[Sinclair Lewis: Babbitt I.](#)
[Sinclair Lewis: Babbitt II.](#)
[Selma Lagerlöf: A császár](#)
[François Mauriac: Ami elveszett](#)
[Harold Pinter: Törpék](#)
[John Galsworthy: A sötét virág](#)
[Wladyslaw Reymont: Népítélet](#)
[Óe Kenzaburó: Futballázadás](#)
[Grazia Deledda: Szerелеmből gyilkolt](#)
[Nadine Gordimer: Az őrző](#)
[Henryk Sienkiewicz: Kereszteslovagok I.](#)
[Henryk Sienkiewicz: Kereszteslovagok II.](#)
[Henryk Sienkiewicz: Kereszteslovagok III.](#)
[Camilo José Cela: Méhkas](#)
[André Gide: A nők iskolája](#)
[Saul Bellow: Henderson, az esőkirály](#)
[Verner von Heidenstam: Endümion](#)
[Mihail Solohov: Doni mesék](#)

[Vernor Vinge: A szivárvány tövében](#)
[Robert J. Sawyer: FlashForward – A jövő emlékei](#)
[Arthur C. Clarke: Mélység](#)
[Damien Broderick: Lenni vagy nem lenni](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Bogár a hangyabolyban](#)
[Cory Doctorow: Kis testvér](#)
[Frederik Pohl: A hícsík birodalma](#)
[Jack McDevitt: Elveszett kolónia](#)
[Arthur C. Clarke – Frederik Pohl: Végső bizonyítás](#)
[Szergej Lukjanyenko: Ugrás az ismeretlenbe](#)
[Nourse – Burroughs: Pengefutár – Az igazi Blade Runner](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Menekülési kísérlet](#)
[Arthur C. Clarke: Szigetek az égben](#)
[Robert Silverberg: Valentine, Napkirály](#)
[Robert A. Heinlein: A Hold börtönében](#)
[Harry Harrison: Fagyos Éden](#)
[Lovas Lajos: N](#)
[Kim Stanley Robinson: Árral szemben](#)
[Jane Yolen: Csipkerózsza](#)
[Nicholas Christopher: Bestiárium](#)
[Összeesküvések könyve – Paranoid történelem](#)
[William Gibson: Nyomtalanul](#)
[Sir Winston Churchill: Savrola](#)
[Rudyard Kipling: Fekete és fehér – Indiai történetek](#)
[Anatole France: A pingvinek szigete](#)
[Isaac Bashevis Singer: A sátán Gorajban](#)
[William Butler Yeats: Vörös Hanrahan legendája](#)
[Heinrich Böll: Katharina Blum elveszett tisztessége](#)

2009

[Szélesi Sándor: A beavatás szertartása](#)

[Robert Charles Wilson: Bioszféra](#)

[David Brin: Dettó](#)

[Arthur C. Clarke – Stephen Baxter: Elsőszülöttek](#)

[Antal József: Justitia](#)

[Kétszázadik](#)

[Robert Silverberg: Lord Valentine kastélya](#)

[Jack McDevitt: Polaris](#)

[Szergej Lukjanyenko: Ugrás az űrbe](#)

[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Lakott sziget](#)

[John Wyndham: Szemünk fényei](#)

[Andreas Eschbach: Hajszönyegszövők](#)

[Clive Barker: Abarat – Varázsórák, véres éjek](#)

[Guy Gavriel Kay: Ysabel](#)

[Harry Harrison: Édentől nyugatra](#)

[Vlagyimir Vasziljev: Káosz-Őrség](#)

[Rudyard Kipling: Kívánságok háza](#)

[Jean-Claude Dunyach – Ayerdhal: Haldokló csillagok I-II.](#)

[Ken Macleod: Sötét fény](#)

[Robert Silverberg: Majipoor krónikái](#)

[László Zoltán: Nulla pont](#)

[Kim Stanley Robinson: A rizs és a só évei](#)

[Elizabeth Moon: A sötét sebessége](#)

[William Gibson: Árnyvilág](#)

[Bram Stoker: A fehér féreg fészke](#)

[Whitley Strieber: 2012](#)

[Rafael Marín: Sherlock Holmes és az Einstein-gyár](#)

[Marina és Szergej Gyacsenko: Alekszandra és a Teremtés](#)

növendékei

2008

Wolfgang Jeschke: A Cusanus-játszma I-II.

Arthur C. Clarke: A gyermekkor vége

Frederik Pohl: A hícsík nyomában – Utazás az Átjáró körül

Arthur C. Clarke: A város és a csillagok

Clive Barker: Abarat

Szergej Lukjanyenko: Alkonyi Őrség

Jonathan Lethem: Amerikai amnézia

China Miéville: Armada I-II.

Mary Shelley: Az utolsó ember I-II.

Elisabetta Vernier: ClipArt

Joan Slonczewski: Elízium lánya

Nemere István: Elveszettek

M. John Harrison: Fény

Jean-Claude Dunyach: Halott csillagok

Harry Harrison: Helyet! Helyet!

Brandon Hackett: Isten gépei

Ken Macleod: Kozmonauták vára

Jack McDevitt: Született stratég

Robert Charles Wilson: Tengely

Szergej Lukjanyenko: Utolsó őrség

2007

László Zoltán: A Keringés

Joan Slonczewski: Ajtó az óceánba

Szergej Lukjanyenko: Éjszakai Őrség

[Kasztovszky Béla: GRIN](#)

[Szergej Lukjanyenko: Nappali Órség](#)

[Arthur C. Clarke – Stephen Baxter: Napvihar](#)

[Robert Charles Wilson: Pörgés](#)

[Robert Ferrigno: Ima egy bérnyilkosért](#)

2006

[William Gibson: A holnap tegnapja](#)

[Arthur C. Clarke – Stephen Baxter: Az idő szeme](#)

[Joan Slonczewski: Génszimfónia](#)

[Neal Stephenson: Snow Crash](#)

[Bakos Zoltán: A helyes asszonytartás](#)

2005

[William Gibson-Bruce Sterling: A Gépezet](#)